

BESTSELER AUTOR NJUJORK TAJMSA
SAMANTA JANG

DABLIN STRIT #4

Prva ljubav kojoj treba
druga šansa

INDIJA PLEJS

SAMANTA JANG

INDIJA PLEJS

Naslov originala Samantha Young FALL FROM INDIA PLACE

*Za Kejt i Šanin
i gospodina Nila Insa
Bio si najbolji učitelj kog sam poznavala
Inspirišeš me
Inspirišeš i Hanu*

Sjeti se ove večeri, jer to je početak vječnosti.

Pripisano Danteu Aligijeriju

Chia&Milica1111

Prvo poglavlje

Edinburg, oktobar

Obećala sam sebi, kada sam stala na popločane ulice Edinburga na putu za moj prvi profesorski posao, da ću biti ona vrsta profesorke koja će raditi sve da bi doprla do svojih učenika. Čak i ako je održavanje tog obećanja značilo da se moram osramotiti svojim nevjerovatno lošim crtačkim sposobnostima.

Sklonila sam loše nacrtane prikaze sa projektoru i zamijenila ih dvjema rečenicama.

Bacila sam pogled na omaleni razred od šestoro odraslih ljudi od dvadeset četiri do pedeset dvije godine i ironično im se osmijehnula: „Iako mi teško pada da vas lišavam uživanja u mom umjetničkom daru, mislim da je bolje da se otarasimo ovoga.“

Portija, moja pedesetdvogodišnja učenica koja ima toliko duha da ozari često napetu atmosferu u maloj učionici, nasmiješila mi se, dok je Dankan, tridesettrogodišnji mehaničar, zijevnuo. Ostalo četvoro učenika su nastavili da zure u mene širom otvorenih očiju i pomalo uplašeni, kao da je sve što sam rekla i uradila bio samo test.

„Sada, kada ste naučili osnovne riječi i nadam se povezali ih sa mojim očajnim pokušajima crtanja, željela bih da naučite kako one obrazuju rečenice pri svakodnevnoj upotrebi. Ostatak našeg večerašnjeg časa želim da provedete pišući ove dvije rečenice, i to svaku od njih po deset puta.“

Posmatrala sam Loren, svoju veoma, *veoma* nervoznu dvadesetčetvorogodišnju učenicu kako grize usnu, namrštila sam se misleći šta bi mogla da uradi toj usni poslije mog sljedećeg zadatka. Nastavila sam: „Imam dvije knjižice za svakog od vas. Jedna je ispisana osnovnim riječima, druga rečenicama koje su sačinjene od osnovnih riječi. Želim da izaberete deset rečenica, da ih ispišete po deset puta i da mi ih donesete sljedeće nedjelje.“

Loren je pobijeljela, a ja sam odmah osjetila kako mi se grudi stežu od sažaljenja. Loren je bila školski primjer za ono zbog čega sam odlučila da volonterski predajem čitanje i pisanje za starije u ovdašnjem mjesnom centru. Neki ljudi, kao moja prijateljica Suzen, mislili su da sam potpuno poludjela što sam odlučila da volontiram dok sam istovremeno odrađivala jednogodišnji pripravnički staž kao profesor engleskog jezika u srednjoj školi. I možda i jesam. Moj tempo rada u školi bio je luđački. Ipak, dijelila sam čas pravopisa sa još jednim volonterom, pa sam imala jedno slobodno veče u nedjelji - i to je bilo nešto što me je stvarno činilo da se osjetim kao da doprinosim nečemu. Nekada mi je teško da primijetim uticaj koji imam u srednjoj školi, i znam da me čeka mnogo loših dana kada ću se osjećati kao da i ne ostavljam neki trag. Ali volontiranje mi je davalo baš taj osjećaj svaki put. Stariji, kojima sam predavala, većinom su bili nezaposleni, izuzev Portije i Dankana. Dankanov poslodavac mu je naredio da poboljša svoje čitanje i pisanje. Portija je nekako uspjela da prođe kroz život samo sa osnovnom pismenošću (sve dok jednog dana nije odlučila da želi više), ali su se i ostali jedva održavali na nekom poslu zbog slabe pismenosti i komunikacijskih vještina.

Znam da je nepismenost i dalje veliki problem u ovoj zemlji, ali pošto potičem iz obrazovane porodice i knjiški sam moljac, nikada sa tim nisam imala dodira. Sve do prošle godine.

Postoji jedan trenutak u mojoj nastavničkoj karijeri koji se izdvaja: razgovarala sam sa ocem učenika koji je bio vidno potresen kada je pogledao rad svog djeteta. Znoj mu se skupljao na čelu, dok je drhtavim glasom priznavao da ne može da ga pročita. Onda, kada sam ga zamolila da potpiše dozvolu da povedemo njegovu ćerku u pozorište sa odjeljenjem, da gledaju *Dvanaestu noć*¹, ruka mu se jako tresla dok je naškrabao nešto na liniju za potpis.

¹ Komediya Vilijama Sekspira napisana 1601. (Prim. prev.)

Iskonski strah od sramoćenja na njegovom licu stvarno me je pogodio u dušu. Mogla sam i da zaplačem zbog toga. Odrastao čovjek koji se osjeća slabašnim i bespomoćnim zbog slova na papiru? Nisam voljela da prisustvujem njegovoj borbi i kasnije te noći sam počela da tražim obližnje kurseve opismenjavanja. Raspitivala sam se malo i za mjesec dana, ili malo kasnije, pozvali su me iz Centra *Sveti Stefan*, mog mjesnog centra, jer su upravo izgubili jednog od volontera.

Uprkos tome što je mali razred bio prilično sumnjičav zbog toga što za predavača imaju ženu mlađu od njih, iskreno sam osjećala da napredujem.

„Hana, tvoja glava mi zaklanja riječ između ‚pranje‘ i ‚hladno‘“, reče Dankan zajedljivo.

„Da li to na lijepi način hoćeš da mi kažeš da imam veliku glavu?“ rekla sam i pomjerila se na stranu da bi mogli da pročitaju tekst sa table.

On se nakezio: „Ne, rekao bih da je prave veličine. Veoma lijepa glava.“

„Pa, hvala ti, sama sam je odgajila“, rekoh mu uz smijeh.

Uzdahnuo je na glupu šalu, ali su mu oči bile ispunjene veselošću, dok se Portija cerekala iza njega.

Smiješeći se, pustila sam da mi pogled luta preko glava pognutih iznad sveščica, olovaka koje su se kretale različitim brzinama, od bolno sporog i duboko urezanih slova, do prilično brzog i vještog rukopisa. Osmijeh mi je zamro na usnama kada sam vidjela Loren. Ona je i dalje gledala ostale, a panika u njenim očima rasla je kada je vidjela da ostali napreduju sa radom.

Uhvatila mi je pogled i smrkla se, a onda je spustila pogled na sveščiću.

Gubila sam je. Osjetila sam to.

Kada sam rekla da je čas završen, prišla sam Loren prije nego što je mogla da pobjegne: „Možeš li da ostaneš nekoliko minuta?“ Namrštila se i nervozno olizala usne: „Ja, što?“

„Molim te.“

Nije odgovorila, ali nije ni otišla.

„Hvala ti za večeras, Hana!“ rekla mi je Portija, a njen glas je putovao sve do ulaza. Uvijek sam na časovima pričala glasnije nego što sam morala jer sam imala osjećaj da Portija ima mali problem sa sluhom koji nije htjela da prizna. Ona je bila divna žena, koja je imala ili veoma dobre gene, ili prvoklasne kreme protiv starenja, i svako je mogao da primijeti da je bilo mnogo ponosa u njenom držanju. Priznanje da je nepismena bila je jedna stvar, ali priznanje da slabo čuje moglo je da joj poveća broj godina, a ja sumnjam da ona želi da bilo ko pomisli da je starija nego što se osjeća.

„Nema na čemu“, doviknula sam joj, smiješeći se i odmahujući u znak pozdrava ostalima dok su mi se zahvaljivali i odlazili.

Okrenula sam se ka Loren i bila potpuno pripremljena kada je prekrstila ruke preko grudi i breknula se: „Što me sad vozaš, kad sam odradila sve to sranje?“

„Imala sam neki osjećaj da ćeš to reći.“

Prevrnula je očima: „Jes' kako da ne, mogu se kladit u to. Šta god.“

Krenula je ka vratima.

„Ako odeš, vratićeš se pravo na početak. Bićeš nezaposlena.“

„Ma, ima da ribam podove, znaš!“ „A to želiš?“

Loren se okretala okolo, iz očiju joj je izbijala vatra dok je podrugljivo rekla: „A, što da ne? Ne valja ti to, je li? Ma neka? Previše si dobra da budeš rintačica? Pogledaj se, jadna. Šta ti znaš o teškom radu i nemanju love? I ja bi trebalo od tebe da učim! Šanse nema.“

Pogledala sam pažljivo njenu tamnu kosu zavezanu u raščupan rep, njenu jeftinu šminku, njenu jeftinu prljavu majicu i iste takve pantalone i tanku voodootpornu jaknu koju je nosila preko svega. Na kraju, vidjela sam izubijane čizme koje su vidjele mnogo loših dana na njenim nogama.

Loren je bila samo dvije godine starija od mene, ali nosila je težinu u očima, što ju je činilo starijom. Nisam znala ništa o njenom životu, ali sam znala da se istresa na meni jer je uplašena.

Ko će ga znati. Možda se i istresala na mene zbog načina na koji sam pričala, izgledala, oblačila se i kakav mi je bio stav. Bila sam obrazovana. Imala sam samopouzdanja. Dvije stvari koje ona nije imala. Nekada je to dovoljno da se nekome ne sviđaš. Da li sam ja bila nepodobna osoba da bih Loreni bila učiteljica? Možda. Ali nisam bila voljna da odustanem.

„Može se na razne načine raditi teško, Loren", rekla sam joj tiho, oprezno pokušavajući da zadržim ljubaznost u glasu da ne bi pomislila da sam snishodljiva, „čistačice u srednjoj školi u kojoj predajem kidaju se od posla da bi počistile sve za onom djecom", naborala sam nos, „ne mogu ni da zamislim šta sve pronalaze u dječaćkim toaletima. Ali ja se, takođe, razbijam od posla da naučim svu tu djecu - planiranje časova, gomile testova koji mi jedu večeri i vikende, trošim sopstveni novac na materijal, jer škola kao da nikada nema dovoljno novca u svom budžetu, i radim na planiranjima časova za ovdje, a ovdje predajem besplatno. Znam šta znači raditi naporno. Nije toliko fizički zahtjevno kao čišćenje, ali je psihički iscrpljujuće", napravila sam korak prema njoj, „ti si navikla na fizički težak posao, Loren. Ove stvari", pokazala sam prema tabli, „ovo je potpuno van tvoje udobne zone. To te razumijem. Ali zbog toga sam ja ovdje. Ovdje sam da te naučim da čitaš i pišeš tako da možeš da se prijaviš za posao koji u stvari želiš, a znam da ne bi bila ovdje da želiš da budeš čistačica. Iako mislim da ti i za taj posao trebaju vještine čitanja i pisanja. Treba popuniti formulare, provjeriti spiskove mušterija..." Vidjela sam da joj se usne stežu i prešla sam na stvar: „Ne sviđam ti se, u redu, zabolje me. Ne moram da ti se sviđam. Jedino moraš da mi vjeruješ kada ti kažem da nisam ovdje da bih te postidjela ili da te natjeram da se osjećaš loše. Ovdje sam da te naučim. Ne moram da ti se sviđam da bi naučila ono što ja predajem. Treba da voliš sebe dovoljno da povjeruješ da zaslužuješ mnogo više u životu." Tišina je zavládala oko nas.

Polako, grč u njenim ramenima nestade, dok ih je spuštala i smirivala.

„Da li možeš to da uradiš?" pogurala sam je pitanjem. Loren proguta knedlu i klimnu glavom. „Onda se vidimo sljedeće nedjelje?"

„Aha."

Uzdahnula sam u sebi, osjetivši da mi napetost opada: „Ako ti treba pomoć od mene oko bilo čega, ili da sjednem sa tobom jedan na jedan, samo reci. Niko u ovom razredu ne priželjkuje da ti padneš. Svi ste u istom čamcu. Oni te barem razumiju, kad već ne misliš da te razumijem ja."

„Ma, dobro ti je to", zakolútala je očima, okrenula se u mjestu i krenula napolje, „iskuliraj."

OK, ponekad je to stvarno izgledalo kao čas u srednjoj školi.

Nasmijala sam se, skupila stvari i krenula ka vratima. Ugasila sam svjetla i klimnula sama sebi. Svaki put kada izlazim iz učionice krajem dana, želim da se osjećam kao da sam osvojila nešto i da su isto to osvojili i ljudi koje sam učila. Nekada, nažalost, osjećala sam se samo iscrpljeno i potreseno.

Večeras sam mislila na Loren i mislila sam da sam pobijedila.

Dobro raspoložena, odlučila sam da potrošim malo vremena samo na sebe. Poslala sam poruke dvjema prijateljicama sa fakulteta, Suzen i Mišeli, i dogovorile smo se za sutra. Bio je petak i večer za koktele.

Od prvog trenutka kada sam je upoznala, bilo mi je jasno da Suzen voli da se zabavlja i pokupi stranca odoka. Posmatrala je muškarce kao da traži najbolje parče mesa u prodavnici. Oči su joj se vratile ka meni dok smo sjedile za svojim stolom u pabu na mostu Džordža IV i nakezila mi se kada sam prsnula u smijeh.

Mišela je zakolútala očima prema Suzen i tiho otpila piće.

Upoznala sam djevojke na Edinburškom univerzitetu poslije selidbe u Polok Hols², a postale smo cimerke na drugoj godini. Mišela se preselila sa svojim dečkom Kolinom na trećoj, a ja sam se preselila u manji stan sa Suzen. Onda smo prestale da iznajmljujemo stanove - što je pametna stvar poslije diplomiranja. Suzen je bila rodom iz Aberdina, ali poslije diplomiranja je dobila radno mjesto u velikoj finansijskoj kompaniji u gradu. Zarađivala je prilično dobro, tako da je mogla da priušti

² Najveći studentski dom u Edinburgu. (Prim. prev.)

sebi jednosoban stan u Maršmontu³. Sa druge strane, i ja sam imala sreće. Moja starija sestra Eli i njen polubrat Brejden, koga sam gledala kao starijeg brata, bili su imućni, i za moje diplomiranje su mi kupili lijep dvosoban stan na Klarens stritu u Stokbridžu⁴. Usput treba reći da me ovo stavlja tačno između kuće mojih roditelja, koja je bila zapadno u Sent Berdard Kresentu i kuća Brejdena i njegove žene Džos i Eli i njenog muža Adama, koje su se nalazile istočno od mene, na Dablin stritu i Skotland stritu. Svi su bili na nekoliko minuta pješke od mene.

Moja porodica je bila previše zaštitnički raspoložena. Uvijek su i bili. Na nesreću, to je značilo da sam osjećala potrebu da izbjegavam njihove zaštitničke instinkte s vremena na vrijeme. Ipak, stan je bio potpuno drugačija stvar. Bio je to najnevjerovatniji, najčudesniji poklon za diplomiranje - poklon koji nikada ne bih mogla da priuštim nastavničkom platom. Bila sam oduševljena i vječno sam im zahvalna na tome. Iskreno, bila sam srećna što sam toliko blizu svoje porodice. Imala sam rastući broj bratanica i sestričina koje sam voljela isto koliko sam im voljela i roditelje.

„Vidiš li bilo što da ti se sviđa?“ upitala sam Suzen dok sam pregledala ponudu. Bilo je nekoliko zgodnih momaka koji su stajali pored šanka.

„Naravno da je tako“, zadirkivala je Mišela, „vjerovatno vidi petoricu.“

Suzen se namršti: „Pa, neki od nas nisu bili te sreće da nađu pravu ljubav sa osamnaest godina. Neki od nas moraju da poljube mnogo žaba prije nego što pronađu princa. A nekima od nas se tako i sviđa.“

Mišela i ja se nasmijismo. Istina je da nam se Mišela priključivala samo da bismo ostale u kontaktu. Ona je bila srećno vjerena za Kolina, škotskog studenta u koga se zaljubila na prvoj godini fakulteta. Odlučila je da se ne vraća u rodni grad Šropšir u Engleskoj, nego da krene sa mnom na kurs za profesora u *Morej hausu*⁵. Kao i ja, radila je na tome da postane predavač engleskog jezika.

Moje dvije prijateljice nisu mogle da budu različitije. Suzan je bila glasna, koketna i prepotentna kraljica drame. Mišela je bila najtiša od sve tri. Bila je draga i odana, i veoma je brinula o svojim novim učenicima. Ako mi je trebao provod i skretanje misli, zvala sam Suzen, ali ako mi je trebao samo neko da sa njim razgovaram, onda bih podigla slušalicu i pozvala Mišelu.

„Kako su djeca?“ Mišela me upita, i znala sam da se to odnosi na porodicu, ne na školu.

„Stvarno dobro.“

„I tek će da ih bude“, nakezila se.

„Uf, ne znam kako to postižu“, sleže Suzan ramenima, „pomislio bi da su naučili lekciju sa prvim djetetom.“

„Pa, to je Džoino prvo, u stvari.“ To nije promijenilo Suzanino mišljenje da su djeca neprijatna mala stvorenja sa kojima nije željela da ima bilo šta.

Džoana Mekeb bila mi je možda najbolja prijateljica, uprkos razlici od sedam godina. Kada je Brejden upoznao svoju ženu Džos, doveo je u našu malu porodicu i njenu dobru prijateljicu Džou Voker, a Džoa je uskoro upoznala ljubav svog života, Kamerona Mekeba. Njih dvoje su bili u braku dvije godine i Džoa je bila trudna sa njihovim prvim djetetom.

Nije ona bila jedina koja je bila trudna. Moja sestra Eli i njen muž, Adam, čekali su drugo dijete. Takođe su imali i divnog dvogodišnjeg sina Vilijema, a nadali smo se da će mi ovaj put podariti sestričinu.

„Ona je luda“, Suzen napravi grimasu, „ali pazi kome ja to pričam. Profesorkama. Ko bi pri zdravoj pameti poželio da postane profesor? Oh“, pogled joj poletje preko mog ramena, „kakav slatkiš.“

Mišela i ja razmijenismo poznati pogled i okrenusmo se da neupadljivo pogledamo gdje god da je Suzenin pogled odletio.

³ Naselje oko dva kilometra od centra Edinburga. (Prim. prev.)

⁴ Sjeverno predgrađe Edinburga. (Prim. prev.)

⁵ *Moray House School of Education*, dio Univerziteta u Edinburgu specijalizovan za društvene nauke. (Prim. prev.)

„I... krenula je", nasmijala se Mišela i skrenula mi pogled sa visokog momka nabreklih bicepsa koji je bio baš Suzenin tip na Suzen koja je krenula kroz klub naglašenim njihanjem mršavih kukova. „Ne znam kako može to da radi svaki drugi vikend. Drugi muškarac."

Suzen je bila na visokom dvocifrenom broju muškaraca sa kojima je spavala. Ali je nisam osuđivala. Neka radi šta god hoće, sve dokle god je to bilo bezbjedno. Ja, sa druge strane, nisam imala običaj da spavam unaokolo. Iskreno, nisam ni bila neki zaluđenik za seksom. Posljednji i jedini put kada se to desilo, opekla sam se. Nisam htjela da legnem u krevet sa tipom, sve dok ne budem potpuno sigurna da je veza između nas nešto što bismo *oboje* željeli.

U tom trenutku, bila sam zadovoljna svojim životom. Bila sam previše zauzeta za bilo šta više od flertovanja u klubu i to mi je bilo sasvim dovoljno. Bila sam mlada. Imala sam vremena. Suzen je bila na misiji da isproba svaku prokletu žabu, sve dok joj ruke na kraju ne bi pale na tog željenog princa.

Suzen se vratila za naš sto sa momkom i dva njegova prijatelja u paketu. Sjeli su i predstavili se. Na nesreću, momak za koga je bila zainteresovana, Seb, uskoro je posvetio pažnju meni. Srećom, jedan od njegovih drugara bio je više zainteresovan za Suzen.

Seb je bio stvarno fin. Raspitivao se mnogo o meni i ja sam uzvraćala pitanjima. Smijali smo se i pričali o svakodnevnim glupostima i momci su nam platili sljedeću turu pića.

Poslije nekoliko sati, naši novi prijatelji su počeli da pričaju o odlasku u klub. Mišela je izgledala nesigurno, a ja nisam bila u raspoloženju da je ostavim, tako da smo Suzen i ja otišle do toaleta da se osvježimo, dok je Mišela razmišljala.

Dok smo stajali pored umivaonika, nanoseći ponovo puder i karmin, Suzan progovori: „Dakle... Seb je presladak. Da li će možda dobiti dozvolu da prekine najduži post u istoriji, ili ćeš i njemu dati samo čuveno Hanino zadirkivanje?"

Namrštila sam se: „Hanino zadirkivanje?"

Pogledala me je u stilu: *kao da ne znaš*: „Hanino zadirkivanje. Predivna Hana Nikols je uvijek odvajala naslađe muškarce, flertovala je kao luda sa njima nekoliko sati, ali ih je na kraju ostavljala plavih muda i bez broja telefona."

„Ja nikoga ne zadirkujem", pobunila sam se, „ako me tip ne interesuje, neću da se upuštam u nešto. Ovo je samo nevino zezanje. To je to."

Ovog puta mi je uputila pogled koji mi je u posljednje vrijeme upućivala redovno. Bio je to nestrpljiv izraz koji je govorio da me ne razumije. Ni malo: „Šta, koji đavo, nije u redu sa tobom? I kada ćeš konačno preći preko prošlosti i konačno leći sa nekim novim?"

Odmahnula sam glavom, praveći se da ne znam o čemu govori: „Da li si ikada pomislila da sam ja možda srećna? Zar to nije i sav smisao svega? Da budeš srećan? E, ja jesam. Volim svoj posao, volim svoju porodicu i volim svoje prijatelje. Imam dobar život, Suzen."

Ovaj put je otpuhнула: „Da, samo nastavi da to govoriš sebi."

Osjetila sam da mi krv vri od ogorčenja: „Šta je tvoj problem večeras? Da nije to zbog Seba? Jer, što se mene tiče, samo izvoli."

Ovog puta se Suzen okrenu ka meni skupljenih očiju: „Oh, ja bih mogla da ga imam kad god to poželim, nemoj da se brineš."

„Dakle, zbog čega imaš takav stav?"

„Uf, nemoj da me propituješ kao da sam ja jedno od tvoje djece. Znaš, u posljednje vrijeme postaješ veoma dosadna."

Nasmijala sam se ne vjerujući na koju stranu je krenuo razgovor. Suzen nije bila baš najtaktičnija osoba, a imala je i naviku da se nervozno brecne na ljude, ali je večeras svoju rezervu bezobrazluka bacila meni u lice kao nikada prije: „U svoju odbranu, mogu da kažem da se ponašaš kao dijete."

„Kako god", podigla je ruke uvis iz očaja, kao prava kraljica drame, što je i bila, „hajde samo da vidimo da li je Mišela zainteresovana da ide u klub..."

Bila sam sigurna da je htjela da kaže još nešto, ali je na kraju samo stegla usne i izletjela iz toaleta.

Izlazila sam iz toaleta, kada sam dobila poruku od Lusi, prijateljice sa obuke za profesore, koja me je pitala da joj se pridružim na piću. Ona je bila iza ugla, u pabu po imenu *Royal mejl* sa nekoliko prijatelja i znala je da sam bila u gradu. Odgovorila sam joj na poruku, a onda se lagano vratila prijateljima.

„Mišela je odlučila da krene sa nama“, Suzen razdragano reče, kao da me maloprije nije isprozivala u toaletu.

Stegla sam Mišelinu rame i nasmijala se svima: „Vi se, ljudi, lijepo provedite. Ja moram da budem na nekom drugom mjestu.“

Ignorišući Suzenino psovanje, izletjela sam odatle, daleko od drame i divnih momaka, provela sam ostatak večeri, napijajući se sa ljudima kojima nije bilo bitno da li sam slobodna ili udata, da li sam mršava ili debela, ambiciozna ili opuštena. Oni su izašli samo da bi se opustili i odmorili od posla, a to mi je samo i trebalo.

Život je dobar. Svakako mi nije trebao neko da mi kaže da nije tako samo zato što je sam nezadovoljan.

Drugo poglavlje

Sljedećeg jutra probudila sam se ranije, da bih se spremila za Džoinu i Elinu bebi-kupku⁶. Moja mama, Elodi, priređivala je to u svojoj kući, samo za djevojke, dok su muškarci čuvali djecu.

Taman sam isključila fen i sjela da se našminkam, kada mi se začuo interfon. Nisam očekivala nikoga i pitala sam se da li je neka od djevojaka odlučila da svrati kod mene prije bebi-kupke.

„Molim?“ javila sam se na interfon.

„Ja sam“, reče poznati duboki muški glas.

Obradovana neočekivanom posjetom, odgovorila sam: „Popni se gore.“

Kada sam otvorila vrata, Kol Voker mi se nasmijao i uletio unutra. Okrenula sam obraz za poljubac i ponudila ga kafom. „Naravno“, pratio me je u kuhinju.

Kol Voker bio je Džoin mlađi brat. Bio je godinu dana mlađi od mene, ali se to nikada ne bi reklo. Nikada nisam upoznala momka toliko bliskog po godinama, a toliko zrelog kao Kola. Otkako ga znam, bio je takav. Više se ponašao kao tridesetogodišnjak, nego kao dvadesetjednogodišnjak, što je bio.

Bili smo porodični prijatelji, ali smo se stvarno zbližili kada sam imala sedamnaest. Toliko smo bili bliski, da sam ga smatrala svojim najboljim prijateljem. Često sam razmišljala o tome da je šteta što među nama nije bilo seksualne hemije, jer je Kol stvarno bio jedan od najboljih momaka koje sam ikada upoznala i mislim da bi bio savršen dečko.

Uprkos tome što je bio malo usijana glava, naročito kada bi neko povrijedio ili izazivao nekoga ko mu je drag, Kol je od svih ljudi koje sam poznavala, bio osoba koja je najmanje osuđivala bilo koga. Bilo je trenutaka kada je mogao da bude arogantan i da izgleda zastrašujuće onima koji ga nisu dobro poznavali, ali sam ja znala da je on sa obje noge na zemlji, dobar sagovornik, inteligentan, kreativan, saosjećajan, odan, uprkos tome što je njegova spoljašnjost mogla da poruči onim ljudima koji su sudili knjizi po koricama.

Malo viši od metar i osamdeset, Kol je imao široka ramena i atletsku građu - imao je sjajno tijelo, izvajano na časovima borilačkih vještina i nedjeljnim posjetama teretani. Imao je neurednu crvenkastoplavu kosu, za koju mu je sestra uvijek zvala da treba da je skрати, predivne zelene oči i prijatno lice koje je obično vapilo za brijanjem. Ipak, nije njegov prirodan izgled privlačio pažnju, iako nije ni odbijao. Bile su to njegove tetovaže. Imao je stihove istetovirane na desnom ručnom zglobu i crno perje na lopatici, koje je išlo do gornjeg dijela bicepsa, perje koje je vodilo do orla raširenih krila. Iz kandži orla visio je starinski džepni sat. Još uvijek nije istetovirao lijevu ruku, ali je imao ideje za tetovažu rukava.

Imao je istu tetovažu kao i Kem. Bili su najbolji prijatelji. Kol ju je dizajnirao kada je imao petnaest godina. Natpis *J&C*, jedva vidljiv kroz tribalni dizajn linija i ukrasa. Kem je to imao na grudima. Kada je imao osamnaest, Kol je istetovirao istu stvar sa strane vrata, gdje mu se osjećao puls.

Znala sam koliko mu znači ta tetovaža. Za Kema, *J&C* nije značilo samo njihov odnos sa Džoom, nego i njegov odnos sa Kolom. Za Kola, *J&C* bili su Džoa i Kem. Kol je imao veoma usrano djetinjstvo u domu sa majkom alkoholičarkom, Fionom. Ona nikada nije bila tu za njega. Džoa ga je odgajila. Kada je Kol imao četrnaest, Džoa je otkrila da ga je majka tukla, pa su se njih dvoje uskoro preselili sa Kameronom i ostavili majku samu u stanu na spratu.

Fiona je umrla od srčanog udara prije skoro dvije godine. Mislim da to Kolu nije lako palo iz mnogo razloga. Pokušavala sam da razgovaram sa njim o tome, ali je to bila jedna od tema koju nije želio da pomene. Što se njega tiče, Džoa je bila njegova majka i sestra istovremeno, a Kameron im je spasio živote. Oni su bili sve što mu je trebalo.

⁶ *Baby shower*, običaj proslave skorog rođenja djeteta i darivanja buduće majke. (Prim. prev.)

„Odkud ti ovdje?" upitala sam ga dok sam mu pravila kafu. „Zar ne bi trebalo da si na poslu?"

Kol je bio student na Edinburškom umjetničkom fakultetu, ali je radio od šesnaeste u *INKarnatu*, nagrađivanom studiju za tetoviranje u Lejtu. Stu Madrvel je vodila posao više od dvadeset pet godina, a Kol je počeo kao prodavač, da bi jednog dana dobio unapređenje. Kada je imao osamnaest, započeo je privremeno šegrtisanje. Znala sam da je Stu gledala Kola kao sina i da se veoma oslanjala na njega.

Mislim da neće proći dugo vremena prije nego što Kol počne da vodi radnju sa njom.

„Kasnije radim", odgovori Kol i uze kafu zahvaljujući mi, „počinjem za pola sata, ali sam pomislio da bih mogao da skoknem da prvo vidim tebe."

Naslonila sam se na šank i pogledala ga: „Zašto? Da li je sve u redu?"

Uzvratio mi je pogledom nekoliko dugih sekundi: „To sam ja došao tebe da pitam. Sa svim što se dešava..."

Razumjela sam gdje cilja i nasmijala se razuvjeravajuće: „Sve je u redu. Stvarno."

On otpuhnu: „Nismo se čuli puno u posljednje vrijeme...", slegao je ramenima.

„Kol, raspadam se od posla sa školom i volontiranjem. Pod stresom sam i zbog toga mi propada svako drugo životno polje."

„Sigurna si da je to u pitanju?"

Stavila sam ruku na grudi: „Kunem se."

Njegove oči preletješe preko kuhinjskog stola, gdje su pokloni za slavlje stajali umotani i spremni za odnošenje. Vidjela sam da odmjerava pakovanje kondoma koje sam stavila sa strane, da bih ga dala Eli i Džoi kao poklon. Kol podiže obrve: „Ne zavidim ti danas."

„Dvije žene sa pojačanim hormonima i pakovanje kondoma? Zar nije to kao tvoje obično veče petkom?" zadirkivala sam ga.

Nasmijao se jer smo oboje znali da je to daleko od istine.

Kol i nije baš bio zavodnik. Naravno, nije bio ni anđelčić, ali je više volio da bude u vezi. Sada je bio u vezi sa studentkinjom i storije po imenu Stef.

„Konačno mi trebaju kondomi." Nasmijao se, ali ne nepristojno. Napravila sam grimasu.

„Dakle, prošlo je dosta vremena."

„Ispravka: previše vremena."

Uzdahnuo je, pa rekao: „Da li ćeš ikada dati nekome šansu?"

„Pazi, jednostavno ne želim da spavam sa nepoznatim ljudima. Nisam ja Suzen, Kol."

„Nisam ni rekao da jesi. Nisu svi momci u fazonu da te nadvataju i onda ostave ujutru", izraz lica mu je omekšao, „ti nisi tip djevojke za ostavljanje, Hana. Daj nekom od njih šansu da ti to dokaže. Nikada nisi bila u vezi. Kako možeš da to odbaciš prije nego što probaš?"

Nasmijala sam se: „Ne odbacujem. Samo sam srećna sama sa sobom sada. Ali, kada pričamo o vezama... kako je dobra stara kugla i lanac?"

Kol uzdahnu: „Stresno. Obećao sam joj da ću otići poslije posla da joj pomognem oko rada."

„Ah", zadirkivala sam ga veselo, „ti si tako divan dečko."

Kol iskapi ostatak kafe i stavi šolju u sudoperu. Nagnuo se i poljubio me u obraz: „Sljedeći put kada vidiš Stef, da li ćeš joj reći?"

„Za probleme u raju?" upitala sam ga, prateći ga do ulaznih vrata.

„Postala je zanovetalo."

„Sigurna sam da će biti u redu kada prestane da se stresira."

„Hm", uzvratio mi je osmijeh dok je izlazio napolje, „uživaj u kupki."

„Uživaj u pisanju rada", odgovorila sam i nakezila se kiselo. „Ko će ga znati? Stvari mogu da postanu pomalo... *edukativne*", podigla sam obrvu.

Kol se nasmijao dok je silazio dva stepenika istovremeno: „Čovjek može samo da se nada."

Čim sam ušla na vrata roditeljske kuće, čula sam kakofoniju ženskog razgovora, koja je dolazila iz dnevne sobe.

Moj tata je ušao u hodnik dok sam zatvarala vrata, oči su mu se zažarile kada me je vidio.

„Zdravo, tata“, bacila sam mu se u zagrljaj, topeći se u njemu.

„Zdravo, dušo moja.“ Poljubio me je u kosu i time mi vratio osmijeh na lice. „Nismo se vidjeli dugo.“

Zatreptala sam: „Žao mi je što nisam skoro svraćala. Zatrpala sam poslom.“

Moj tata je bio klasični profesor istorije sa Edinburškog univerziteta. Bio je inteligentan, strastven u razgovoru, opušten i, najvažnije od svega - opažao je sve. Oči su mu se suzile dok me je gledao: „Da li je to sigurno sve?“

„Naravno, dobro sam, iskreno.“

„Da li bi mi rekla da nisi?“

Pretpostavljam da je imao pravo da brine da nemam neki problem. Ranije sam ih imala prilično. Konačno sam bila iskrena: „Prerasla sam to.“

„Klark! Da li možeš da doneseš ono posluženje?“ mamin glas se čuo iz kuhinje.

Tatine oči ispuni užas: „Pokušavam da pobjegnem. Pomozi mi.“

Nasmijala sam se: „Idi“, pokazala sam ka vratima, „Ja ću joj odvratiti pažnju.“

On uzdahnu s olakšanjem, poljubi me u obraz i izletje kroz prednja vrata.

Mama je umarširala u hodnik, nekoliko sekundi kasnije: „O, Hana“, nasmijala se i prišla mi raširenih ruku. „Lijepo te je vidjeti, draga“, zagrlila me je čvrsto. „Da nisi, kojim slučajem, vidjela tatu?“

„Uf, on je otišao.“

Mama ustuknu i namršti se: „Trebalo je da mi pomaže.“

„Mama, on je jedini muškarac ovdje. Mislim da nije fer da tražiš od njega da ostane, kada niko od ostalih muškaraca to ne mora.“

Naljutila se na to, ali ja nisam reagovala: „Hoćeš li ti onda da mi pomogneš?“

Podigla sam poklone: „Prvo, gdje da stavim ovo?“

„Dnevna soba.“

Ušla sam u dnevnu sobu dok se mama vratila u kuhinju i odmah su me okružili sestra i prijatelji. Eli je stigla prva kod mene. Kao i kada je bila trudna sa Vilijemom, ne samo da je imala veoma veliki stomak, nego su joj se obrazi zaokruglili i usne postale deblje. Bila je preslatka, iako se ne bi složila sa tim. „Hana“, povukla me je ka sebi i ja je pažljivo zagrlih, pokušavajući da joj ne stegnem stomak.

„Izgledaš predivno, Eli“, poljubila sam sestru u obraze i odmakla se da bih pogledala u stomak, „ovaj put je čak i veći.“

Eli otpuhnu: „Nemoj da me podsjećaš. Pored Džoe se osjećam kao junica.“

Džoa se nasmija, nježno skloni Eli na stranu da bi mogla da me zagrlji: „Imam osjećaj da te nisam vidjela godinama“, uzdahnu i zagrlji me.

Osim prikladnog stomaka, Džoa nije izgledala mnogo drugačije - bila je predivna, kao i uvijek. Pitala sam se koliko ju je žena u prostoriji mrzilo jer je izgledala tako glamurozno tokom trudnoće: „Bila sam pretrpana poslom. Izvini.“

„Nemoj da se izvinjavaš“, nasmijala mi se ohrabrujuće, „znam koliko naporno radiš.“

„U redu, moj red“, zvonki američki naglasak mi je dopro do ušiju, sekund prije nego što me je Olivija Sojer zagrlila, „prošli su vijekovi“, požalila se, veselog pogleda, tako da nisam znala da li se žali zbog mog odsustva, „kosa ti je dosta duža od kada smo se posljednji put vidjele.“

Olivija, ili Liv, kako smo je zvali, bila je zgodna, atraktivna brineta, koja je bila Džoi kao sestra. Olivijin otac, Mik, bio je Džoi kao ujak dok je bila mlada. On je otišao u Ameriku da bi bio sa

djetetom - Liv - za koju nije znao sve dok nije napunila trinaest godina. Vratio se u Škotsku sedam godina kasnije kada je njegova žena, Livina majka, preminula. Liv je došla sa njim ne bi li ponovo izgradili živote. Mik i Džoa su radili zajedno u njegovoj firmi za farbanje i dekorisanje, a tata je Oliviji pronašao posao u glavnoj biblioteci studentskog doma Univerziteta u Edinburgu. Ona je imala svoj sopstveni hepiend kada se udala za jednog od najseksepilnijih muškaraca koje sam ikada vidjela, Nejta Sojera. On je bio Kemov najbolji prijatelj.

Cijela grupa je bila toliko blisko povezana, da smo bili kao jedna velika porodica.

„Posao“, slegla sam ramenima nesrećno. „Biti pripravnik uzima veliki dio vremena.“

Nije pomoglo što su se Liv i Nejt preselili na periferiju Edinburga u kuću koja je bila komotnija za njihovu rastuću porodicu. Imali su četvorogodišnju ćerku Lili i jednogodišnju ćerku Januar: „Pretpostavljam da Nejt čuva djecu?“

„Muškarci paze na svu djecu“, nakezila se Džos, prilazeći mi sa čašom bak fiza⁷. „dušo moja“, poljubila me je nježno u obraz, „lijepo te je vidjeti.“

„I tebe“, nasmijala sam se slici koja mi se stvorila u glavi: „Da li su muškarci sa djecom?“

Džos se nasmijala: „Da. Odveli su ih u zoološki vrt.“

Ja sam prasnula u smijeh: „Četiri muškarca i petoro male djece. Momci su potpuno brojčano nadjačani.“

Brejden je bio otac skoro šestogodišnje Bet i trogodišnjeg Luka. Džos je bila Amerikanka koja je došla u Edinburg da studira. Tragično je izgubila cijelu porodicu kada joj je bilo četrnaest godina - majku Saru, oca Luka i mlađu sestru Bet. Sara je bila Škotlandanka, tako da je Džos odlučila da počne iz početka u majčinoj domovini. Poslije diplomiranja, preselila se kod Eli, upoznala Brejdenu i započela vezu sa njim koja je brzo prerasla u mnogo više. Bili su u braku sedam godina i bili su dvoje najsrećnijih ljudi koje sam znala.

„Vidjećemo ko će doći u jednom komadu“, suvo je promrmljala Džos.

Pošto smo se tako šalile neko vrijeme, čula sam mamu kako me zove, pojurila sam u kuhinju i pomogla joj oko posluženja.

Svi smo se smjestili u dnevnoj sobi, uzdišući, oduševljavajući se oko poklona i smijući se kada je Džoa otvorila pakovanje kondoma koje je dobila od mene.

Ostavila sam ih da pričaju, da sjede tu, da uživaju u atmosferi i radosti skorog rođenja. Džoa i Eli su bile skoro u sedmom mjesecu trudnoće. Ni jedna nije željela da zna pol djeteta, tako da su svi bili neutralni po pitanju poklona.

Nekoliko sati kasnije, malo opijena bak fizom i u potrazi za vodom, tiho sam nestala u kuhinji. Džos me je pratila.

„Hej.“ Nasmijala mi se preko ramena dok sam punila čašu vodom iz frižidera.

Džos mi je uputila procjenjujući pogled: „Izgledaš umorno. Da li si u redu?“

„Kasno je. A i umorna sam od pomisli na još dvije bebe“, zezala sam se, „neću imati svoj život od sveg tog bejbisiterstva.“

Džos zastenja: „Razumijem te. Poslije sveg tog čuvanja djece koje su Džoa i Kem uradili za mene, moram da im uzvratim. Bet, Luk i beba? Ima da se oderem.“

„Ah, pusti Brejdenu da to radi.“

Džos se nasmijala, ali se čuo muški glas: „Da pusti Brejdenu da radi šta?“

Okrenule smo se ka vratima i vidjele Brejdenu kako ulazi. U rukama mu je bio Luk, a Bet je jurila prema majci.

„Mama, sjedila sam na pingvinu!“ vrisnula je i obgrlila Džos oko nogu.

Džos je uhvati, ali joj je upitni pogled bio upućen ka Brejdeni. On se zakikota: „Ne na živom.“

⁷ Koktel od dvije trećine soka od pomorandže i jedne trećine šampanjca. (Prim. prev.)

„Oh, hvala bogu", Džos se sagla i podigla svoju mršavu ćerku razbarušene kose, „pomislila sam da nas čeka tužba", protrljala je Betin nos, „da li si se lijepo provela sa životinjama, ljubavi?"

Bet klimnu glavom, okrenu se i pogleda u tatu. Šta god da je htjela da kaže, naglo je bilo prekinuto kada je vidjela mene. „Hana!" uzviknula je.

Bet se odmah iskobeljala iz Džosinih ruku i bacila se na mene, dok je u isto vrijeme Džos prišla da poljubi sina u glavu i muža u usta. Sagla sam se da uhvatim Bet, koja mi je brbljala dok se nivo buke u kući povećavao. Čula sam samo nešto što je zvučalo kao da beba Januar plače i da se Vilijem kikoće. Probijajući se pored Džosinih nogu, pojavila se prelijepa, crnokosa Lili maslinaste boje kože. Potrčala je prema Bet i meni sa plišanim tigrom koji joj je landarao iz male ruke.

I nju sam podigla, dok su se Brejden i Džos pomjerali sa vrata ne bi li dozvolili naizgled nervoznom Nejt u prostoriju. Kada me je vidio sa Lili, opustio se i uputio Brejden u pogled olakšanja: „Predao sam Jana, Livi, nju bebe slušaju."

Čuli smo nagli smijeh koji je dopirao iz dnevne sobe.

„Vilijem", nasmijao se Brejden, „komičar u usponu."

„Hana!" Bet mi je povukla ruku ne bi li moja pažnja pala na nju. „Vidjeli smo lavove."

„I tigrove, Nana", dodade Lili mekano, izgovarajući moje ime onako kako je umjela, prije nego što je nastavila da žvaće šapu plišane igračke.

„Šta koji...", čula sam glasni, poznati glas, koji je govorio tonom nevjerice i zbunjenosti. Nekoliko trenutaka kasnije, moj mlađi brat Deklan pojavio se u kuhinji, držeći se za ruku sa svojom djevojkom. Dek je imao osamnaest godina, a zabavljao se sa Peni od šesnaeste. Nisam toliko bliska sa njim, koliko bih željela da budem, ali mislim da to ima veze sa njegovim godinama i činjenicom da je provodio većinu vremena sa Peni.

Njegove oči pregledaše cijelu prostoriju. Izgledao je više nego uznemiren: „Da li je danas nedjelja?"

Nasmijala sam se. To se odnosilo na poznate mamine nedjeljne ručkove. Nismo mogli da imamo nedjeljne ručkove svake nedjelje, ali u prilikama kada smo to mogli, kuća je bila prepuna do pucanja.

„Ne, danas je Elina i Džoina bebi-kupka."

Dek uzdahnu tužno: „Kao da nam je trebalo još ljudi u porodici."

„Hej", uzviknu Džos, „trebalo bi da budeš zahvalan zbog ovoga."

„Da, da", uputio joj je poluosmijeh, „samo bi bilo lijepo doći nekada u praznu kuću."

„Hmm", uspravila sam se držeći djevojčice za ruke. „Svi znamo zašto."

Pogledala sam značajno Peni, a onda namignula bratu.

On zakoluta očima: „Nešto ozbiljno nije uredu sa tobom", nježno je povukao još tišu i sada pocrvenjelu Peni prema vratima, „bićemo na spratu."

„Nemojte da radite nešto što bih ja radila!" viknula sam za njim dok su se Brejden, Nejt i Džos smijali.

Nejt mi odmahnu glavom: „Zla si prema njemu."

Napravila sam tobožnji zapanjeni izraz lica i pogledala prema djevojčicama: „Da li ste čule to? Teta Hana nije zla, zar ne?"

Bet odlučno odmahnu glavom, dok je Lili klimnula, očigledno zbunjena pitanjem.

Treće poglavlje

Kuća je ostala u tišini kada su se svi osim mog mlađeg brata i Peni razišli. Iako je bilo puno ponuda mami za pomoć u raspreamanju, na kraju sam joj ja pomogla da ih rastjera i ostala da pomažem, uprkos gomili neocijenjenih radova koji su me čekali kući.

Taman sam ostavljala sa strane svježe oprani i obrisani sud, kada je mama izgovorila moje ime skoro zapovjedno. Oprezna zbog njenog upozoravajućeg tona, okrenula sam se i upitno podigla obrvu.

Ona je zviždukala malo nervozno držeći sunđer koji je koristila za brisanje drvenarije: „Tvoj otac i ja imamo nešto da te pitamo.”

Uzdahnula sam i prekrstila ruke preko grudi: „Ako ćete da se riješite još jednog tijela, prošli put sam vam rekla da sam završila sa tim.”

Mami se oteo osmijeh: „Smiješno”, reče suvo, „nego... pa...”

„Hajde, mama, ispljuni to.”

Otpuhнула je: „Razmišljam kako da ti kažem, jer ne želim da se osjetiš kao da te sklanjamo sa strane.”

„Vidiš ovo?” pokazala sam na svoje lice. „Ovako izgleda *zbunjenost*.”

Mama se blago nasmija: „Pokušavam da ti kažem da smo pretvorili tvoju sobu u sobu za bebe.”

Ja slegoh ramenima: „Pa, to i ima smisla. Djeca češće spavaju ovdje od mene.”

Mama kao da se izduvala: „Nisi uznemirena?”

„Ne, mama”, nasmijala sam se, „ja sam odrasla žena sa veoma lijepim stanom malo uz put. On ima čak i spavaću sobu. U stvari, dvije.”

Prevrnula je očima: „Zezaj se koliko hoćeš, ali ja sam i dalje tvoja majka i ti si i dalje moja beba, nisam željela da se osjetiš kao da te izbacujemo iz kuće. I dalje nam je u toj sobi jedan krevet, tako da možeš ad ostaneš kad god poželiš i, naravno, za Božić.”

Odmahnula sam glavom zbog nepotrebne brige u njenim očima, prišla joj raširenih ruku i prigrlila je jako: „Ne mogu da vjerujem da si se brinula kako da mi kažeš to.”

Ona se istopila po meni: „To je ono što mame rade.”

Poslije nekog vremena sam se udaljila: „Nadam se da se nisi otarasila mojih stvari?”

„Ne. Sve je to zapakovano. Pomislila sam da bi možda mogla da ih pročeslaš i da odrediš šta bi voljela da zadržiš, a šta da baciš.”

Stvarno je već trebalo da krenem kući, ne bih li krenula da radim, ali mama i tata nikada nisu ništa tražili od mene, a ja sam znala da im mogu pomoći ako se brzo organizujem: „OK. E, i da, nedjeljni ručak će sutra možda proći bez mene. Imam gomilu radova za ocjenjivanje.”

„Oh, pa, onda ostavi sad kutije, draga moja.”

„Jok”, odmahnula sam rukom i krenula prema stepenicama, „ionako bih to zaboravila.”

Iako sam znala da ću ući u drugačiju sobu od one koju sam ostavila, ipak me je pomalo iznenadilo da vidim zidove okrečene u krem-žutu, što vidim da je moj francuski krevet sklonjen i zamijenjen predivnom bijelom kolijevkom i običnim krevetom. Poster i koje sam ostavila bili su poskidani, knjige koje sam ostavila bile su popakovane, kao i fotografije mojih prijatelja.

Piljala sam u kutije spakovane na podu u daljem uglu sobe. Moje djetinjstvo bilo je u njima, razvijanje moje ličnosti, moje tinejdžerske godine. Nasmijala sam se i krenula ka njima.

Otprilike sat vremena kasnije, sklonila sam kutije odjeće koja bi mogla da ode u Crveni krst. Tata se vratio kući, popeo se gore da mi se javi i ostavio me sa šoljom čaja i keksom, a ja sam upravo otvarala kutiju za koju sam pretpostavljala da je bila prepuna knjiga jer je bila teška.

Pronašla sam neke knjige unutra, ali sam pronašla i dnevnike. Moje srce je pomalo preskočilo na sam pogled na njih, podigla sam ih da ih stavim sa strane, bez ikakve namjere da ih pročitam. Ikada. Upravo sam ih spuštala na gomilu za sačuvati, kada je fotografija ispala sa stranica crnog rokovnika iz mojih kasnih tinejdžerskih godina.

Srce mi više nije preskakalo.

Udaralo je kao ludo.

(Osam godina ranije)

Profesorka engleskog me je zadržala poslije časa da bismo pričale o tome kako treba da pošaljem svoju kratku priču na lokalno takmičenje. Sama pomisao me je izludjela. Moje pisanje... poslati ljudima da procijene da li je dobro ili ne? Rekla sam - ne, hvala.

Dakle, zašto sam se kajala dok sam jurila od vrata škole prema kapiji? Pogledala sam unaokolo, skoro svi su otišli. Propustila sam autobus. Izgledalo je kao da ću pješke kući.

Oborila sam glavu i uzdahnula.

Zašto sam rekla ne gospodi Elis? Ako je ona mislila da je priča dovoljno dobra za takmičenje, trebalo je da je pošaljem. Uf. Nekada mrzim što sam toliko stidljiva. Nekada se čak pitam zbog čega ne mogu to da promijenim. Nigdje me to nije vodilo.

Ljuta na sebe, krenula sam prema kapiji i spazila trojicu starijih momaka koji su šutirali loptu o školski zid i pričali. Prepoznala sam jednog od njih.

Marko.

Nisam znala njegovo prezime jer je bio na petoj godini, a ja sam bila na trećoj. Jedino sam ga znala jer je bio popularan i njegovo ime se proslavilo tokom godina. I bilo ga je teško ne primijetiti. Veoma visok. Veoma zgodan. Čula sam priču da je stranac, ali je toliko glasina kružilo o njemu, da nisam znala šta je od toga istina.

Skrenula sam brzo pogled da ne bi primijetio da ga gledam, okrenula sam se lijevo i krenula prema kući. Napravila sam samo četiri koraka, a onda su mi noge posrnule na petom i šestom.

Ispred mene, bili su Dženks i njegova ekipa. Pušili su, drali se i psovali jedan drugog. Oni su bili moje godište. Imali smo zajedno neke predmete iz prve godine, ali su se stvari promijenile, od kada smo morali da izaberemo koje ćemo predmete odabirati dalje u srednjoj školi. Moji prijatelji i ja smo bili pametniji i nismo željeli da se pravimo da nismo. Dženks i ekipa su nas uzeli na zub još na prvoj godini. Za početak, to se samo dešavalo na časovima, nazivali su nas profesorskim ljubimcima, štreberima i bubalicama. Kasnije, pošto nismo bili na istim časovima, prenijeli su verbalno nasilje u autobus, ili na susret po hodnicima. Verbalno zlostavljanje je polako postajalo sve bezobraznije i nasilnije.

Pogledala sam niz ulicu da bih bila sigurna da ne dolazi ni jedan automobil, a onda sam pretrčala preko ulice da izbjegnem momke.

Nažalost, Dženks nije bio u raspoloženju da izbjegne mene.

Gledala sam u svoje noge, spuštene glave, kada sam ga čula da uzvikuje moje ime.

Kao da je znalo nešto što ja nisam znala, moje srce počelo je da udara jako u grudima.

Podigla sam pogled i užasnula se kad sam vidjela nakeženog Dženksa kako opušteno prelazi ulicu i ide prema meni, sa svoja dva prijatelja zlobnih izraza lica.

- Š'a ima, štreberu? - Dženks mi je prepriječio put, a ja sam ga zaobišla. Zgrabio mi je ruku i zaustavio me.

Pokušala sam najbolje što sam mogla da ne pokazujem strah, kada je zakoračio u moj lični prostor, očiju koje su prelazile preko mene tako da mi je bilo muka:

- Rekao sam: š'a ima, štreberu?

- Ništa - otrešla sam glavom i pokušala da se pomjerim, ali su me njih trojica zaustavili - pazi, kasnim kući - voljela bih da mi je glas prodorniji. Voljela bih da sam mogla da ih oborim i izudaram, ili barem da ih navedem da pomisle na to da ne mogu da me maltretiraju.

- Samo 'oću da pričamo - Dženks mi se rugao - i to jebeno mirno. Ali ti si uvijek mirna.

Dženksov prijatelj, Aron, gurnuo ga je u mišicu: - Postala je jebeno slatka. 'Oću da je jebem.

Pobijeljela sam i krenula korak unazad.

Dženks uzdahnu piljeći u mene: - Ona je i dalje jebena bubalica - napravio je korak prema meni - možda će je dobro trpanje opustiti, a? - krenuo je rukom da me uhvati za struk, a ja sam se odmakla van njegovog dometa.

Osjetila sam kro da mi juri u uši i odlučila sam da prekinem njihovo maltretiranje: - Idem kući. - Pokušala sam da ubacim malo autoriteta u glas, ali su mi riječi izašle iz usta drhtavim tonom.

Nasmijali su se i onda me je Džekns ponovo zgrabio.

Moj vrisak upomoć je odmah zamro od prizora Dženksa koji je udario kao lutka u Arona. Umalo su pali na zemlju, jedva su jedan drugog zadržali. Drugi prijatelj, Rub, zateturao se takođe, a moj pogled preletje sa njih na tipa koji je udario Dženksa.

Moj pogled putavao je uzbrdo, pravo u iznenađenje.

Iznad svih nas nadvio se Marko. Veoma bijesni Marko.

Njegov prijeteći pogled bio je upućen Dženksu.

- Š'a, koji moj! - Dženks se pridrža za Arona i okrenu se ka Marku. - Šta, bre, ti misliš ko si, koji moj?

Bila sam iznenađena što je bio toliko agresivan sa Markom. Čak su i Aron i Rub izgledali nesigurno.

- Odlazi odavde - reče Marko tiho, mirno, mekim riječima obojenim neobičnim naglaskom - ako te vidim da ponovo praviš ovakva sranja, sa mnom ćeš imati posla.

Dženks otvori usta, kao da je želio da se bije, ali je Marko odjednom bio okružen dvojicom prijatelja. Kad su vidjeli da bi izgubili u borbi sa dvojicom starijih momaka, Dženks pljunu na Markove cipele i ode, stegnutih pesnica uz kukove.

Tresla sam se od svega što se desilo.

- Propustila si autobus?

Došla sam sebi i shvatila da je Marko meni upućivao pitanje. Njegov glas bio je grub, suv. Buljila sam u njegove plavo-zelene oči, oči koje su još ljepše izgledale uz njegove crne obrve i taman ten, a ja sam zaboravila da dišem na minutu.

Bio je predivan. I bilo je nešto oko njega... aura koja mi je izazvala želju da budem bliže njemu.

Klimnula sam glavom, i dalje previše zapanjena da bih govorila.

Obrve su mu se skupile: - Gdje živiš?

Ne toliko zapanjena da bih bila glupa, uputila sam ovom nepoznatom muškarcu sumnjiv pogled. Na moje iznenađenje, njegove usne se raširiše kao da je želio da se smije. Podigao je ruke kao da se predaje: - Neću te povrijediti.

Prateći instinkt iz dubine tijela, odgovorila sam: - Stoukbridž. Sent Bernard Kresent.

Pogledao je ka prijateljima: - Vidimo se kasnije.

Pogledali su me radoznalo, klimnuli glavom i okrenuli se, pa pošli uz ulicu u suprotnom pravcu.

Ostala sam na ulici sama sa Markom - sama na metar i devedeset i nešto sa sedamnaestogodišnjakom koji me je upravo spasio od loših momaka. Trebalo je da budem uplašena, ali kada su nam se pogledi ponovo sreli, osjetila sam se potpuno suprotno. Osjetila sam se sigurno.

- Hajde - rekao je grubo i krenuo pored mene.

Zbunjena osjećanjima, pojurila sam da ga stignem: - Šta to radiš?

- Pratim te kući. Ne vjerujem u to da se oni idioti neće vratiti. Da li te oni puno smaraju?

- Ponekad u školi. Prozivali su moje prijatelje i mene, ali nikada nisu pokušali da... - začutala sam. Jednostavno nisam mogla da to izgovorim glasno. U stvari, ne mogu da vjerujem da su mi prijetili silovanjem, a još manje da bi to i uradili.

Pogledala sam u Marka i vidjela da mi je uputio mračni, upozoravajući pogled: - Moraš da budeš oprezna. Dženks je bezdušno malo govno. On nije ni trebalo da bude ovdje. Izbacili su ga iz škole.

- Stvarno? Zbog čega?

Proučavao me je na trenutak, prije nego što je na kraju odlučio da mi kaže: - Policija ga ispituje. Optužen je da je silovao neku djevojku.

Usta su mi se otvorila, a puls se ubrzao: - Stvarno? Zašto ja to nisam čula?

Marko sleže ramenima: - Ne znam. Samo budi oprezna, OK?

Klimnula sam glavom. Definitivno ću od sada biti oprezna. Osjetila sam mučninu.

Ćutali smo dok smo hodali prema mojoj kući. Ja sam bila visoka za svoje godine, ali ni blizu Markovoj visini. On je bio atletske građe, jakih podlaktica, izraženih zavrnutim rukavima. Njegova veličina me je učinila da se osjetim čudno zaštićenom i po prvi put ikada, slatkom.

Zaintrigirana svojim pažljivim nenadnim spasiocem, shvatila sam da je moja radoznalost pobijedila uzdržanost koju sam obično osjećala pored ljudi koje nisam poznavala. Zavrnuti sam svoju kratku plavu kosu iza ušiju i pogledala ga ponovo.

- Odakle si? Amerika ili Kanada?

Marko me je pogledao, zbunjenog izraza lica: - Većina ljudi jednostavno pretpostavlja da sam Amerikanac.

Bilo je pitanja u njegovom glasu, pa sam ja odgovorila: - Čitam dosta i mogu ti reći da dosta Škota emigriralo u Kanadu, pa bi i imalo nekog smisla da si možda polu-Škot, polu-Kanađanin.

Proučavao me je, dok mu je blagi osmijeh igrao na ivicama usana: - Koliko imaš godina?

- Četrnaest.

- Prilično si pametna.

Nasmijala sam mu se: - Tako mi i kažu.

Ovo je natjeralo Marka da se nasmije. Trijumf mi je rastao u grudima. Nikada ga nisam vidjela da se smije, a i shvatila sam da to ne radi često, jer je postojala neka tuga u dubini njegovih očiju: Izgledaš starije - njegov pogled preletio je preko mene - nisi ni na jednom od mojih časova, pa sam znao da si mlada. Ali nisam znao da si toliko mlada.

Svidjelo mi se to što je mislio da izgledam starije. Nije mi se sviđalo to što je mislio da je četrnaest premalo godina. Tehnički, imala sam četrnaest i po godina. Željela sam to da mu kažem, ali sam se plašila da ću zvučati djetinjasto. Lomila sam glavu kako da to opušteno ubacim u razgovor, ali mi ništa nije padalo na pamet.

Kad sam shvatila da nismo progovorili makar trideset sekundi, rekla sam: - Dakle... ti si Kanađanin?

- Ne. Amerikanac. Zavisi od regije, kanadski naglasak se razlikuje od američkog. A različiti su naglasci u različitim dijelovima Amerike. Samo moraš pažljivo da ih osluškuješ. Ja sam iz Čikaga.

Upijajući ovu novu informaciju, odgovorila sam mu: - To je stvarno kul.

Slegao je ramenima i stavio ruke u džepove. Zašto si se preselio ovdje?

Marko je bio tih toliko dugo, da sam mislila da neće odgovoriti. Imala sam osjećaj neracionalnog razočaranja kada je odjednom rekao: - Moji baba i djed su me poslali da živim ovdje sa ujakom i njegovom ženom.

Ta jedna rečenica mi je rekla dosta, iako mi nije ništa ni rekao. Pretpostavila sam da roditelji nisu u priči, a to me je navelo da razmišljam zašto. Tužne vjerovatnoće su me navele da se osjetim loše zbog njega. Takođe sam se pitala zašto su ga otjerali. Pretpostavila sam da bi ga proo pitanje uznemirilo više nego drugo, pa sam postavila drugo.

- Da li si tamo upadao u mnogo nevolja?

Podigao je obrvu: - Ti to pišeš moju biografiju?

Pošto sam cijeli život bila okružena sarkastičnim odraslim ljudima, bila sam imuna na to. Pogledala sam ga pravo u oči: - Pa šta i ako pišem?

Marko se nasmija na moj odgovor: - Aha. Upadao sam u nevolje. Mislili su da je ovdje bolje mjesto za mene.

- I, da li je?

On ponovo sleže ramenima, a obrve mu se namrštiše. Shvatila sam da ne želi da priča i promijenila temu: - Tvoje ime je Marko, zar ne?

- D 'Alesandro. Vidim da me reputacija prestiže - odgovorio mi je, a krivi osmijeh mu zaigra na savršanim usnama.

Palo mi je na pamet da Marko ne priča kao dječaci sa kojima visi u školi. I to nije bilo zbog naglaska. Čula sam ih kako pričaju dovoljno puta, mislili su da će biti pametniji ako pričaju grubo, loše su imitirali škotski naglasak i psovali su toliko da bi uši njihovih majki prokrovarile da su ih ikada čule. Izbjegavali su da zvuče inteligentno, da li namjerno, ili zbog kolektivnog manjka moždanih ćelija.

- Ne bih da zvučim kao kučka, ili tako nešto, ali mislim da nisam čula nikoga od tvoje ekipe da koristi izraz kao što je reputacija.

On uzdahnu: - Jedan od nas mora da zna da čita i piše. Nikad ne znaš kada će u kriminalu zatrebati ti osnovni instrumenti komunikacije.

Jako se šalio, mogla sam da čujem da mu je glas na ivici i osjetila sam se glupo: - Izvini. To je zvučalo prilično osuđujuće.

- Možda. Ali pretpostavljam da ne griješiš - kao da je pogledao pravo kroz mene - neki od nas nisu dobri učenici. Ja nisam dobar učenik.

Još jedno pitanje mi je palo na pamet; nisam mogla da se suzdržim. Nikada nisam bila toliko radoznala što se bilo koga tiče. Onda, opet, nikada nisam imala leptiriće u stomaku samo od toga što sam bila blizu te osobe: - Pa, u čemu si onda dobar?

Oblak je preletio preko njegovog lica: - Ne znam.

- Mora da si dobar u nečemu - insistirala sam. Nisam mogla ni da zamislim da Marko nije imao neki talenat. Bilo je nečeg veoma posebnog u njemu. Nisam ni znala šta je to, ali sam znala da postoji. Jednostavno sam znala.

- Dizajn i tehnika.

Pogledala sam u njegove ruke i osjetila ljubomoru. Bila sam očajna u dizajnu i tehnici. Pokušala sam da napravim zidni sat koji je izgledao kao zvijezda, a ispao je kao... pa, kao zvijezda koja je imala saobraćajku. Metalni čiviluk mi je umalo izazvao povredu palca, a drvena kutija za olovke se nikada nije dobro zatvarala: - Mora da si veoma dobar u tome kada si to uzeo u petoj godini.

Nije rekao ništa, samo je mrko pogledao u list koji se kotrljao pored trotoara. Hm.

- Dakle, šta želiš da postaneš?

On me upitno pogleda: - Šta ti želiš da budeš?

- To se mijenja svakih nekoliko mjeseci - odgovorila sam mu zapanjeno. Svi moji prijatelji već znaju šta žele da postanu kada odrastu. Ja se i dalje nisam odlučila između poslova pisca, profesora, ljekara ili bibliotekara. - Stvarno moram da se usredsredim.

- Možda bi trebalo da budeš reporter. Frknula sam na njegovo zezanje.

- Dvadeset pitanja⁸? Ma, daj. Izvini.

- To me ne, dotiče.

Njegove obrve se približiše, kao da se iznenadio sopstvenim priznanjem.

Ohrabrena, skočila sam na sljedeće pitanje: - D 'Alesandro? Kao restoran?

Postojao je italijanski restoran sa tim imenom, pet minuta pješke od moje kuće.

- To drži moj ujak.

- Sjajna je hrana - rekoh iskreno. Ponovo, nije mi odgovorio.

Imala sam osjećaj da ne želi da govori o bilo čemu što ima veze sa njegovom porodicom: - Čula sam da je pica u Čikagu najbolja.

Tu me je dočekaosmijeh: - Dobro si čula.

- Da li ti nedostaju prijatelji odatle?

Ponovo je ućutao, tako da sam pomislila da ni na to neće odgovoriti. Razmišljala sam o tome kako više ne bi trebalo da postavljam previše lična pitanja, ali onda...

⁸ Popularna igra u Britaniji gdje je jedan igrač onaj koji postavlja 20 pitanja a drugi na njih odgovara. (Prim. prev.)

- Nisam, u stvari, ni imao prijatelje. Barem ne one dobre. Koraci su nam se usporavali kada smo se našli u mojoj ulici.

Žmirkala sam prema suncu koje se probijalo kroz oblak, dok sam ga gledala: - Nadam se da ćeš pronaći dobre prijatelje ovdje.

Kada me je pogledao, srce mi je umalo stalo od topline njegovih očiju.

- Imaš li ime? - upitao me je nježno.

Zadrhtala sam jer nisam razumjela reakciju svog tijela na njega.

- Hana Nikols.

Nasmijao se, stao je i pružio svoju veliku ruku.

Osjećajući pobunu leptirića u stomaku, odlučno sam ih ignorisala i stavila svoju malu ruku u njegovu. Pokušala sam da sakrijem svoju reakciju zbog trnaca koju mi proletjeli uz ruku sa mjesta gdje me je dodirnuo. Željela sam da pojačam stisak, ali sam morala sebe da natjeram da to ne uradim.

- Drago mi je što smo se upoznali, Hana.

- Meni, takođe. Hvala ti što si mi pomogao. I što si me ispratio kući.

- Nije problem - pustio mi je ruku, a ja odmah zažalih zbog toga. Krenuo je korak unazad, spremajući se da ode, ali sam se ja ukočila od iznenadnog surovog izraza njegovog lica. - Pokušaj da ne propuštaš autobus.

Nestao je niz ulicu prije nego što sam mogla bilo šta da kažem, gledala sam u njegova široka ramena, osjećajući toliko stvari koje nikada nisam osjetila.

Pošto sam ušla u kuću i provela dekoncentrisano cijelo večer, a onda došla do jednog zaključka, došla sam do jednog zaključka. U Marka D'Alesandra.

Trebalo je da se priključim debatnom klubu. Odmahnula sam glavom i krenula pravo prema glavnom izlazu iz škole, psujući svoju stidljivost. Na početku godine moja profesorka političkih nauka⁹ pitala me je da li bih se priključila školskom debatnom klubu, a ja, pošto sam bila potpuno sigurna da nikada neću moći da govorim uživo toliko dobro kao što pišem na papiru, odbila sam ponudu.

Sada sam propustila autobus jer sam naletjela na grupu koja je radila u praznom kabinetu za muzičko i morala sam da ostanem da ih poslušam. Ispunila me je nagla želja da samo uletim, da se predstavim i krenem da dajem svoja mišljenja. Imala sam gomilu mišljenja u sebi. Takođe sam imala i strah da će jednog dana to da eksplodira u meni, da napravi haos i lom svuda naokolo.

Toliko stvari sam propuštala zato što sam bila tako prokleta tiha. A i iskreno, nisam više bila toliko tiha. Govorila sam šta sam mislila kući, bez obzira na posljedice.

Erknula sam prema školi dok sam otvarala izlazna vrata. Bilo je definitivno vrijeme za promjenu. Mogla sam da osjetim da dolazi.

Sa uzdahom žaljenja, požurila sam naprijed, pogledom tražeći Marka, i pronašla sam ga kako stoji sam na kapiji i čeka me.

Koji god da je bio razlog, proteklih godinu dana Marko je čekao na kapiji većinu dana, posmatrajući me kako ulazim u autobus. Nekoliko puta sam kasnila i on me je pratio kući. Većinom to kašnjenje nije bila moja greška, ali sam i namjerno nekoliko puta zakasnila u posljednjih nekoliko mjeseci samo da bih bila blizu njega.

Bila sam navučena na osjećaj u meni kada smo bili zajedno, ili čak kada sam i razmišljala o njemu - a razmišljala sam o njemu često. Pored njega, nisam se osjećala kao stidljivi, čudni štreber. I na moje iznenađenje, otkrila sam da mogu da natjeram Marka - taj momak je definitivno bio sklon potištenosti - da se nasmije. Smijao se mojim vicevima i provokacijama, neprekidno je naglašavao koliko sam pametna, kao da je to bilo nešto što je trebalo poštovati, a ne nešto čemu se trebalo rugati. Kada bih ga pogledala, stomak bi mi se okrenuo, puls bi mi se pojačao i osjetila bih da predivno golicanje po cijelom tijelu.

Toliko jako sam željela da me poljubi.

Nisam mogla da zaključim da li se i on isto tako osjećao. Sada sam imala petnaest godina i metar i sedamdeset pet. Dječaci su počeli da obraćaju mnogo više pažnje na mene od kada su mi porasle sise, a bokovi mi se zaoblili. Ali nisam znala da li je Marko primjećivao te stvari.

⁹ Predmet veoma sličan sociologiji ili građanskom vaspitanju kod nas. i Prim. prev.)

Iznenadio me je prošle godine. On nije bio baš najpričljivija osoba na svijetu, ali je bio strpljiv sa mojim pitanjima, čak iako nije odgovarao na puno njih. Pustio me je da pričam o knjigama koje sam čitala, o muzici koju sam slušala, čak je izgledao i zainteresovan za to što sam radila.

Bio je tu za mene i kada je moja porodica prolazila kroz jednu od najtežih situacija. Kada sam imala trinaest, mojoj starijoj sestrini Eli pronašli su tumor na mozgu, i iako se ispostavilo da je dobroćudan, cijela stvar nas je sve prestravila. Kao i operacija mozga koju je morala da ima. Nikada stvarno ni sa kim o tome nisam pričala, ili me je samo stres učutkivao, ali Marko me je saslušao i nekako uspio da me utješi svojom tišinom.

Istovremeno, kada sam otkrila da u njega mogu da imam povjerenja, takođe sam otkrila da i nije toliko loš u školi kao što je tvrdio. Iako su neki od njegovih prijatelja veoma loše prolazili u školi, Marko je bio tih i nije dramio. Njegova visina i široka ramena su navodili ostale učenike da budu oprezni sa njim. Njegov dobar izgled i činjenica da je Amerikanac su ga učinili popularnim. A njegova potištenost mu je dala glas potpuno hladnokrvnog, što je u kombinaciji sa ostalim značilo veliko poštovanje. Ja sam znala da on nije klasični loš momak, bez obzira na sve glasine koje sam čula. Učio je i išao na dodatne časove. Položio je ispite prošle godine sa najvišim ocjenama iz dizajna i tehnike, matematike i fizičkog. Imao je dodatnog profesora engleskog i ocjene su mu bile prosječne.

- Zašto si ovaj put zakasnila? - pitao me je, usklađujući korak sa mnom.

Slegla sam ramenima, ne želeći baš da razgovaram o stvarima koje sam smatrala za mane.

- Da li bi trebalo da se zabrinem?

Zbog činjenice da sam mu možda toliko značila da se zabrine za mene, neka toplina me je ispunila. Uputila sam mu nježan osmijeh. - Ne.

Njegove obrve se podigoše: - Stvarno mi nećeš reći?

Prigušeno sam se nasimijala i šutnula kamen usput: - Ni ti meni ne govoriš puno.

Marko kao da je obrađivao to: - Pa, šta bi voljela da znaš?

Odlučila sam da je danas dan da pokušam da budem hrabra i upitala ga: - Zašto mi nikada ne pričaš o tvojoj porodici?

Pogledao me je kao da je želio da kaže: znao sam da ćeš me to pitati.

- Ne slažem se baš sa njima - priznao je.

- Sa svima? - pošto dolazim iz porodice u kojoj su svi prilično bliski, ideja da je Marko bio otuđen od svoje mi nikako nije bila prijatna. Znala sam koliko me je porodica činila srećnom. I željela sam da i Marko bude jednako srećan.

- Ne baš, tu je baba - rekao je - a i djed. A i ujak Dino. Njegova žena je dobra. On, baš i ne.

Nije mi se uopšte sviđao ton toga i željela sam da znam više, ali ovo je bilo najviše informacija koje sam mogla da izvučem iz njega o njegovoj prošlosti i zbog toga sam odlučila da ne izazivam sreću.

- Kasnim jer sam slušala debatnu grupu. Moja profesorka politike me je pitala da im se priključim početkom godine. Rekla sam ne, a sad žalim za tim. Marko, moram da odgajim veća muda - uzdahnula sam.

- Već ih imaš. Samo moraš da ih koristiš. Ta stidljivost je vjerovatno samo u tvojoj glavi.

- A kako si ti postao tako pametan?

Marko se nakratko grohotom zasmijao i onda stao. Stala sam sa njim, pogled mi se širio, jer je on piljio u mene: - Ti si proa osoba koja mi je to ikada rekla - odmahnuo je glavom - ja nisam pametan, Hana.

Potiskujući jezu koja mi se spuštala niz kičmu svaki put kada je izgovarao moje ime, uputila sam mu razočarani pogled i krenula da sjednem na stepenice džordžijanske kuće ispred koje smo stajali. Pogledala sam ga, potpuno ozbiljnog izraza lica: - Ne moraš da budeš knjiški moljac da bi bio pametan, Marko.

Marko me je posmatrao nekoliko sekundi, a onda je uzdahnuo dok je spuštao svoje visoko tijelo na stepenik pored mene. Njegova ruka je očešala moju i vrelina je uz nju krenula, eksplodirajući duboko u meni. Moji obrazi su divlje pocroenjeti, ali Marko to nije primijetio. Posmatrao je ulicu, izgledajući izgubljen u mislima. Na kraju me je tiho upitao: - A ti misliš da sam ja pametan?

- Da - odgovorila sam mu bez oklijevanja.

I mislila sam da je pametan. I nadaren. I to mnogo više nego što je i sam shvatao.

Njegove usne se stegnuše: - Mislim da tebi nisam rekao ništa pametno.

- Imaš suv, pametan smisao za humor. Shvataš moje viceve - rekla sam i gurnula ga rukom. Dok mi je izvraćao osmijehom, nastavila sam - Uvijek razmisliš prije nego što kažeš nešto. Neki od najiteligentnijih ljudi na svijetu to nisu naučili da urade.

Njegove oči prelijetale su preko mene, a unutrašnjost mi se okretala kao da je bila na vrtešci. Nikada nismo bili toliko bliski jedno sa drugim.

- Kladim se da ti roditelji neprekidno govore da si pametna - promrmeljao je.

- Aha, oni žele da ja vjerujem u sebe.

- To je dobro. I treba da vjeruješ u sebe.

Napravila sam impulsivnu odluku tada i moji se dlanovi oznojiše, dok je krv pojurila u moje uši: - Mislim da vjerovati u sebe znači da moraš ponekad da budeš hrabar.

Prije nego što je Marko mogao da odgovori na to, nagla sam se prema njemu i prislonila usne na njegove. Srce mi je toliko jako lupalo u grudima, da sam jedva mogla da čujem bilo šta od zvuka njegovog lupanja. Marko se stegao od mog poljupca, ali se nije povukao. Ja sam još više navalila. Nekoliko sekundi kasnije, osjetila sam toplinu Markove ruke na mom struku i njegove usne se pomjeriše uz moje.

Nisam imala vremena da osjetim olakšanje ili trijumf jer mi je on uzvraćao poljubac, preuzimao je kontrolu nad njim i slao mi hormone u kaos. Koža mi je gorela, usne su me svrbjele, a sve što sam željela bilo je da po tonem dublje u njega i da osjetim njegove ruke svuda po tijelu.

Moje ruke su odjednom dobile sopstveni život, jedna je pala na njegovo koljeno, dok je druga otišla oko njegovog vrata.

Stegnuo je moj struk i ja nevoljno uzdahnuh, dok mi se usne od toga razdvojiše. Skoro odmah, osjetila sam dodir Markovog jezika na mom, a iznenađujuća munja požude udarila me je između nogu i natjerala me da se ukočim od šoka.

Tek tako, bila sam odgurnula, jer je Marko naglo ustao.

Pogledala sam ga, boreći se za dah, posmatrajući ga kako provlači ruke kroz kratku, tamnu kosu i preko lica. Onda je spustio ruke i njegovo zategnuto lice mi se otvorilo, dok mi je upućivao nepovjerljivi pogled.

Prije nego što sam uspjela bilo šta da kažem, Marko je potrčao niz stepenice i nestao niz ulicu.

Četvrto poglavlje

Odjeljenje četvrte godine upustilo se u burni razgovor čim se čulo zvono. Stolice su škripale preko drvenog poda, sveske su bile ugurane u rančeve, a prijatelji koji su bili razdvojeni mojim planom sjedenja, ponovo su se udružili dok su išli prema vratima.

Završila sam godinu dana obuke za profesora početkom ljeta i sada sam bila već dva mjeseca na pripravnničkom. Kada se godinu dana pripravnčkog završi, postajem kvalifikovani profesor. Poslije toga dolazi stvarno težak dio - pronaći stalan posao.

Osjećala sam se sigurno, znala sam šta radim, ali s vremena na vrijeme, neko bi me podsjetio da tek počinjem i da će se desiti ovaj trenutak panike. Nisam smjela da dozvolim sumnju u sebe, a definitivno nisam smjela da to pokažem. Djeca su kao predatori - pokaži znak slabosti i oni će te napasti.

Pogled mi je pao na Džeroda Dišera dok je lijeno sklanjao svoje stvari. Njegovi prijatelji, dvojica problematičnih u odjeljenju, stajali su pored njegovog stola, čekajući ga. Iz onog što sam čula, oni su pratili Džerodov primjer, ali na mom času Džerod nije bio smetnja, iako su njegovi prijatelji bili odvratna derišta. Čula sam priče od drugih profesora, da je Džerod zna da bude užasan. Psovao je, upadao je u riječ i ometao je čas.

Pitala sam se šta ga je navodilo da se sukobljava sa profesorima. Vidjela sam njegove bezobrazne ispade, ali ne i agresivne.

„Džerode, mogu li, molim te, da porazgovaram sa tobom?“ upitala sam ga, pa pokazala njegovim prijateljima da napuste sobu sa ostatkom učenika.

Kao i obično, ignorisali su me, gledajući u svog vođu.

Kao i obično, nisam dozvolila da im to prođe: „Momci. Napolje. Sada.“

Momci su mi uputili prljave poglede i izašli iz učionice. Džerod je ustao, istežući svoje visoko tijelo. Dohvatio je ranac i prišao mi polako, dok mu je osmijeh poigravao na usnama. Sa petnaest godina je već bio preko metar i osamdeset visok. Tamne kože i svijetlih očiju me je podsjetio na nekoga iz moje prošlosti čim sam ga vidjela. Pošto sam otkrila fotografiju prije dvije noći, ova sličnost mi je bila još očiglednija. Naravno, Džerod je bio manje mračan, ali možda jednako bijesan ispod vesele spoljašnjosti. Nekada je teško ne pitati se šta je izazivalo bijes u tako mladom momku. Nekada je teško ne brinuti se i samo mu predavati engleski.

„Šta ima, gospođice Nikols?“ naslonio se na sto, u potpuno opuštenom maniru.

„Ja ću donijeti rezultate vaših prvih eseja sutra, ali željela sam da ti kažem da si uradio nevjerovatno dobro.“ Proučavala sam ga, znajući da u njemu ima mnogo više od arogantnog dječaka. Mora da postoji. Znala sam poslije čitanja njegovih divnih eseja o mlađem bratu: „Ti si veoma pronicljiv, Džerode.“

Njegove oči se blago raširiše: „Stvarno?“

„Zapisivala sam bilješke. Možeš ih pogledati sutra. Samo sam željela da znaš da sam uživala u tome.“ Uputila sam mu razumijevajući pogled: „Ako se budeš toliko trudio oko svih predmeta, proći ćeš dobro. Trebalo bi da počneš da razmišljaš o fakultetu.“

Varnica koja se upalila u njegovim očima poslije moje pohvale utrнула je, ali mi je pružio širok osmijeh: „A zašto bih to radio? To neće promijeniti stav profesora.“

Pogledala sam ga osuđujuće: „Džerode?“

Slegao je ramenima: „Oni me odjebavaju. Gospodin Ruterford to neprekidno radi. Neću samo da sjedim i da trpim sve to.“

Nisam znala da li je ovo istina ili ne, ali od kada me gospodin Ruterford, profesor matematike, dodiruje na pogrešan način kad se sretnemo, nisam mogla da pronađem riječi neslaganja sa Džerodovom tvrdnjom.

Umjesto toga sam nastavila: „Nemoj da psuješ. I nemoj da dozvoliš da iko stoji na putu tvoje budućnosti. Ti si stvarno pametan momak. Trebalo bi da uradiš nešto sa tim.”

„Ako vi kažete tako, gospođice Nikols.”

„I kažem tako. Možda bi drugi profesori takođe tako rekli ako bi prestao da ih podjebavaš.”

Nakrenuo je glavu na stranu: „Da li ste to upravo *opsovali*?” zadirkivao me je.

Znajući da mogu da budem u problemu ako bi odlučio da me prijavi, opsovala sam u sebi. Nekada je teško odvojiti predavanje djeci i volontiranje sa starijima. Kada bih opsovala ispred odjeljenja odraslih, to ne bi bilo ništa. Psovanje pred mladima? Potpuno neprofesionalno. Odmahnula sam nevino glavom: „Toga se ne sjećam, ne.”

Džerod se nasmijao: „Pazite, ostali profesori nisu kao vi. Oni su imuni na moj šarm. To je problem. Kraj priče.”

„Oh, Džerode.” Pogledala sam ga kao sažaljivo: „Nisi me šarmirao. Ti nisi toliko šarmantan. Ali sam prijatno iznenađena tvojim sposobnostima.”

„Kako god vi kažete, gospođice.” Namignuo mi je i onda istrčao iz učionice kao da je život samo jedan veliki vic. Sve je to bilo samo pretvaranje. ChiãVidjela sam to kroz njegovo sranje.

Iako sam osjećala da smo imali razgovor, nisam se brinula da li će moj savjeti i ohrabrenje probiti granice koje je napravio oko sebe. Znala sam sve o pravljenju zidova. Nekada su ti zidovi valjali kad je trebalo držati ljude dalje od sebe, jer bi njihovo popuštanje značilo i tvoju ukupnu predaju... ali bilo je trenutaka kada je trebalo naučiti kako da pustiš te zidove da se sruše, da pustiš ljude unutra, jer su *oni* taj lijepak koji te drži u jednom komadu.

Možda bih imala više šanse da prodrem do Džeroda da sam sama bila bolja u prepoznavanju razlika. Naučila sam veoma mlada da postoji velika razlika između teorije i prakse.

Nekada jednostavno ne mogu da se odrekнем teorije. Imam svoje razloge.

Zavukla sam ruku u torbu, spremna da se spakujem i da krenem kući da bih ocjenjivala radove. Dok sam gurala fasciklu u veliku ručnu torbu, čula sam krckanje i tačno sam znala šta se desilo. Zgužvala sam fotografiju.

Drhtavih ruku, zavukla sam ruku, napipala fotografiju, izvukla je i ispravila je prstima. Zašto sam je čuvala? Zašto sam je donijela u školu?

Posmatrajući fotografiju sebe - mlade, zgodnije, sa romantičnih šesnaest godina - dok sam se smijala u kameru za selfi koji sam pravila sa svojim prijateljem Markom, dječakom u koga sam se žestoko zaljubila, pitala sam se ne po prvi put gdje je ta verzija mene nestala.

Bilo je smiješno... nekada sam se pitala da li sam je izgubila zbog Marka, a ipak mislim da je nisam ni pronašla dok nisam upoznala njega.

Nisam mogla da objasnim kako sam znala da nešto nije u redu mada mi je Marko poslao poruku da se nađemo. Nije to bio prvi put da mi tako piše. Nalazila sam se sa njim nekoliko puta u biblioteci da mu pomognem sa naprednim kursem engleskog - predmetom koji nije morao da pohađa jer je već dobio sertifikat za univerzitet. Ali to kao da nije bilo dovoljno za Marka. Kao da je sam sebe izzazivao, pokušavao sebi da dokaže da je mogao da uradi ono što su drugi govorili da ne može. Prethodnih godinu i po dana me je iznenadio svojom posvećenošću.

Nije to uvijek bilo vezano za školu. Nekada bi mi poslao poruku da se nađemo u prodavnici ili restoranu, ili da provedemo samo nekoliko sati lutajući ulicama Edinburga, ja bih torokala a on bi me uglavnom slušao. Taj poljubac, taj impulsivni poljubac, tako davno, nikada nije bio tema razgovora. On me je izbjegavao mjesec dana poslije tog poljupca. Ali to što sam ga poljubila i bila odbačena bilo je na neki način oslobađajuće. OK, boljelo je kao ništa prije toga i osjećala sam se poniženo, ali poslije nekog vremena sam shvatila da nije kraj svijeta. Uradila sam nešto za sebe, nešto hrabro, i to je ispalo u redu. To mi je promijenilo tačku gledišta. Sada sam govorila na časovima, borila sam se za sebe i svoje prijatelje protiv zadirkivanja. Poslala sam kratku priču na omladinsko literarno takmičenje, ono na koje me je profesorka engleskog nagovarala da pošaljem, i priključila se debatnom klubu.

To je i bio razlog zbog čega je Marko počeo ponovo da priča sa mnom. Ja bih, naravno, propustila autobus poslije prvog sastanka debatnog kluba, a kada sam izašla napolje, tu je bio on. Nikada nije rekao ni riječ o poljupcu. Samo se pravio kao da se to nikada nije desilo.

Dokle god sam provodila vrijeme sa njim, ipak nisam mogla da sakrijem duboko razočaranje u sebi.

Obično sam bila preplavljena uzbuđenjem kada je trebalo da se nađem sa njim. Ipak, ovaj put sam imala neki loš osjećaj dok sam hodala u rani sumrak prema Daglas gardenu.

Mali parkovi uz Lejt su bili prazni. Osim velike prilike koja je sjedila na klupi.

- Marko? - upitala sam tiho.

On mi klimnu glavom dok sam mu prilazila, a kada sam se približila i njegove crte lica mi postajale jasnije, vidjela sam crvenu oteklinu ispod njegovog lijevog oka. Zadržala sam dah, pojurila ka njemu i sjela pored njega. Bez razmišljanja sam pružila ruku prema njegovom licu, moji prsti su opipavali kožu tačno ispod rastuće masnice.

- Šta se desilo?

Izgledao je izgubljeno. Osjetila sam bol u grudima zbog njega: - Neki ljudi me se plaše. Zbog moje visine, moje građe, zbog glasina, moje reputacije. - Usta mu se iskriviše u preziru: - A neki to vide kao izazov. Mene kao izazov.

Bijesna zbog svega, stavila sam mu ruku na rame: - Šta je tvoj ujak rekao kada je ovo vidio?

Marko uzdahnu: - Šta misliš, ko je ovo uradio?

Nisam znala šta sam više željela: da plačem sa njim, ili da pružim sav bol ovog svijeta njegovom ujaku. Nikada neću moći da razumijem kako bi odrasla osoba mogla da bude nasilna prema djetetu koje je pod njegovom zaštitom, jer nikada nisam upoznala ništa osim potpune ljubavi i posvećenosti. Znala sam je Kol dobijao batine od majke, a Džoa od svog oca. Osjećala sam se nemoćno kada bih to čula. Ponovo sam se osjetila nemoćno.

- Da li je... to radio prije?

Odmahnuo je glavom: - I vjerovatno neće nikada više. Ujna Gebi je poludjela na njega. Rekla mu je da će ga ostaviti, ako me ikada više pipne.

Stegla sam mu rame: - Sviđa mi se tvoja ujna Gebi.

To mu je izvuklo osmijeh: - Da, ona je kul.

- Da li si djedu i babi rekao šta je uradio?

- Hana - nasmijao se tužno - djed me mrzi. Boli ih uvo. Ja sam bio samo problem u Čikagu. Visio sam sa djedacima koji su upadali u prilično velike nevolje. Zato su me djed i baba i poslali ovamo.

Začudena, nagla sam se prema njemu: - Zašto misliš da te djed mrzi?

Tata moje mame umro je prije nego što sam se rodila, ali tatin tata je i dalje bio živ i obasipao me je ljubavlju tih nekoliko puta godišnje kad bismo se viđali. Nisam mogla da razumijem da djed i baba mrze svoje unuče.

- Ja sam melez. Moj djed Italijan ne može da pređe preko činjenice da je njegova mila ćerka spavala sa crncem.

Moje usne se razdvojiše u šoku: - On je rasista?

Marko sleže ramenima: - Moj tata je mogao da bude i Japanac, Jevrejin ili Meksikanac, sve bi to iznerviralo djeda. Ono što je bilo bitno je da mi tata nije Italijan i da moji roditelji nisu bili venčani kada mi je mama zatrudnjela. Djed je staromodan i skroz patrijarhalan.

Možete to nazvati kako god želite. Nije bilo nikakvog opravdanja za maltretiranje djeteta, ali da je to bilo zasnovano na prostoj genetici? Bila sam bijesna zbog toga: - Da li je bio grozan prema tebi?

Marko ponovo sleže ramenima, ali ovog puta mi je uhvatio pogled kada je rekao: - Moja mama se prilično odrekla mog tate, a djed ga nije puštao ni da me vidi. On je odustao i otišao prije nego što sam napunio godinu dana. Moja mama se motala tu još nekoliko godina, ali nije mogla da podnese to da je majka. Imala je samo sedamnaest godina kada me je rodila. I nije mogla da prihvati činjenicu da njen otac, koga je nekada idealizovala, nije mogao da je gleda i da mu je bila takvo razočaranje. Ona je, takođe, otišla. Ostavila me je sa njima.

Osjetila sam težinu u stomaku: - Koliko je loše bilo?

Pogledao me je pravo u oči i znala sam po njegovom izrazu lica da mi neće reći. Time što mi nije rekao, pustio je mojoj mašti na volju i nisam mogla da osjetim ništa osim bijesa prema njegovom djedu i želje da zaštitim Marka.

- Baba je bila divna. Ona je pokušavala da nadoknadi... sve. I većina italijanske strane porodice je bila sjajna. Nažalost, ja nisam živio sa njima.

- I onda si upao u nevolje, pa su te poslali da živiš sa ujakom? Klimnuo je glavom, dok mu se mračni izraz navlačio na lijepo lice: - Stariji brat moje mame. Moja ujna Gebi je Italijanka rođena u Škotskoj, ali je njen tata rodnom iz Čikaga. Ona je došla u posjetu Čikagu prije mnogo godina i ujak Dio se zaljubio u nju. Pala im je ideja za restoran, njeni roditelji su imali novca, pa se on preselio ovdje, i tako je nastao D'Alesandro.

Tišina je pala između nas i odjednom sam se osjetila neprijatno što ga dodirujem. Spustila sam ruku na klupu. Pogled mi je pao na njegove dugačke noge i pomislila sam da, ako je želio, Marko bi vjerovatno mogao da mu vrati. Nije to uradio. Iz poštovanja ili odbijanja da padne na ujakov nivo, ne znam. Samo sam znala da me je natjerao da još više brinem o njemu.

- Da li si mi zbog ovoga poslao poruku? - moj glas zvučao je glasno u mračnoj bašti.

- Jok. Htio sam da blejiš sa mnom. Da pričamo. Nasmijala sam se nježno: - Ti? Da pričaš?

Osjetila sam toplotu po cijelom tijelu od njegovog osmijeha: - Ja pričam. Upravo sam pričao, zar ne?

- Pa, da. Ali si više slušalac.

- Kako god - odmahnuo je glavom, i dalje se kezeći.

U želji da ga i dalje vidim nasmiješenog, krenula sam u malo lakši razgovor: - Pa, rekao si da pričamo, tako da ću da te natjeram da pričaš još više.

- U redu.

Klimnula sam glavom, pokušavajući da istegnem i ispravim ruku niz klupu. Marko se blago pomjerio i okrenuo se prema meni.

- Da vidimo... OK, koja ti je omiljena pjesma?

- Dirt Off Your Shoulder - Džej Zi. Prasnula sam u smijeh i njegov osmijeh se raširi.

- Lažeš. - Slegao je ramenima.

- Stvarno! Omiljena pjesma?

Marko uzdahnu i rukom protrlja glavu. Izgledao je skoro polusvjestan kada je odgovorio: - Hurt od Najn inč nejlsa.

- Nikad je nisam čula - ali ću je definitivno potražiti na Jutjubu kad dođem kući.

- Dobra je, stvarno, znaš. - Ponovo se pomjerio i sada je sjedio okrenut ka meni: - Djedov komšija je umro i njegov sin je naslijedio kuću. On je bio veliki fan Najn inč nejlsa. On je puštao glasno muziku, što je nerviralo djeda i pola komšiluka. Djed me je poslao jedno popodne, kada mi je bilo dvanaest godina da kažem tipu da utiša muziku. Ali kada sam otišao tamo, on je slušao Hurt. Nikada nisam toliko obraćao pažnju na tekstove pjesama do tog trenutka. Nisam shvatao da mogu da budu kao pismo koje ti neko napiše... da bi bio svjestan da nisi sam.

Iz nekog razloga mi je ovo potjeralo suze na oči. Nikada nisam željela da zaštitim nekoga, kao što sam željela da zaštitim njega.

Mislila sam da bi se uvrijedio ako bi vidio to. Ali dok sam sjedila tu sa njim, dok sam ga gledala u oči, on je gledao u moje, znala sam da Marko može da shvati šta sve osjećam prema njemu. I po prvi put nije otišao. Umjesto toga, njegovo lice je omekšalo, oči su mu otoplile i on me upita: - Koja je tvoja omiljena pjesma?

Izborila sam se sa suzama u očima i nasmijala se: - Odrasla sam slušajući Boba Dilana. Moja mama je njegov veliki obožavalac. Da li si ga slušao nekada?

Marko odmahnu glavom: - Iskreno, ne.

- Blowing in the wind. To mi je omiljena pjesma. To je nekako tužna pjesma, ali me ne podsjeća na tužna vremena. Podsjeća me na putovanja u planine sa cijelom porodicom, ili na izležavanje u nedjeljno popodne, samo mama i ja. Pretpostavljam da nekada upravo sjećanja vezana za neku pjesmu milija nego sama pjesma.

- To zvuči kul. Drago mi je da dolaziš iz tako dobre porodice, Hana. Ti to zaslužiš.

Frknula sam zbog malog nagovještavanja između redova: - I ti isto, Marko.

Kada mi nije odgovorio, suzila sam frustraciju jer nisam mogla da gurnem sa strane misli o njegovom porodičnom životu, upitala sam ga: - Omiljeni film?

Vidjela sam da mu se obraz podiže u osmijeh i ja sam se opustila: - Dan obuke.

- Nisam ga gledala.

- To ćemo da ispravimo. Tebi?

- Moj omiljeni film? Ili moj stvarno omiljeni film? On se zakikota: - I jedno i drugo.

- Film koji svima govorim da mi je omiljen je Društvo mrtvih pjesnika. To je fantastičan film, ali je to u stvari omiljeni film moje mame.

- A tvoj?

Osjetila sam da mi obrazi crvene: - OK, ali nemoj nikome da kažeš.

On se nasmija: - Koliko je loše?

To je U potrazi za Nemom. Marko se nakezi: - To uopšte nije loše.

Od svih filmova svih vremena, izabrala sam U potrazi za Nemom. Crtač. - podsjetila sam ga.

On sleže ramenima: - Ja sam izabrao Dan obuke. To nije baš film koji svi smatraju za remek-djelo - omiljeni film ti je onaj koji ti je zabavan. Film koji možeš da gledaš nekoliko puta iznova, jer svaki put imaš isti razlog da ga gledaš.

- Tačno tako. Potpuno si u pravu, tako ću od sada da ponosno navodim U potrazi za Nemom.

- E, nemoj tako da govoriš - zadirkivao me je - drži to sranje za sebe, barem dok ne završiš srednju školu.

Hej! - gurnula sam ga u ruku i on je prasnuo u smijeh. Posmatrajući ga, znala sam da sam mu podigla raspoloženje i to mi je dalo osjećaj kao da nas je neko uvoio u toplu čauru. Veza između nas se pojačala: - Sljedeće pitanje. Omiljena knjiga? Marko napravi komičnu grimasu: - Kao da ja čitam.

- Pa mora da čitaš barem nešto.

Nasmijao se i preskočio pitanje: - Koja je tvoja omiljena knjiga?

- Ubiti pticu rugalicu. Nešto što nisam razumjela mu je zasvijetlilo u očima: - Dobar izbor.

Aha, pročitao si je. Marko se nasmija i sleže ramenima.

- Ne znam...dečko, da li se slijevanje ramenima smatra odgovorom u Čikagu, ali ovdje to nije slučaj.

Za to ti je bilo potrebno mnogo velikih riječi, pametnice. Moj mali mozak ne može da skonta o čemu ti pričaš.

Prasnula sam u smijeh. Marko je često bio sarkastičan i uživao je u ironiji, ali ova strana njega, zezanje na sopstveni račun, bila je rijetka stvar: - Prestani da zaobilaziš pitanje.

Čekala sam ga da prestane da se smije. Čim je osmijeh skliznuo sa njegovog lica, pojavilo se nešto novo i intenzivno u njegovom izrazu. Naši pogledi su stajali, a vazduh se između nas zgušnjavao: - Ubiti pticu rugalicu - rekao mi je nježno.

Njegovo priznanje me je pogodilo pravo u dušu. Možda nije izgledala kao neka knjiga koju bi bilo ko izabrao kao omiljenu, ali tu, u nastupajućoj tami, kao da sam osjetila sve.

- Kada bi mogao da imaš savršeni sastanak, gdje bi to bilo? - u stvari sam željela da ga pitam sa kim bi bio.

Znala sam da će pitanje izazvati nelagodu kod njega, ali mislim da sam tako nešto i željela. Da ga natjeram da pređemo na pitanje šta se to desilo između nas.

Njegove obrve se spojiše dok me je gledao: - Rekao sam ti da ne idem na sastanke - odgovorio mi je tiho.

Odgovor nije bio iznenađujući, ali i dalje sam osjećala blagi ubod razočaranja.

- Ti? - Marko me je iznenadio pitanjem.

Blago sam mu se nasmijala. Savršeni sastanak. Sa njim. Gdje?

- Zvuči veoma ljigavo, ali sjećam se kada sam čitala tinejdžerski ljubavni roman koji mi je Eli dala, o djevojci koja upoznaje pravog princa, potpuno fantastična i nevjerojatno glupa knjiga - nasmijala sam se

nervozno - između njih je mnogo prepreka, ali ima ta scena kada je on odvodi u malu kolibu na njegovoj zemlji, daleko od svega i svakoga. Oni sjede ispred razbuktale vatre, piju, jedu i ponekad pričaju, a ponekad ne. Kao da na cijelom svijetu nema nikoga osim njih, i nemam pojma... - odlutala sam, osjećajući da su mi obrazi pocrvenjeli od sramote.

Teška tišina je ponovo pala između nas.

- Marko, zašto si me u stvari zvao da se nađemo večeras? - prošaputala sam, da bih prelomila.

Konačno nije izbjegao pitanje: - Zato što - prošaputao je - kada sam sa tobom, osjećam se kao da će sve biti u redu. Ne mogu to da objasnim.

Moj puls je poludio od njegovog iskrenog priznanja i nekako mi je glas postajao miran i nježan: - Ne moraš.

Taj film je bio sranje - Sedi se žalila dok smo išle iz sale i prelazili u predvorje bioskopa - tako dječaćki film.

- Ti si bila ta koja je sa dječacima glasala koji film da idemo da gledamo - podsjetila sam je.

Da, jer sam željela da im se svidim - rekla je kao da se to podrazumijeva, kao da je trebalo da bude očigledno da ja nisam ta kojoj je bitno da se sviđa dječaku. Uf, molim vas.

Ako je ovo dio toga da budeš popularan, možemo to da propustimo.

Peta godina srednje škole ispala je mnogo drugačija od mojih prethodnih godina. Moji stari prijatelji postali su daleki, jer sam se ja otvorila i dobila više samopouzdanja, a moje nove prijateljice su bile društvene - išle su na dosta vannastavnih aktivnosti u školi, ali većinom su bile potpuno, beskonačno i neograničeno lude za dječacima.

Ja sam bila luda za jednim momkom, ali je on maturirao.

- Ej, Hana? - Kieran, jedan od dječaka u grupi, prišao mi je, izgledajući pomalo nervozan: - Mogu li da pričam sa tobom?

- Pokazao je glavom prema uglu gdje bi trebalo da imamo malo privatnosti.

Sedi se nasmija vragolasto. Moj stomak se spustio malo kada sam shvatila kuda ovo vodi.

Nevoljno sam pratila Kierana do ugla.

On nagura ruke u džepove, pogleda nazad prema našim prijateljima, a onda se okrenu ka meni sa veselim osmijehom. - Pa... ja sam, eh... ja sam se pitao da li bi voljela da izađeš sa mnom nekada?

Sranje. Mrzila sam ovo. Mrzila sam da bilo koga odbijem: - Oh, Kieran, veoma sam polaskana - nasmijao se uz sleganje ramenima - ali mislim da treba da ostanemo samo drugari. On se namršti: - To je to?

Klimnula sam glavom, pitajući se šta sam drugo mogla da kažem.

Napravio je frktav, šištav zvuk, okrenuo se u mjestu i odjurio nazad do momaka. Šta god da im je rekao, navelo ih je da me gledaju zbunjujuće.

Zaškrgutala sam zubima, dvije sekunde prije odluke da zauvijek odem od svih njih. Sedi je dojurila do mene. Izgledala je iznervirano.

- Šta je tvoj problem? - upitala me je ruku prekrštenih preko grudi. - Trojica tipova su te zvali na sastanak u protekla dva mjeseca, Hana, i ti si rekla ne svima njima. Misle da si lezbejka.

Zakolutala sam očima: - Naravno da misle. Lakše je vjerovati u to nego u činjenicu da mi se niko od njih ne sviđa.

- Kieran je sladak - reče Sedi - da ne misliš da si možda previše dobra za njega?

Zašto ono bijaše da se mi, uopšte, družimo?

- Ne. Ja samo... mislim, meni se sviđaju stariji momci. - To je bila potpuna istina i nadala sam se da će mi se tako skinuti sa vrata.

Srećom, ovo je bio pravi potez. To je bilo nešto što je Sedi mogla da razumije. Njeno lice se razvedri i taman je krenula da otvori usta da kaže nešto kada mi je visoka, poznata figura skrenula pažnju.

Srce mi je odmah počelo da lupa.

Stajao je pored prozora, blizu lifta, Marko. Moje oči su pratile široke linije njegovih ramena, a onda se pomjerile prema njegovom profilu. Srce mi je lupalo jače, oštar bol mi je probijao grudi dok sam shvatala da je stezao djevojku uz prozor. Bol se pojačao kada je sagnuo glavu i poljubio djevojku.

Stvarno, stvarno je poljubio.

Mislila sam da mi se srce raspalo na milion dijelova.

Pogledala sam prema podu, pokušavajući da ne vidim stvari dok sam se borila za vazduh. Marko i ja smo ostajali u kontaktu od kada je on maturirao i preselio se na Edinburški fakultet. Usavršavao se povremenim kursovima stolarije. Znala sam za to jer smo se i dalje čuli. Dopisivali smo se preko Fejsbuka, slali jedno drugom poruke, i s vremena na vrijeme bi me pozvao, pa bismo se nalazili negdje, kao to veče u Daglas gardensu. Ništa romantično se nije desilo i nikada mi ništa nije rekao toliko lijepo kao te večeri, ali sam počela da se nadam da će seksualna napetost koju sam ja osjećala da postane obostrana. Sada sam imala šesnaest. Dječaci su mi govorili da sam lijepa, a znala sam da izgledam starije od većine djevojaka mog godišta, zbog visine i građe. Nadala sam se da će me Marko gledati drugačije. Ali se ništa nije promijenilo.

Nisam bila glupa. Znala sam da postoje i druge djevojke, jer su se neke od njih hvalisale u školi da su bile u vezi sa njim.

Bilo je naravno drugačije vidjeti to sopstvenim očima.

Sedi pucnu prstima ispred mene: - Da li me slušaš?

Trepnula sam, pokušavajući da dišem kroz bol glupe neuzvraćene ljubavi.

- Šta? - upitah je oštro.

- Rekla sam da sam čula glasine da se sviđaš Skotu Vajlderu. On je stariji.

- Skot Vajlder? Sa šeste godine?

Sedi klimnu glavom uzbuđeno: - Rekao je svom drugu Džejmiju, a Džejmi je stariji brat Amande Iton. Džejmi je rekao Amandi koja je rekla Viki, a Viki je rekla meni. Skot je zgodan. Hana. Trebalo bi da si srećna.

I tada, uz vatru razočaranja koja mi je razdirala unutrašnjost, odsutno sam rekla: - Da. Jesam.

Sedine oči se raširiše: - O moj bože! Ima odmah da kažem Viki da to kaže Amandi.

Razocaranje se pretvorilo u bijes, podigla sam pogled i pogledala u Marka, dok je on grlio svoju djevojku i krenuo prema liftu.

- Nemoj da se trudiš - rekla sam joj - dodaću Skota na fejsbuku. Krenućemo odatle.

Natjerala sam mamu i tatu da se zakunu na ćutanje kada sam im rekla da idem na sastanak. Moja porodica - kao i Brejden i Adam - mogli bi postati previše zaštitnički raspoloženi, a ja nisam znala kako će reagovati na činjenicu da idem na sastanak. Na moje iznenađenje, mama i tata su bili OK sa tim i uprkos tome što je tata uznemirujuće gledao u Skota kada me je pokupio, ostali su hladni oko cijele stvari. Makar je mama bila takva.

- Izgledaš sjajno - rekao mi je Skot dok smo se udaljavali od moje kuće.

Nisam se osjećala lijepo što sam koristila Skota da prebolim Marka, ali smo pričali malo kasnije i Skot je stvarno izgledao kao prilično dobar momak. A samo mrtva bih mogla da ne vidim kako je zgodan. Bio je lijep i viši od mene. To je uvijek bio plus. Odlučila sam da mu večeras stvarno dam šansu, a pošto me je vodio na večeru D'Alesandro, odlučila sam i da se bolje dotjeram. Nosila sam haljinu bez rukava, taman iznad koljena, i stavila sam kaiš oko struka da mi istakne figuru. Štikle bi poboljšale izgled, ali sam krenula u ravnim cipelama da ne bih izgledala viša od Skota. Malo sam se osjećala čudno što idem u restoran Markovog ujaka na prvi sastanak, ali pošto on nije bio u najboljim odnosima sa svojim ujakom, znala sam da nije bilo šanse da naletim na njega.

- Hvala. I ti takođe - a i izgledao je super. Nosio je pantalone, košulju i sako. Šmekerski, baš.

Nasmijao mi se i poželjela sam, oh, kako sam željela da mi prevrne sve u tijelu, kao što je to radio Markov osmijeh: - Želio sam odavno da izađem sa tobom.

Nasmijala sam se: - Pa, eto nas.

- Ti nisi kao ostale djevojke, Hana. Imaš veoma veliko samopouzdanje, pametna si i lijepa. To je pomalo zastrašujuće.

Napravila sam grimasu: - Vjeruj mi, nisam savršena. Skot nije izgledao uvjeren.

Nisam željela da me iko stavlja na pijedestal. Ikada.

- OK, onda ti moram priznati da hrčem - klimnula sam glavom potvrđujući - zbog toga ne mogu da legnem na leđa da spavam ako tu ima još nekog. I to nije normalno hrkanje. To je čudna nosna vrsta hrkanja

koja nervira kao slonovsko hrkanje. To znam jer me je jednom sestra snimila telefonom. Od tada se plašim da spavam u sobi sa bilo kim.

Zanio je glavu od smijeha, što mi je i bila namjera.

Kada sam bila mala, zvala sam tatinu baba-tetku Virdžiniju teta Vagina sve vrijeme dok smo bili kod nje. Roditelji su mi bili u očaju jer nisu imali pojma kako da mi objasne tu grešku, tako da sam je tako zvala sve dok nisam razumjela razliku.

Do tog trenutka Skot se gušio od smijeha. Stigli smo do restorana i on podiže ruke u znak predaje: - OK, više nisam zastrašen.

Dobro je - nasmijala sam mu se, dok je mi je pridržavao vrata, pa smo ušli u toplinu restorana.

Skot je rekao svoje ime hostesi i ona nas je provela kroz prednji dio restorana u zadnji, gdje je bio zgodan stočić za dvoje.

Bilo je malo neprijatno kada smo sjeli i kada sam se vratila na staro - na zafrkavanje: - Dakle, ljubitelju klinki, kako je biti na sastanku sa šesnaestogodišnjakinjom?

Pomaže mi činjenica da ne izgledaš kao šesnaestogodišnjakinja. I u svakom slučaju, ptičica mi je rekla da ćeš uskoro imati sedamnaest.

- Za nekoliko mjeseci.

Onda ćemo oboje imati sedamnaest godina. Ja sam rođen krajem godine - objasnio je - neću napuniti osamnaest do prvog semestra fakulteta.

- Šta ćeš upisati?

Prijavio sam se na sve one uobičajene, ali mi želimo Sent Endrujs.

- Mi?

- Moji roditelji su veoma umiješani u moju akademsku karijeru.

- To je dobro. Nekada... - prestala sam da govorim, riječi su mu napustile kad mi se pogled ukrstio sa Markovim.

Šta, koji đavo?

Moj pogled se nije skidao sa njega, sa njegove isflekane kecelje zavezane oko struka i poslužavnika punog sudova u njegovim rukama. Marko je bio perač sudova kod svog ujaka? Od kada?

Pomjerila sam usne kao da bih se osmijehnula, koji je ubrzo nestao dok sam posmatrala Markov izraz lica. Njegov pogled je letio sa Skota na mene.

Vilica mu se ukočila, a zglobovi su mu pobijeljeli dok mu se stisak na poslužavniku stezao. Bilo je neskrivenog bijesa u njegovim očima.

Usta su mi se otvorila u šoku dok sam ga gledala kako se okreće i nestaje iz vidokruga.

- Hana? - upita me Skot, vraćajući mi pogled na njega.

- Izvini. Pomislila sam da sam vidjela... - slabašno sam se nasmijala - nije bitno. O čemu smo ono pričali?

Mučila sam se da ispratim razgovor jer je Skot bio dobar, šarmantan i sa obje noge na zemlji. Nije bio neki veliki, mračni Amerikanac koji mi je bacao prljave poglede kada bi god neko ušao u prostoriju.

Poslije glavnog jela, Skot se izvinio i otišao u toalet, a čim je bio van dometa, ja sam okrenula glavu tražeći Marka. Restoran je bio previše pun da bih uzviknula njegovo ime, pa sam čekala dok me nije pogledao. Gledao me je, a ja sam mu uzvratila mahanjem.

Blago mi je klimnuo glavom i onda je otišao.

Osjetila sam toliko naglo odbijanje da sam izgubila dah na trenutak.

Nisam ga vidjela do kraja večeri i bilo koji pokušaj da ne budem pometena je bio bezuspješan, jer sam bila izgubljena u mislima o Marku. Nisam razumjela šta se desilo. Da li je bio ljubomoran? A ako je i bio ljubomoran, onda zašto me, koji đavo, nije zvao na sastanak prije mnogo vremena? Nije baš da nije bilo očigledno da mu se sviđam. Zar ne?

Skot me je ispratio kući i ja sam uspjela da mu pružim barem kratke odgovore. Na vratima, poljubila sam ga odsutno u obraz i nestala unutra, osjećajući se zbunjeno, krivo i malo preumorno zbog cijele stvari.

Peto poglavlje

„Gospođice?”

„Gospođice Nikols?”

„Gospođice!”

Cimnula sam glavom put gore i ponovo se usredsredila na odjeljenje ispred sebe. Svi su me upitno posmatrali.

Sranje. Potpuno sam odlutala. Na nesreću, to mi se sve više dešavalo u posljednje vrijeme. Od kada sam pronašla tu prokletu fotografiju Marka i mene, napadaju me sjećanja na vrijeme sa njim. To je nešto više od rastrojenosti i nerviranja.

Trepnula sam nekoliko puta da bih otresla Markovu sliku, dok sam premetala nešto po stolu, pokušavajući da se sjetim šta sam, koji đavo, pričala.

Da. *O miševima i ljudima* i simbolizmu.

Praveći se da nisam upravo dremnula u dolini izgubljene mladosti, odglumila sam da sam savršeno svjesna okruženja i toga šta smo radili: „Pa” sjela sam na ivicu stola, „da završimo diskusiju o simbolizmu u knjizi, zašto je Stajnbek nazvao knjigu *O miševima i ljudima*?”

Gledajući po učionici mog odjeljenja treće godine, vidjela sam dosta obrva podignutih u razmišljanju. Jedna obrva koja je uvijek bila podignuta u razmišljanju, danas, ipak, nije. Tabita Bel je bila jedna od mojih učenica koja je uvijek odgovarala na pitanja. Bila je vesela i pametna, često sam mogla da računam na nju da će prekinuti neprijatnu tišinu. Tokom dijelova časa kada sam bila potpuno koncentrisana tog dana, primijetila sam da je samo gledala u sto i nisam čula ni riječ od nje. Odlučila sam da je ne tjeram da učestvuje. Nešto se očigledno dešavalo.

„Hajde, ljudi, razmislite”, upirala sam.

Zvono se oglasilo.

„U redu”, rekla sam kroz zvuke pakovanja i ustajanja, „slušajte”, pozvala sam ih i vratila im pažnju na sebe, „želim da dođete sutra sa odgovorom na moje pitanje. Zašto mislite da je Stajnbek nazvao knjigu *O miševima i ljudima*?”¹

Bila sam više nego bijesna na sebe. Nismo mogli o tome da raspravljamo na času zbog mene i znala sam da će devedeset posto njih da izgugla odgovore i da dođe sa gomilom tačnih zaključaka koje nisu sami izveli.

Posmatrajući ih kako izlijeću sa mog časa i idu na ručak, pogled mi je pao na Tabi.

„Tabita.”

Pogledala me je dok je prolazila sa izrazom iznenađenja.

Pokazala sam joj rukom da priđe i ona je prišla mom stolu, tiho čekajući da se prostorija isprazni.

„Da li je sve u redu?” pitala sam je, zabrinuta. „Danas na času si bila užasno tiha. To ne liči na tebe.”

Suze su se odjednom zacaklile u njenim mladim očima: „Dobro sam.”

„Ne izgledaš dobro. Ako imaš problema sa učenjem, reci mi, pa da ti pomognem.”

„Sa školom je sve u redu”, šmrknula je, „samo...”, njene usne su zadrhtale, „vidjela sam Džeka Rajana kako ljubi Natašu Dingvol jutros.”

Zastala sam za trenutak, dovoljno da nervozno stegnem usne. Džek Rajan je bio učenik četvrte godine, isto odjeljenje kao i Džerod. Koliko je Džerod bio šarmantan, toliko je Džek Rajan bio lajavo, ženomrzačko, malo govno: „Da li je Džek tvoj dečko?”

Tabi odmahnu glavom i savi se od olakšanja: „Ne... ali sam mislila...“, obrisala je suze koje su joj se slivale niz obraze i ja sam morala da se obuzdam da je ne zagrlim.

„Tabi“, savila sam glavu da bih je pogledala pravo u oči, „danas će to da ti izgleda kao kraj svijeta. Sutra? Ne toliko. Bićeš dobro. Vjeruj mi.“

Izgledala je svakako, samo ne uvjereno, promrmljala je nešto u znak zahvalnosti i tiho izašla iz učionice.

Gledala sam za njom, osjećajući se loše, ali znala sam da će biti u redu. Znala sam jer sam i sama bila tu gdje je ona. U trenutku boli kao đavo, ali sam sigurna da će vrijeme sve izliječiti.

Samo ponekad naletiš na glupe fotografije, a one ožive stare ožiljke.

„Tu si!“ Aniša Patel, takođe profesorka engleskog u školi, poletjela je prema meni dok sam izlazila iz zbornice. Kezila se, njene crne oči su sijale od uzbuđenja: „Molim te, reci mi da nemaš partnera sa kojim bi došla na moje vjenčanje, jer želim da te spojim sa nekim.“

Posmatrala sam je zbunjeno: „Pozvana sam?“

Niš je bila divna. U stvari, dobro sam se slagala sa profesorima engleskog. Nisu se ponašali kao da su superiorniji od mene, jer sam bila pripravnik. Dobro su me dočekali. Ipak, Niš i ja smo se poznavale samo nekoliko mjeseci i nisam baš očekivala poziv na njeno vjenčanje. Pričala je o tome svakog dana, isto koliko je pričala i o svom predivnom vjereniku, građevinskom radniku Endrjuu, momku čiji je šef često radio na projektima zajedno sa Brejdenom i Adamom.

Niš je izgledala postićeno: „Nisam te pozvala? Naravno da jesam. Zar ne?“ odmahнула je rukom. „Pa, pozvana si na svadbu. Naravno da jesi. Evo“, zavukla je ruku u torbu, kopala je neko vrijeme i izvukla kovertu, „pozivnica“, i dala mi je.

Nasmijala sam se kad sam je uzela od nje: „To je stvarno divno od tebe, Niš, nisam očekivala poziv.“

„Ćuti. Naravno da ćeš biti tu. I mogu li da ti namjestim nekoga?“ tapšala je oduševljeno, „znam jednog momka i rekla sam mu kako si ti divna, pametna i vesela, a poslije loše sreće koju je imao u prošlosti, stvarno mu treba neko kao ti.“

Iako polaskana... : „Hvala, Niš, ali ne, stvarno...“

„Kada si posljednji put bila na sastanku? Nikada te nisam čula da pričaš o muškarcima. Oh“ oči su joj se raširile i prošaputala je, „da li ti se sviđaju žene?“

„Ne, nisam lezbejka“, odgovorila sam, nisam bila iznervirana stoje mislila da sam lezbejka, nego sam bila iznervirana što zbog moje samoće ljudi *pretpostavljaju* da jesam, prije nego što bi pomislili da sam možda srećna sama, sve dok ne pronađem tipa sa kojim bih mogla da ostanem dovoljno da bih se vezala: „Povešću Kola na vjenčanje.“

„Aha, nešto se *dešava* sa tobom i tim momkom. Znala sam!“

Pogledala sam u svoju koleginicu Barbaru, koja je izgledala zainteresovana za cijelu situaciju i rekla sam: „Zašto su svi zalučeni muškarcima u ovom trenutku? Postoji mnogo više u životu od toga.“

Barbara frknu: „Propovijedanje već pokrštenima.“

Uzdahnula sam i ponovo pogledala u Niš: „Kol i ja smo samo prijatelji, ali ga dovodim na vjenčanje. Nema provodadžisanja.“

„Kada već pričamo o momcima“, Erik, šef odsjeka, nakezio mi se preko sendviča, „izgleda da imaš dosta obožavalaca, Hana.“

Napravila sam grimasu: „Da li to pričaš o mojim učenicima?“ odmahнула sam glavom i krenula prema frižideru da uzmem sendvič. „To je samo zato što sam im bliska po godinama.“

„Mislim da to ima više veze sa tim što nosiš uske suknje, visoke štikle i bluze zavodljivih sekretarica“, Niš se nasmijala, „i naravno da izgledaš kao i oni.“

Moje kolege se nasmijaše na moju namrštenost.

„Dakle, da li bi voljela da znaš kome se sviđaš?" Erik se izazivački nasmijao.

„Ne. Definitivno ne."

„Džerod Fišer iz Ruterfordovog odjeljenja. Posvađao se sa drugim dječakom koji je rekao neke neprimjerene stvari o tebi. Obojica su dobili kaznene zadatke. A onda i na šestoj godini. Klinac me je pitao jutros ispred cijelog razreda, da li mislim da on ima šanse kod tebe."

Zagrcnula sam se od sendviča, na šta su se svi nasmijali, a iskreno, nije bio najljepši osjećaj na svijetu znati da neki klinci kojima predaješ, imaju neprikladne misli kada te gledaju: „Da li, molim vas, možemo da prestanemo da govorimo o ovome?"

„U redu. Da se onda vratimo na Kola" reče Niš, „da li si apsolutno sigurna da nema ništa osim prijateljstva između vas dvoje? Zbog te slike koju si mi pokazala... eh, da sam deset godina mlađa..."

Nasmijala sam se: „On je zgodan. Ali, on je moj najbolji prijatelj. Ništa se ne dešava između nas. U svakom slučaju, previše sam zauzeta poslom da bih imala vremena za veze. Bez provodadžisanja, Niš, ozbiljna sam."

Sjedila sam u svojoj staroj spavaćoj sobi na novom krevetu, posmatrajući kutije u uglu u koje sam nagurala Markovu sliku. Osjećala sam kao da me proganja i jedini način da sve prestane bio je da sve stavim u kutije, koje sam spakovala u stanu.

Kad sam čula hor smijeha u prizemlju, nasmijala sam se. Bila je nedjelja. Moja kuća je uvijek bila srećna kuća. Imala sam sreću da imam roditelje koji su gajili tako jedinstvenu ljubav i poštovanje jedno prema drugom. Rijetko kada su se svađali. Većina svađa bila je između mene i Deky dok smo odrastali. Zakikotala sam se blago. Pretpostavljam da se tu nije mnogo promijenilo.

Pritisnula sam ruke na udobni novi krevet. Uprkos promjenama, ovo mjesto je i dalje zračilo nekom sigurnošću.

Kucanje na vratima me iznenadi i probudi iz sanjarenja. Džoina glava pojavila se na vratima, u pratnji njenog stomaka, pa i ostatka nje. Smijala se dok je gledala okolo, a njena duga crvenkasta kosa je lepršala u konjskom repu: „Ovo vraća mnogo sjećanja."

Kada sam bila mlađa i kada su Džoa i Kol počeli da dolaze na nedjeljne ručkove, ja sam se vezala za Džou. Eli je bila starija sestra, ali je bila veoma zaštitnički raspoložena, možda malo previše idealistična i romantična da bih imala povjerenja u nju. Priznajem da sam i ja naslijedila malo te romantike od mame, ali bila sam malo ozbiljnija da bih vjerovala u bajke. Džoa je bila više kao ja. Noge su joj bile čvrsto na zemlji, čak i kada joj je glava lutala u oblacima. Prije večere bismo se ona i ja iskrale u sobu, a onda bih joj ispričala tajne koje nisam mogla da kažem svojoj previše zaštitničkoj porodici.

„Da li se sjećaš Marka?" zatekla sam sebe kako govorim.

Džoa je zastala i okrenula se prema meni, njene zelene oči se raširiše od iznenađenja: „Kako bih mogla da zaboravim? Tvoja prva velika ljubav."

Bilo je to mnogo više od toga.

Okrenula sam pogled, ignorišući probadajući bol.

„Hana?"

Pogledala sam je ponovo, da bih vidjela da se mršti.

„Šta te je navelo da pomisliš na njega?"

Slegla sam ramenima, pokušavajući da opušteno i smireno objasnim: „Mama me je zamolila da pobacam neke stare stvari. Pronašla sam Markovu fotografiju u kutijama. To je, izgleda, vratilo stara sjećanja."

Izgledajući zamišljeno, Džoa je krenula ka meni i spustila se na krevet pored mene: „To nije iznenađujuće", rekla je tiho, „mogu da pretpostavim da imaš nekoliko stvari vrijednih žaljenja kada je Marko u pitanju. On je napustio Škotsku prije nego što se išta moglo desiti među vama."

Osjetila sam udar nelagode u stomaku. Mrzila sam da krijem stvari od ljudi koje sam voljela.

„Stvarno si se promijenila otkad je on otišao“, Džoa je nježno nastavila, „i ranije si bila ozbiljna...“

Pogled mi je pronašao njen: „Pretpostavljam da je to ono što žaljenje radi ljudima.“

Džoa me uhvati za ruku: „Tek ti je dvadeset dvije, Hana. Imaš još mnogo vremena da pronađeš pravog.“

Suzbijajući bol, nasmijala sam joj se: „Znam to.“

Fragmenti prošlosti mogu postati nasmireni duhovi, nemilosrdni u proganjanju, sve dok ne odlučiš da se suočiš sa njima i da ih istjeraš. Mislim da mi je samo bilo potrebno da kažem Markovo ime glasno pred nekim, da priznam da razmišljam o njemu. Vjerovatno bi bilo bolje da je Džoa znala cijelu istinu, da je znala cijelu priču između mene i Marka, ali dovoljno mi je bilo da shvatim da je ono što je rekla, istina. Premlada sam da bih bila proganjana. Ne mogu da dozvolim da ovo oživljavanje stvari koje je bilo bolje zaboraviti, uništi život koji sam željela da stvorim za sebe.

Odlučno sam tjerala ta sjećanja, ostavljajući ih iza u svojoj staroj sobi i vratila sam se u sadašnjost dok sam išla niz stepenice da se priključim ostalima.

Trpezarija mojih roditelja bila je ispunjena žamorom, uprkos činjenici da nisu svi stigli danas na nedjeljni ručak. Eli i Adam bili su kući jer je Vilijem imao temperaturu noć ranije, a njih troje su bili iscrpljeni. Džoin stric Mik i njegova žena Di, bili su na odmoru u Las Vegasu, tako da nisu bili sa nama, ali Džoa, Kem i Kol su bili tu, kao i Liv, Nejt, Lili i Januar. Džos i Brejden su također bili sa nama, zajedno sa Bet i Lukom.

Mama je postavila dječji sto na kraj prostorije, gdje su Lili, Bet i Luk sjedili sa mamom, koja je ove nedjelje bila nadzornik dječjeg stola. Držala je Januar u rukama dok je posmatrala upišance i pokušavala da jede.

„Dakle, treba mi usluga, jeste da malo kasno tražim“, rekla sam Kolu preko buke djece. Srećom je sjedio pored mene.

„Slušam te“, podigao je obrvu, „nastavi.“

Nasmijala sam se i prevrnula očima: „Pa, Vaše veličanstvo, dobila sam pozivnicu u posljednjem trenutku za koleginicinu svadbu i treba mi neko da ide sa mnom. To je sljedeće subote.“

„U koje vrijeme?“

„To je samo zabava poslije vjenčanja, tako da pretpostavljam da ne bi trebalo da budemo tamo prije osam.“

„Nema problema.“

„Spasio si mi život.“

„Moliš Kola da ti bude pratnja“, Deklan frknu na mene preko stola. Dečko je imao natprirodno dobar sluh: „To je malo jadno, Hana.“

„Da li smo to u nadržanom raspoloženju jer nam je neko hirurški odstranio kuk od Peninog?“ uzvratila sam mu. „Reci mi, Dek, kako je biti bičevan sa osamnaest?“ Šta sam mogla da kažem? Moj mlađi brat je probudio stariju sestru u meni.

Namrgođeno me je gledao: „Ona je danas kod bake.“

„Sa bičem?“

„Ha, ha, veoma si smiješna.“

„Znači, bez bičevanja.“

Mogla sam da čujem kako se Kol smije pored mene, što je mog brata iznerviralo još više.

„Bez zezanja“, šmrknuo je Dek, „kada je posljednji put iko želio da ide na sastanak sa tobom? Ako ti treba neka pomoć, ja sam tu da ti pomognem. Hajde da počnemo sa tvojim licem. Možda bi mogla da uradiš nešto po tom pitanju. Plastična operacija, možda?“

„Oh“, zažmurila sam kao da sam pojela nešto kiselo, „ako ćemo već da se prozivamo, hajde barem da to bude pametno. Neću da ulazim u borbu visprenošću sa nekim ko je nema. Prelako je. A i prilično uvredljivo.“

„Djeco", mama nas je stišala, „nemojte da vas podsjećam da je jedno od vas osamnaestogodišnjak, a drugo dvadesetdvogodišnja profesorka engleskog."

„Elodi, nemoj da kvariš zabavu", pobuni se Kem, „ovo je moja najbolja zabava vikendom."

„Razmišljam se da ih snimim, napravim nedjeljni blog", složi se Džos.

Prije nego što sam mogla da smislim pametni odgovor, čula sam još jedno mamino stišavanje: „Bet, jedi zeleni. To je dobro za tebe. Hajde, pojedi grašak."

„Ne želim", ona je kmečala, dok smo se svi okretali da je gledamo kako odguruje tanjir, „to su mali jebači."

Soba se smirila, a uzdah moje mame bio je jedini zvuk.

Smijeh je rastao u meni i odjednom je eksplodirao kada je Kol počeo da se kikoće. Ja sam nastavila za njim, lice sam mu zabola u rame, a smijala sam se sve dok me nije zabolio stomak.

Mogla sam da čujem svačiji smijeh, a pogledala sam prema Džos koja je jedina bila ozbiljna.

Obrisala sam suze iz očiju i upitala je: „Kako?" nadajući se da je razumjela pitanje.

„Rekla sam to jednom", rekla je, „sad neće da prestane da to govori."

„Mamice?" upita Bet, zbunjena našom reakcijom.

„I dalje ne razumijem", mama je napučila usne zbunjeno.

Džos uzdahnu: „Ispala mi je tegla graška, mislila sam da sve počistila, ali sam pronašla neke ostatke kasnije i zaboravila sam da je Bet bila tu."

„Mali jebači", reče Bet odmah, čim se sjetila trenutka kada je Džos pronašla zatureni grašak. To nas je ponovo nasmiјalo. Suze su mi klizile niz obraze.

„Dušo, rekla sam ti da ne govoriš tu riječ", rekla joj je Džos nježno, ignorišući nas, „to nije lijepa riječ i mama je pogriješila što ju je rekla."

Bet uputi Džos urnebesno lukav pogled, koji je značio da je bila više zainteresovana, nego upozorena.

Ponovo smo prasnuli u smijeh, Brejdenov smijeh bio je glasniji od svačijeg: „Bože, sljedeći put će to da kaže u školi", protrljao je oči, umirujući smijeh, „ako to uradi, ti ćeš da ideš da objašnjavaš."

„Šta se desilo sa onim da ćemo u ovome da budemo zajedno?" reče Džos.

„To je naučila od tebe, tako da si ti najpodobnija da to objasniš." Džosin pogled mu je ubio svaku želju za šalom. „Ona je definitivno tvoja ćerka", rekla sam i ponovo uzela viljušku.

„Džoselinina?" upita Brejden a u isto vrijeme i Džos upita: „Brejdenova?"

„Tačno tako."

Šesto poglavlje

Sljedeća nedjelja proletjela je u radu, volontiranju, teretani i mom književnom klubu. Do subote sam čeznula za odmorom. Provela sam večer sa Kolom, okružena ljudima koje nismo poznavali, pričajući viceve i izmišljajući priče za strance koje ćemo upoznati na svadbi.

Kada sam ušla u taksi koji je on pozvao da nas odveze do svadbe, malo dalje od centra, pogledala sam Kola odobravajuće. On je zbog mene odlučio da večeras bude konzervativniji, nosio je trodjelno odijelo koje je pokrivalo većinu njegovih tetovaža. Klimnula sam glavom i na njegov lični pečat u vidu lanca koji je visio iz džepa.

„Izgledaš sjajno“, rekla sam uz osmijeh.

„Ti izgledaš veličanstveno“, promrmljao je i brzo me poljubio u obraz.

Nosila sam crnu haljinu, koja mi je isticala figuru i jarkoplave sandale sa platformama: „Da li je Stefani imala nešto protiv da ideš sa mnom večeras?“

Kol podiže obrvu na pomen svoje djevojke, kao da je bio iznerviran: „Jok.“

Namignula sam: „Izvini.“

„Nemoj da se izvinjavaš. Ponaša se bolesno ljubomorno u posljednje vrijeme. Ne samo oko tebe, nego oko djevojaka na fakultetu, čak i oko klijenata u studiju. Mislim da neće biti ništa od ovoga.“

„Kole, stvarno mi je žao“, ušuškala sam se pored njega dok je taksi išao iz grada: „Zar ne bi bilo mnogo lakše da smo privlačni jedno drugom?“

„Toliko lakše“, složio se, „ali, avaj, ti si imuna na moj šarm.“

„I ti na moj“, uzdahnula sam dramatično.

Kol se zakikota i prebaci ruku preko mene: „Jednog dana ćeš upoznati nekoga kome se možeš posvetiti, a ja ću upoznati neku koja neće biti luda kao struja.“

„Oh, kakav si ti sanjar.“

Svadba je bila već u punom jeku kada smo došli tamo. Neko koga nisam znala uputio me je do stola gdje su stajali svadbeni pokloni, prije nego što sam uhvatila Kola za ruku i pvela ga u glavnu salu. Stolovi i stolice bili su nagurani uza zidove prostorije, a svjetlo je bilo prigušeno. Gosti su igrali na podijumu uz muziku, koju je puštao di-džej, dok su se ostali provlačili između stolova i šanka, koji je bio na daljoj strani prostorije. Odmah sam spazila mladu i krenuli smo ka njoj.

„O moj bože!“ uzviknula je Niš oduševljeno kada me je vidjela. „Izgledaš predivno.“

Nasmijala sam se: „To mogu da kažem i za tebe. I stvarno izgledaš prelijepo“, pokazala sam prema Kolu, „ovo je Kol.“

„Slavni Kol“, Niš ga zagrlila, šireći svoje uzbuđenje. Kol ju je nespretno potapšao po leđima i uljudno pokušao da se izvuče. „Moram da kažem nešto“, nakezila mu se u lice, „Još si ljepši uživo“, frknula je na mene, „šta nije u redu sa tobom? Samo prijatelji. Pff. Kako god.“ Okrenula se oko sebe: „Endrju!“

Lijepi momak u kiltu se okrenuo na njen uzvik, nasmijao se i došetao do nas.

Niš ga zgrabi za ruku i privuče ka nama: „Hana, ovo je moj muž Endrju.“

Poslije upoznavanja, ostavili smo srećni par njihovom druženju, a Kol i ja smo krenuli ka šanku. Prošla sam pored stola mojih kolega i mahnula im.

„Da li želiš da ideš do njih?“ upita me Kol, kad je vidio gdje gledam.

„Ne. Hajde samo da blejimo. Da se rugamo ljudima. Da se rugamo ljubavi“, šalila sam se.

„Ja ću onda da počnem od tebe, gospođice Cinična.“

Prevrnula sam očima dok je poručivao pića. Čim smo ih uzeli, doveli su nas do skoro praznog stola. Zaboravila sam koliko neprijatno može biti u prostoriji sa gomilom stranaca, koji su se znali između sebe, ali tebe nisu poznavali.

„Uskoro idemo“, obećala sam.

Kol sleže ramenima: „Meni ne smeta. Niš je super.“

„Ona je lujka“, odmahнула sam glavom, gledajući je kako odvlači Barbaru na podijum za igru. Potonula sam malo dublje u svoju stolicu, nadajući se da neće isto tražiti i od mene.

Sjedili smo tu neko vrijeme, samo smo se smijali, zezali i pričali dogodovštine. Prošlo je neko vrijeme i ja osjetih toplotu sa lijeve strane. Dok me je koža golicala, okrenula sam glavu i pogledala drugu stranu prostorije. Oči su mi prelazile preko gostiju, nisam nikoga prepoznavala. *Ne poznajem, ne poznajem, ne poznajem, Marko, ne poznajem...*

Pogled mi se vratio, srce mi je odjednom bilo u grlu, dok mi se pogled ukrstio sa Markovim.

Osjetila sam kao da me je neko upravo udario palicom u grudi. Nisam mogla da dišem.

Bio je to Marko.

Bio je stariji, puniji, ako je to uopšte moguće, ali bih poznala to lice bilo gdje. Bilo ga je nemoguće promašiti.

„Hana?“ Kolov zabrinuti glas me je gurnuo i ja sam ga pogledala šokirano.

„Da li si dobro?“

„Ja... dobro sam...“, zaljuljala sam se, „samo sam... moram da skoknem do toaleta. Odmah se vraćam.“

Izletjela sam kroz bočna vrata pored našeg stola na hladan vazduh hodnika. Udahnula sam duboko u pokušaju da barem dio tog vazduha uđe u mene.

Zvjerala sam po hodniku pomalo glupavo, tražeći znak za ženski WC. Kada sam ga pronašla, pratila sam strelicu, dok mi je mozak bio ispunjen pitanjima.

„Hana.“

Njegov duboki, mrtvački prodoran glas sa naglaskom, ukočili su me.

Bio je to on. Stvarno je bio on. Nekako je bio *ovdje*.

Polako sam se okrenula, kako bih se suočila sa momkom u koga sam se zaljubila prije mnogo godina, oči su ga požudno ispijale, iako sam pokušavala da se suzdržim. Nosio je elegantne pantalone i košulju koja se lijepo zatezala preko njegovih širokih grudi. Uvijek je bio atletski građen, ali je nabacio stomak, dok su mu bicepsi bili očigledno veći nego ranije. Lice mu je bilo takođe punije, ali nije bilo manje izražajno, njegova četvrtasta vilica i oštre jagodice bile su takav kontrast egzotičnim očima i senzualnim usnama. Bio je prelijep.

Poželjela sam da ga mrzim.

„Šta ti tražiš ovdje?“ oštro sam ga upitala.

Kada mi nije odgovorio, proučavala sam ga temeljnije i tek tada shvatila koliko je bio zapanjen što me vidi. Konačno je pročistio grlo i napravio jedan korak prema meni. Ja sam napravila korak unazad. Neki titraj napetosti mu je zasvijetlilo u očima kada je primijetio moje povlačenje: „Endrju mi je kolega. Radimo zajedno. Većinom na zgradama.“

Palo mi je na pamet da je vjerovatno radio za Brejdena. Dobra stvar je što nikada nisam rekla ni Brejdenu i Adamu za Marka. Marko D'Alesandro je stvarno bilo rijetko ime u ovim krajevima.

„Mislila sam u Škotskoj“, rekoh ravno, „posljednji put kada sam provjeravala, vratio si se u Čikago.“

Marko klimnu glavom i moje srce poče da pumpa jače, dok je nadrealnost trenutka nestajao. On je stvarno bio ispred mene. Stvarno je bio tu. Na dodir od mene.

„Na neko vrijeme.“

Stomak mi se neprijatno zavrtio, dok mi nije pitanje palo na pamet i brzo mi skliznulo iz usta: „Kada? Kada si se vratio?“

On se pomjeri nelagodno: „Godinu dana pošto sam otišao." Ovo otkriće mi je dalo krila.

Pet riječi i izdaja sa kojom me je suočio su se duplirali: „Vratio si se prije pet godina?" upitala sam ga sa nevjericom, u nemogućnosti da suzdržim bijes u glasu. „Nije ti palo na pamet da pozoveš?"

On napravi još jedan korak prema meni. Ja napravih još jedan nazad. Marko protrlja rukom kosu, na način na koji je to činio kada nije znao šta da kaže. Njegov pogled zabio se u mene, kao da me je molio: „Onda ti je bilo bolje bez mene, Hana. Poslije svega što sam uradio..."

Zgađena, odjednom sam prestala da se povlačim i napravila par koraka prema njemu: „Bolje bez tebe? Možeš da se kladiš da jeste." Nisam mogla da provedem više ni sekund u njegovom prisustvu, krenula sam u stranu da prođem pored njega, samo da bih bila zaustavljena toplim dodirima na golim rukama. Zaustavio me je i ja sam ga gledala šokirana, ignorišući zanimljiv miris njegove kolonjske vode i činjenice da je on jedini muškarac koje me je ikada učinio da se osjećam ženstveno i krhko.

Nekada sam voljela taj osjećaj.

Ne više toliko. Povukla sam ruku, ali me je Marko povukao prema sebi.

„Pusti me", viknula sam.

„Hana, barem pričaj sa mnom", nagnuo je glavu prema meni i osjetila sam izdajničke leptiriće, dok me je gledao u oči, „tako je jebeno dobro vidjeti te", prošaputao je, nježnog izraza lica.

Otresla sam se kao da želim da skinem neku magiju koju je bacao na mene: „Šteta što ja ne mogu da kažem isto. Sada me pusti."

„Hana..."

„Da li ima problema ovdje?" od Kolovog glasa sam odahnula. Pogledala sam preko ramena i vidjela ga da posmatra Marka. Bio je mlađi i ni blizu građen kao Marko, ali je Kolovo visoko, atletsko tijelo bilo zategnuto jakim mišićima. Da ne spominjemo to što je trenirao džudo i kik-boks. Definitivno nije bio neko sa kim se valjalo kačiti.

Marko me nevoljno pusti: „Ne."

Nisam ga udostojila još jednog pogleda. Nisam mogla. Umjesto toga, udaljila sam se od njega i stavila ruku Kolu na grudi u znak zahvalnosti. On uputi Marku posljednji pogled upozorenja, prije nego što mi je stavio ruku oko struka i poveo me napolje.

„Da li si dobro?" upita me nježno.

Klimnuh glavom. *Laž, laž, laž.*

„Izgledao mi je nešto poznato."

„Znam ga od srednje. Bila sam zaljubljena u njega."

„Mislim da se sje...", Kol udahnu vazduh, a lice mu se ukoči. „Da li je to *onaj* tip?"

„Ne", uvjerljivo sam ga lagala, „on me je samo odbio, i to je to. Nisam u raspoloženju da se toga podsjećam večeras."

„Da li hoćeš da idemo sad?"

Udahnula sam duboko, znajući da ne mogu biti u istoj prostoriji sa Markom. „Da."

Kol me je ispratio odatle, nevoljno me ostavljajući u stanu. Bila sam sigurna da je osjetio da je bilo više u mojoj priči i nije želio da me ostavi samu, ali sam *morala* da budem sama.

Zbacila sam sandale koje su mi stezale stopala i sjela sam u dnevnu sobu u kojoj su bila ugašena svjetla.

Nisam mogla da vjerujem da je Marko živio u Edinburgu sve ovo vrijeme. Sve ovo vrijeme...

Bol koji je kopao duboko u meni sve ove godine, vratio se sa osvetom. Suze su mi gorele u očima i grlu dok sam se prisjećala *te* noći.

Te noći koja je sve promijenila...

Kad sam ušla u stan znala sam da nije trebalo da budem tu. Bilo je zadimljeno i osjećao se jak miris marihuane. Nije bilo puno namještaja, a i ono što je bilo, bilo je otrcano i staro. Nije baš da sam mogla puno da vidim jer je stan bio prepun ljudi.

Bila je to naša posljednja godina škole i Sedi je željela da ova godina bude najbolja. Kako se to pretvorilo u odlazak na neku luzersku žurku u Indija plejs u, stvarno nisam znala. Dok sam je pratila kroz masu, lupala sam ruke koje su mi dodirivale kukove i mazile mi zadnjicu. Sjajno.

- Vidim Dejva! - Sedi mi je viknula preko ramena. Dejv je bio razlog zbog kojeg me je odvuksa na ovu žurku. On je bio nekoliko godina stariji, a ona je bila luda za njim - Odmah se vraćam.

Prije nego što sam mogla bilo šta da kažem, ona je nestala, a ja sam ostala da stojim na do vratku dnevne sobe. Osjećala sam vibracije od zvučnika, koje su mi neprijatno podrhtavale u grudima. Gdje li su žalbe komšija? Policija?

Nekako sam nasilno bila nagurana u prostoriju jer je još ljudi uletjelo, a dok sam pokušavala da se izvučem iz mase, pogled mi je pao na tri linije bijelog praha na staklenom stočiću.

Gledala sam raširenih očiju nepoznatu djevojku kako ušmrkava liniju.

Sranje, moram da odem oдавде.

Krenula sam da bježim, ali sam se samo zabila u nečije grudi.

Moje oči se podigoše i sretoše se sa nepoznatim tamnim očima. Oči tog momka su sijale su od seksualne želje i odmah sam se našla prikucana između zida i njega.

- Nikada te prije nisam vidio - rekao mi je glasno u uvo, dok su me njegove usne dodirnule.

Sagla sam glavu, drhteći od odvratnosti i dodira njegovih usana na mojoj koži.

- Upravo odlazim - viknula sam, pokušavajući da se provučem ispod njegove ruke.

Zaustavio me je i ja zatvorih oči pokušavajući da ne paničim. Bili smo u prostoriji prepunoj ljudi. Nije baš da je mogao da uradi bilo šta. Ipak, psovala sam sebe jer sam uzela usku plavu haljinu od Sedi - nije to bila vrsta pažnje koja mi je trebala.

- Ah, ostani još malo - nakezio se i pritisnuo me jače - upoznaj me.

- Ne želim da te upoznam. Želim da odem. Pomjeri se.

- To baš i nije lijepo - zagrizao je usnu na način na koji je vjerovatno mislio da je seksi. Mislio je pogrešno - Izgledaš lijepo. Ponašaj se lijepo.

Buljila sam u njega: - Skloni se od mene.

Prije nego što je mogao da odgovori, velika pesnica ga je uhvatila za košulju i bio je smjesta odvučen. Sapleo se o nogu neke djevojke i pao na pod. Moj pogled prešao je sa njega na velikog momka pored mene i talas olakšanja i vrtoglavice mi je prostrujao tijelom.

Marko je gledao stranca. Stranac ustade bez riječi, sa strahom na licu, i nestade u prostoriji.

Marko se brzo okrenu ka meni, a moje zahvaljivanje i pozdrav zaglavili su se u mom grlu, dok mi je ruku uhvatio svojom i ne toliko nježno me sproveo ispred sebe kroz vrata i niz hodnik.

Mogla sam da osjetim bijes kako izbija iz njega.

Zbunjena, bila sam tiha, posmatrala sam ga kako vadi ključ iz pantalona i otključava vrata na kraju hodnika. Gurnuo me je unutra i krenuo za mnom. Zatvorio je vrata za nama i čula sam ključ kako se okreće. Muzika je sad bila samo mrmljavi puls kroz zidove.

Pogled mi je lutao po malom prostoru. Bio je tu krevet, otrcani sto sa starim laptopom na njemu i polica sa fiokama.

- Šta tražiš ovdje? - upita me Marko grubo, njegove obrve su se skupile od ljutnje dok je razgledao svuda oko mene.

Jednako iznervirana njegovim stavom, prekrstila sam ruke preko grudi: - Pa, zdravo i tebi.

Nisam vidjela Marka nedjeljama. Poslije cijelog fijaska na sastanku sa Skotom, uz pomoć Džoe i Liv sam uspjela ponovo da se povezem sa Markom D'Alesandrom i da uspijem da se dogovorim sa njim da se ponovo vidimo. To je uspjelo, ali se tenzija između nas nekako pojačala i on je počeo da traži izgovore da me ne vidi.

Nedostajao mi je sve to vrijeme.

Skrivajući svoj bol, pogledala sam po sobi: - Ti živiš ovdje? Kao da to nisi znala.

Pogođena, kiselo sam se nasmijala: - Suprotno od onoga što misliš, ja znam kada me ne žele. Nisam znala da živiš ovdje. Kako sam mogla? Nisam se čula sa tobom vijekovima.

Vidjela sam kako mu pogled omekšava: - Izvini. To je bilo glupo reći.

- Zašto živiš ovdje? - nisam mogla da izbacim zgroženost iz glasa.

Marko napravi grimasu i potonu na ivicu kreveta: - Morao sam da nađem sebi stan, a baš i nemam nešto novca. Moj prijatelj zna tipa koji izdaje ovo mjesto. Kirija je mala. Ali ipak, moj cimer nije vrijedan toga - pokazao je prema vratima i svemu što je bilo iza njih - selim se čim budem mogao - pogled mu se fokusirao na mene - to nije odgovor na pitanje šta si ti, koji đavo, od svih ljudi tražila na ovakvom mjestu?

- Ja od svih ljudi? Bila sam na žurci, Marko. Ponekad i to radim.

- Ne - odmahnuo je glavom - ne na ovakvoj vrsti žurke. Hana, moraš da odeš. Ne možeš biti ovdje.

- Došla sam sa Sedi.

- Naravno da si s njom došla - Marko nije bio veliki Sedin obožavalac - pronaći ćemo je i otići.

- Ili... - krenula sam korak prema njemu i primijetila da mu se pogled spustio, pravo na moje noge, prije nego što je mogao da se suzdrži - možemo da ostanemo. Da blejimo. To nismo dugo radili.

Vilica mu se stegla: - Hana, samo idi.

Nedjeljama sakupljani bijes je izašao: - Dobro! Ti ostani ovdje, a ja se vraćam na žurku.

- Nemoj da si se usudila - ustao je naglo.

- Ili šta? - provocirala sam ga. - Hoćeš da me izbaciš odatle? Kao što si me izbacio iz svog života?

- Ne pripadaš ovdje! - vikao je i gurao me unazad. Trgnula sam se, ali sam ostala sa obje noge na zemlji: - Ako si ti ovdje, i ja sam ovdje!

Marko je izgledao zbunjen time. Spustio je glavu, gledajući u pod.

- Nedostajalo mi je da pričam sa tobom - prošaputala sam tužno.

Njegove oči su me bole i nije mogao da sakrije kajanje i nježnost. Skoro sam zatvorila svoje u olakšanju.

- Kako si ti? - upitao me je grubo.

Slegla sam ramenima: - Dobro, valjda. U školi je dobro. Dobila sam безусловnu ponudu od Edinburškog univerziteta.

Marko se blago nasmijao: - To je sjajno. Ponosim se tobom.

Uz vratila sam mu osmijeh, osjetivši toplinu koja je tekla kroz mene zbog njegove pohvale. Napravila sam još jedan korak prema njemu: - Kako posao?

- Dobro je. I dalje odradim poneku smjenu u restoranu. Rekla sam mu prije nekoliko mjeseci kako sam iznenađena time što sam ga zatekla da radi kod svog ujaka. Pitala sam ga zašto je to krio od mene. Rekao mi je da je to usrana situacija i da nije vrijedna priče.

- Nisi prekinuo kontakte sa njima?

Odmahnuo je glavom: - Usvojili su me da bih mogao da živim u Britaniji. Dugujem im to što su me izvukli iz problema u Čikagu. Dugujem to mojoj ujni. Ona je bila dobra prema meni.

- Ali više ne živiš sa njima?

Pogledao me je odlučno: - Brinuo sam se kako bih završio da sam ostao sa njima, morao sam da odem.

- Marko - disala sam snažno, željela sam ga i htjela sam da samo obmota svoje ruke oko mene.

- Ne želim tvoje saosjećanje. Nikada ga nisam ni želio - prekinuo me je.

- Oh, odrasti, veliko dijete. Imam pravo da budem zabrinuta za tebe. To dolazi uz to što mi značiš.

Brecnuo se: - Samo reci kako se osjećaš, Hana. Sreli su nam se pogledi i odjednom je vazduh između nas postao naelektrisan: - Da li si siguran da to želiš?

Znao je gdje to vodi. Odmahnuo je glavom: - Nemoj.

- Zašto? - upitala sam ga nježno, pokušavajući da se izborim sa nervozom i slabošću - znaš da brinem za tebe i znaš... znaš da želim da budem sa tobom. Ne možeš to uporno da izbjegavaš - udahnula sam duboko -

zašto si onako reagovao kada si me vidio sa Skotom? Zašto si rekao ono što si rekao u Daglas gardenu poslije onoliko mjeseci? U stvari, zašto si me tražio svih godina, ako nisi isto osjećao?

Zažmurio je jako i podigao glavu. Uz uzdah, spustio je glavu. Umalo sam se nasmijala: - To nije odgovor.

- Hana - uzdahnuo je, i dalje me ne gledajući u oči - tražio sam te jer si dobra djevojka i nisam želio da te šljam kao Dženks dodiruje. Rekao sam šta sam rekao te večeri u parku jer sam tako mislio. Zato što si mi važna. Ti si moj prijatelj, a nemam ih puno. A što se tiče Skota... - odmahnuo je glavom - ko će ga znati.

Približila sam mu se, dok mi je puls udarao u vratu: - Mislim da znaš.

Njegove oči su zasvjetlucale: - Nije to ono što misliš.

Zatvorila sam razmak između nas, moje tijelo se trljalo uz njegovo, dok sam ja pomjerila glavu da ga pogledam u lice. Nije napravio korak unazad. To mi je izgledalo kao dobar znak: - To je tačno ono što mislim.

Mišići u njegovoj vilici se zateguše i nešto je jako i možda opasno krenulo iz njega: - Moraš da odeš.

- Nemoj.

- Hana, odlazi, sad.

- Marko...

- Hana, odlazi! - frknuo je, njegova toplina tijela me je pržila. Trepnula sam, odbijanje i bijes su mi se mijesali u tijelu: - Ti si takva kukavica!

- Ti si takav davež! - viknuo je.

- Dobro! Idem tamo da budem davež nekom drugom! - kao da mi se disanje otelo kontroli. Bila sam van sebe: - Ovo mi ne treba. Tamo ima momaka koji u stvari žele da me poljube i dodirnu - ustala sam poslije te velike, arogantne rečenice, u namjeri da izletim iz sobe.

Umjesto toga, Markov intenzivni stisak stegao se oko gornjeg dijela ruke i odjednom sam bila zaustavljena, tijelo mi se zalijepilo uz njegovo. Nisam imala ni trenutka vremena da shvatim šta se desilo, prije nego što su njegove torde usne bile na mojim.

Odmah sam se istopila u njegovom poljupcu, opuštena i požudna, ruke su mi ležale na njegovim jakim grudima, tijelo mi se uvijalo uz njegovo dok su mi se usne razdvajale, kako bih mu dozvolila da me proguta. Poljubac je bio grub, očajnički i napalio me je na način na koji nisam imala pojma da poljubac može. Voljela sam njegov bogati ukus, erotski osjećaj njegovog jezika uz moj i činjenicu da nisam samo osjećala njegove usne na svojim; osjećala sam njegovu snagu svuda oko sebe. Njegove ruke bile su čelične trake koje su me čvrsto držale, njegove šake gužvale su mi haljinu na leđima. Ruke su mi skliznule oko njegovog vrata i poljubac mu se usporio, ali je postao dublji i ja sam poludjela od osjećaja mojih grudi koje su se stiskale uz njegove. Mogla sam da ga omirišem, da ga probam, da osjetim njegovu vrelu kožu. Bio je svuda, bio je sve. Bilo je to fantastično.

Nisam znala koliko smo dugo stajali tu i ljubili se. Kao da je bilo vječno. Usne su mi oticale, a tijelo je vrištalo tražeći više. U pokušaju da dobijem više, preletjela sam rukom preko njegovih grudi, oko struka i na kraju ispod njegove majice i zaječala u njegova usta na osjećaj meke, tople kože ispod ruke.

Iznenadno me je odgurnuo.

Zadihan, Marko me je gledao kao da me nikada nije vidio. Sok kao da ga je onespособio na trenutak, a ja sam bila previše zauzeta time što sam se tresla zbog neispunjene požude, da bih uspjela da sklopim cijelu rečenicu.

Posmatrala sam ga kako se tetura nazad do kreveta i pada na njega. Glava mu je visila dok je pokušavao da dođe do daha.

Znajući da psuje sam sebe iz nekog glupog razloga koji još uvijek nisam uspjela da shvatim, palo mi je na pamet, da nisam ubrzala stvari između nas sada, ne bih dobila ovaj trenutak sa njim. Kratkim koracima sam mu se približila.

Stala sam, noge su mi skoro doticale njegova koljena. Ruka mi je krenula prema njemu prije nego što sam mogla da se zaustavim i prošla sam prstima kroz njegovu kratko očišanu crnu kosu. Spustio je ruke na moj dodir, podigao je glavu i pogledao me. Bilo je nekog upozorenja u njegovim očima, njegov izraz lica goreo je od uzdržavanja i čak možda malo bijesa.

Ignorisala sam njegovo upozorenje: - Obećavam ti - rekla sam - ja ću i dalje da ostanem tvoja prijateljica i nikada više neću pomenuti ovo... ako možeš da me pogledaš u oči poslije svega ovoga i da mi kažeš da me ne želiš.

- Hana - njegov glas je bio težak, a oči su počele ponovo da gore.

Moje disanje postade plitko: - Mi smo uvijek bili iskreni jedno prema drugom, zar ne?

On lagano klimnu glavom: - Ne mogu.

- Zašto?

- Ne mogu... ne mogu da ti kažem da te ne želim. - Njegove oči su proučavale moje lice prije nego što su se lagano premjestile na moje tijelo i svuda kuda je njegov pogled prešao oživjelo je.

Nikada nisam ništa više uradila sa nekim momkom do poljupca, ne zato što nisam bila spremna da istražujem seks, nego zato što nisam željela da istražujem seks ni sa kim osim sa Markom. Čula sam Eline, Džosine, Džoine i Livine usrane priče o gubljenju nevinosti i obećala sam sebi da u trenutku kada stvarno budem poželjela da neko bude u meni, to će biti neko koga stvarno volim.

A voljela sam Marka.

Voljela sam ga od dana kada me je spasio, kada mi je bilo četrnaest godina.

Uzbudjena, oduševljena, borila sam se sa hrabrošću i uhvatila rub haljine. Podigla sam ga lagano, otkrivajući mu svoje tijelo, dio po dio, sve dok mi haljina nije bila iznad glave. Protresla sam kosu i bacila haljinu na pod.

Stajala sam tu ispred njega ni u čemu do slatkog tirkiznog veša i cipelama na štiklu. Nikada se nisam osjećala ranjivijom.

I onda me je dodirnuo. Njegovi prsti prešli su preko mog stomaka i osjetila sam munju požude koja me je udarila između nogu dok mi je milovao kožu. Odjednom me je uhvatio za kukove objema ogromnim rukama i ja sam se zateturala prema njemu.

Pogledi su nam se sreli i izraz na njegovom licu me je natjerao da se osjećam ljepše i poželjnije nego što sam to ikada mogla da osjetim.

- Pogledaj se - šaputao je promuklo, pomalo i sa strahopoštovanjem - pogledaj se.

- Marko... - ispružila sam se i obuhvatila mu lice rukama. Njegove oči zatvorile su se na moj dodir, njegov izraz bio je toliko nježan da sam željela da se istopim. Uzdahnula sam kada me je približio i slatkim poljupcima obasuo moj stomak. Njegovi poljupci su išli niže, prateći liniju mojih gaćica, a ja sam drhtala na dodir njegovih prstiju po donjem dijelu leđa.

Zarila sam ruke u njegova ramena da bih se smirila.

Trenutak kasnije osjetila sam da mi otkopčava brus i on je pao niz moje ruke. Toplina me je oblila. Niko me prije nije vidio голу.

Pogledala sam u Markove oči i sav stid je nestao.

Marko uzdahnu, njegove oči su me jele i zatekla sam se kako me vuče prema sebi, sve dok nisam bila na krevetu, na koljenima, jašući ga. Spuštajući zadnjicu prema njegovom krilu, osjetila sam veliku erekciju kroz farmerke i talas preplavljujuće seksualne svjesnosti me je zapljusnuo. Dojke su mi natekle, bradavice se stordnute i Marko je to prihvatio kao poziv.

Njegove usne sklopiše se oko moje bradavice i osjećaj... žmarci, nagla uzbuđenost koja je natjerala moje kukove da se trljaju od njega... željela sam više. Željela sam mnogo više.

Zastenjala sam njegovo ime dok sam gorela.

Marko me odgurnu, njegov težak pogled na mom licu, njegove jake ruke koje su me čvrsto držale: - Ne bi trebalo ovo da radim.

Uhvatila sam mu lice rukama i pogledala duboko u njegove oči: - Da li bi više volio da to radi neki drugi tip?

I tada sam to vidjela. Mračni nalet bijesa, posesivnosti koja ga je natjerala da me i prvi put poljubi. Trijumfalno, pritiska sam usne na njegove, mrmļajući od zadovoljstva dok mi je uzvraćao poljubac. Snažno. Naši jezici su se dodirivali, šaljući munje rastuće napaljenosti kroz mene. Poljubac je bio iščekivanje - mjeseci, čak godine želje za njim. Uspjeli smo da se rastavimo na kratko kako bih mu skinula majicu preko glave, dok su mi ruke pretraživale i pamtile svaku izraženu liniju njegovog predivnog poprsja.

Odjednom sam bila prevrnutna leđima na krevet i Marko se sklonio. Posmatrala sam ga, zadihana, moleći se da ne prekine sve ovo. Moje molbe su bile uslišene.

Nagnuo se nad mene, fantazija se ostvarivala. Njegova predivna koža boje karamela, jaka ramena, mišići od kojih mi je išla voda na usta. Osjetila sam nalet toplote na prizor njegovih seksi naglašenih kukova i dignutog penisa koji mu je zatezao šlic na farmerkama.

Bilo je neke snage u tim plavo-zelenim očima koja me je natjerala da cijela zadrhtim.

Uhvatio je moje stopalo i nježno mi skinuo cipelu. A onda i drugu. Njegove oči išle su uz moju nogu dok mi je mazio potkoljenicu: - Zamišljao sam ovo - priznao je tiho - milion puta više nego što je trebalo.

Prije nego što sam mogla da odgovorim, stavio je ruku na dušek pored mog koljena i nagnuo se nad mene, dok mu je druga ruka uhvatila rub gaćica. Njegove oči postavile su mi pitanje i ja sam klimnula glavom, podigla kukove da bih mu pomogla.

Spukao mi je gaćice niz noge i onda me je jedan ternutak gledao. Osjetila sam kako mi obrazi gore od vrelog pogleda.

- Marko...?

Spustio je poljubac na moj članak i onda mi raširio noge. Moj donji dio stomaka podrhtavao je diolje, ali sam raširila noge, dok me je iščekivanje učinilo klizavom.

Njegov dah je prelijetao vreo preko kože, dok je polako išao uz moje noge. Podigao je jednu preko ramena i poljubio je unutrašnjost moje butine. Onda me je poljubio dolje.

Izvila sam leđa i zaječala od osjećaja njegovih usana na mom polnom organu, njegovog jezika koji je kružio oko mog klitorisa prije nego što je krenuo niže i ušao u mene. Napregnuta sam se uz njega želeći više, moji uzvici zadovoljstva izgubili su se u buci žurke koja je bila van ovog našeg malog staklenog zvona privatnog raja.

Marko me je iscrpljivao jezikom, njegovi uzdasi zadovoljstva vibrirali su kroz mene na najljepši način.

Osjetila sam kako raste, moje tijelo se sve više stezalo dok je napetost rasla, i rasla, i rasla... i onda se rasula.

Moj prvi orgazam.

Uživanje i čudan osjećaj oslobođanja tekao je niz moje udove dok su se topili u opuštenosti na Markovom krevetu. Otvorila sam oči i meko se nasmijala posmatrajući Marka kako brzo skida farmerke.

Zaledila sam se na pogled u njegovu erekciju. Bio je ogroman.

- Kako će to...?

- Ššš - utišao me je ohrabrujuće, naglo, dok mi je milovao kukove. Poljubio me je dok se njegovo tijelo obmotavalo oko mog i ja sam mu obuhvatila rukama leđa, privlačeći ga bliže.

Nikada se nisam osjećala savršenije od tog dodira njegovog čvrstog tijela preko mog mekog. Željela sam da budem u njemu i željela sam da on bude u meni. Na svaki način na koji dvoje ljudi to mogu biti.

Dodirnuo me je, dva prsta su skliznula u mene.

Njegov dah se zaustavio: - Tako spremna. Tako uska. - Zastenjao je i zabio glavu u moj vrat, ljubeći me po njemu.

Cimnula sam kukove prema njemu, odjednom sam se osjećala veoma nestrpljivo: - Marko, molim te.

Podigao je glavu i pogledi su nam se sreli.

To je to. Ta povezanost. Taj osjećaj.

Pomjerio se, njegovi kukovi su lebdjeli iznad mojih i osjetila sam vrelu ud kako me gurka između nogu. Obuhvatila sam mu kukove butinama i pripremila se. On je krenuo naprijed i gurnuo ga u moje zategnuto, opiruće tijelo.

Pokušala sam da uhvatim dah od naglog osjećaja ispunjenosti.

Marko je zaškriljao zubima i zgrabio me za leđa. To mu je promijenilo ugao i on napnu jače.

Zavrištala sam od gorućeg bola, moje cijelo tijelo se treslo.

- Hana - Marko zadihano reče, njegova briga me je izvukla iz šoka. Oči mi se otvoriše. Posmatrao me je, nešto nalik na krivicu bilo mu je na licu. To je ublažilo bol.

- Nemoj da prestaješ - molila sam, ne želeći da se kaje zbog ovoga. On odmahnu glavom: - Tako si uska.

- Nastavi - povukla sam mu glavu da bih ga poljubila, poljubac koji je bio očajnički i dubok.

Taj vreo, režeći zvuk rastao je iz dna njegovog grla dok je pomjerao kukove prema mojima.

Bilo je malo zakašnjelog bola, ali neprijatnost je nestala kada se sva moja pažnja usmjerila na pulsirajući kurac u meni. Njegov stisak na moje butine se pojačao, njegove oči pune požude gutale su me sve vrijeme dok je pokušavao da se pomjera brže, da ulazi i izlazi iz mene, ponovo izazivajući nestrpljenje.

- Ne mogu da se uzdržim - zadihano je rekao odmahujući glavom: - žao mi je... - ponovo je zaškrgutao zubima, mišići u vratu su mu se zategli dok su mu se kukovi stegli uz moje, nekoliko sekundi prije nego što se ispraznio u mene.

Marko pade preko mene, njegovo lice bilo je zariveno u moj vrat, i dok sam ga mazila po leđima, osjetila sam kako taj uzvišeni trenutak pada preko mene i ostavlja me potpuno zadovoljenom.

Nasmijala sam se, dok su me suze u očima pekle: - Volim te - prošaputala sam. Mišići na njegovom vratu se zategoše.

Opreznost je rasla u mojim grudima, ružna i mračna, i čekala sam, zadržavajući dah.

On se uspravio iznad mene, posmatrajući me sa nevjericom. - Šta, koji... - poskočio je od mene kao da sam ga opekla - mi nismo... Šta, koji... - poletio je da se obuče.

- Marko? - ustala sam, usne su mi drhtale od ranjivosti. Njegove oči su me razgledale, i šta god da je vidio, natjeralo ga je da zanijem u očaju. Očaju. Suze su mi krenule.

- Nismo smjeli.

- Marko.

- Nismo smjeli - navukao je majicu i brzo ugurao noge u farmerke. Pogledao me je dok je otključavao vrata: - Žao mi je, Hana. Bože, žao mi je.

I onda me je ostavio tu.

Plaćući, tumarala sam po sobi zamagljenog pogleda, pokušavajući da skupim svu odjeću prije nego što još neko uđe unutra. Obučena, ponovo sam pogledala u krevet i vidjela mrlju krvi na čebetu.

Očaj? Očaj u ovom trenutku bio je moj, ne njegov.

Nikada ga više nisam vidjela. Ne do prije nekoliko sati na nekom nevažnom vjenčanju. Moja prva ljubav. Moj prvi put. Moje prvo slomljeno srce.

Suze su mi navirale u oči, ali nisam željela da ih pustim. Proplakala sam sve to prije nekoliko godina.

Sedmo poglavlje

Najviše od svega, bila sam bijesna. Ne samo na to što mi je Marko uradio time što je otišao, nego i na samo njegovo ponovno pojavljivanje. Osjećala sam se izgubljeno dugo vremena pošto je otišao. Trebalo mi je vremena da ponovo pronađem snagu i nezavisnost. To je značilo ojačavanje srca i pravljenje malih zaključanih vrata u duši koja su dostupna samo ljudima kojima neizmjereno vjerujem.

Stojeći prekoputa njega, posmatrajući njegovo zgodno lice i te oči koje su izgledale punije nego ikada, ponovo sam bila sedamnaestogodišnjakinja. Potpuno izgubljena.

To me je nerviralo.

Kako se usuđivao da ponovo zakorači u moj život na taj način? Ja nisam takva osoba. Ja sam samostalna, znam ko sam i šta želim. Imam porodicu, prijatelje, učenike i kolege koji su me poznavali i poštovali.

Ova osoba, ova bolesna, izubijana, izgubljena osoba... nije bila osoba koju su poznavali.

To me je nerviralo.

Okrećući se i vrteći kroz noć, bijes me je izjedao, znala sam to kada sam konačno izašla iz kreveta u nedjelju, pošto nisam mogla da se suočim sa porodicom. Pogledaće me jednom i tačno će znati da se nešto dešava. Kol je već bio veoma sumnjičav. Zbog toga sam poslala poruku mami da sam zatrpana poslom i da ne mogu da stignem na nedjeljni ručak. Istina je bila da mi je trebalo vremena da iskuliram, da se saberem i ponovo budem ja.

Da bih to uradila sjela sam u dnevnu sobu, okružila sam se testovima i esejima i provela cijeli dan ocjenjujući radove. Negdje usput bijes je počeo da se hladi.

Toliko sam se udubila u ocjenjivanje da sam poskočila kada se čulo zvono. Prošlo je već šest sati, nebo se napolju smrkavalo i morala sam da upalim lampe da bih vidjela šta radim. Nisam mogla ni da pretpostavim ko bi to bio. Od mojih ludih, previše zaštitnički nastrojenih prijatelja, mogao je biti bilo ko. Nisam znala zbog čega sam bila iznenađena. Ovo je bio četvrti put da sam propuštala nedjeljni ručak u nekoliko mjeseci. Trebalo je da znam odmah ko će se prvi zabrinuti.

Bila je to Eli.

„Odkud ti ovdje?” upitala sam je prateći je u dnevnu sobu. Posmatrala sam je kako napetog lica uzima moje radove. „Eli?”

Frknula je na mene: „Ponovo si propustila nedjeljni ručak. Ponovo.”

Pokazala sam prema svom poslu: „Rekla sam mami da imam gomilu radova za ocjenjivanje.”

Uprkos dokazu koji ju je gledao u lice, moja sestra kao da u to nije vjerovala. Znala me je previše dobro: „Da li si sigurna u to? Kol je bio zabrinut zato što nisi bila.”

Eli bi kopala dok ne pronađe istinu, tako da sam je izvrtjela dajući joj tek jednu verziju istine. Uzdahnula sam i prekrstila ruke: „Dobro. Sinoć smo Kol i ja bili na Anišinoj svadbi. Naletjela sam na problem iz prošlosti. Marko D'Alesandro.”

Sestrine plave oči su se zaokruglile od iznenađenja: „Bože moj. Kako je to prošlo?”

Bilo koji pokušaj da suzdržim gađenje na licu je očigledno propao dok sam prezrivo izvijala usnu: „Saznala sam da se vratio u Edinburg prije četiri godine, a da mu nije padalo na pamet da mi se javi.”

„To nije dobro.” Namignu mi Eli nasmijano.

„Zašto bi me bilo briga, zar ne?” zavalila sam se na kauč. „To je samo...”, odmahnula sam glavom u bolnoj zbunjenosti, posmatrajući Eli kako sjeda u moju fotelju, „pronašla sam njegovu fotografiju prošle nedjelje i po prvi put poslije mnogo vremena sam razmišljala o njemu... i onda puf! Odjednom je pravo ispred mene. Izbacio me je iz ravnoteže. Ali sam sada u redu.”

Eli je skupila oči, procjenjivački me gledajući: „Nadam se da mi govoriš istinu.“

Napravila sam grimasu: „Govorim.“

„Hana, ja sam ti sestra i ja te volim. Imaš cijelu porodicu koja te voli. Prije pet godina počela si da nas odbacuješ, pokušavajući odlučno da se brineš o sebi bez naše pomoći. Treba da prestaneš sa tim. Ne samo zbog tebe, nego i zbog nas. Tu smo ako smo ti potrebni, a iskreno, *potrebno* nam je da smo ti potrebni.“

Osjećajući se krivom, sklonila sam pogled sa nje, gledajući ponovo u radove: „Ne odbacujem vas, Eli. Kunem se, dobro sam.“

„Ne vjerujem ti“, odgovorila je tiho, „nisam zaboravila naše razgovore od tad. Nisam zaboravila šta si sve osjećala prema njemu. Marko je tvoj Adam. Bila si razorena kada je otišao. Znam da nisi dobro.“

Nisam rekla ništa. Nisam znala šta da kažem, ili da li je uopšte bilo moguće da procijedim riječi iz vrele, bolne kugle suza koja mi se zaglavila u grlu. Na moju produženu tišinu, Eli nesrećno uzdahnu i žurno ode. Činjenica da se nije pozdravila, rekla mi je da je povrijeđena i ljuta na mene.

Odmah sam se vratila na stanje bijesa prema Marku.

Krčkala sam se neko vrijeme, sve dok mi telefon nije zazvonio i probudio me iz opijenosti. Uz uzdah, javila sam se nepoznati broj. Nadajući se da nije prodavač, ne zbog mene nego zbog njih, javila sam se.

„Hana, ja sam“, Markov poznati duboki glas udario me je snagom topovskog đuleta.

Moje cijelo tijelo zadrhtalo je od šoka, odmakla sam telefon, uledala ga na trenutak, dok je bijes u meni rastao zbog njegove odvažnosti.

Čula sam kako upitno ponavlja moje ime.

Vratila sam telefon na uvo i rekla: „Kako si dobio ovaj broj?“

„Od Aniše. Objasio sam joj da smo stari prijatelji. Samo želim da razgovaramo. Hoću da objasnim sve.“

Tokom prošlih nekoliko godina, zamišljala sam ovaj trenutak, a svaki put bih mu odmah prekinula vezu i otišla. U stvarnosti sam oklijevala jer je stvarnost bila takva da on nije zvučao kao dječak koga sam nekada znala. Nije to bilo lako objasniti, ali čak i sa mnom, nekim koga je smatrao za najboljeg prijatelja, imao je neki gard u glasu sve vrijeme.

Sada nije bilo tog garda. Nisam mogla da kažem kako sam to znala. Samo... samo sam to osjećala.

I to me je ukočilo na nekoliko sekundi. Nekoliko sekundi ispunjenih radoznalošću i neodlučnošću.

Ali u tim sekundama prolazila sam kroz sve što sam proživjela.

„Hana?“

„Ne želim da slušam“, odgovorila sam, „preboljela sam sve.“

Prije nego što je Marko mogao da kaže još jednu riječ, prekinula sam vezu i ugasila telefon.

„Izgleda da treba da promijenim broj telefona“, rekla sam lakomisleno, ali nisam htjela sebe da lažem. Ruke su mi se tresle, a srce mi je tuklo dok sam vraćala telefon na stočić.

Pripravnička godina bila je često teška - dani su nekada bili stresni, a ja sam bila zauzeta sve vrijeme. Prvi put sam bila zahvalna zbog toga u proteklih nekoliko dana. Bila sam zahvalna i na tome što sam predavala starijima, a i zbog književnog kluba kojem sam se priključila, a koji se skupljao svakog četvrtka uveče u Centru *Sveti Stefan*. Ako je to bilo ono što me je činilo zauzetom, a i udaljavalo mi je misli od Marka, to je bilo savršeno.

Držala sam čas četvrtoj godini to poslijepodne i to mi je definitivno pomagalo da skrenem misli. Izgledalo je kao da nisu baš svi bili srećni da čitaju dramu *Pigmalion* Džordža Bernarda Šoa.

Tih dana, Džek Rajan, mali davež zbog kojeg se Tabita Bel toliko uznemirila, neprekidno je uzdisao kad god smo čitali scene ili raspravljali o drami. Pet puta sam ga molila da pravilno sjedne, jer je stalno naginjao stolicu na zadnje nogare, balansirajući na njima. Imala sam viziju da gubi ravnotežu, da mu se glava razbija o sto iza njega, a ja bih na kraju bila kriva zbog njegove gluposti.

Izluđivao me je, ali sam pokušavala na najbolje načine da ga ignorišem i da mu predajem.

„Mislim, hajde, bre, čovječe, šta je ovo, koji kurac?“ žalio se, dovoljno glasno da bih ga čula.

Prije nego što sam uspjela da ga opomenem, Džerod se umiješao: „Zašto ne začepiš gubicu, jebena plačipičko?“

„Džerode?“ upozorila sam ga.

„Šta je?“ Džerod mi se izbečio. „On je kreten.“

„To ne znači da bi trebalo da se spuštaš na njegov nivo.“

Džekova stolica udari o zemlju: „Da li me to nazivate kretenom, gospođice?“

Dala sam mu dugačak pogled kao odgovor. Džerod se opustio i zakikotao se pobjedonosno prema Džeku.

Džek je pocrvenio, ali srećom je zvonilo prije nego što sam dobila njegov nadrealni odgovor, ili provokaciju.

Dok su djeca ustajala da krenu, pozvala sam Džeroda do mog stola, što je, izgleda, počelo da bude redovni događaj. Dogegao se do mene, sa kicoškim samopouzdanjem, kezeći se na mene: „Ako ćete da me izgrdite, nemojte da se trudite.“

Podigla sam obrvu prema njemu: „Da se ne trudim jer znaš da nisi bio u pravu?“

Slegao je ramenima: „Samo kažem ono što ste *vi* željeli da kažete.“

To je bilo toliko istinito, da je sve skupilo u meni, a ništa nije pustilo napolje: „Džerode, stvar je da si ti pametno dijete, dobro dijete i trebalo bi da prestaneš da se brineš oko idiota koji nisu vrijedni toga. Zatvori usta i prođi.“

„Ok o koga? Rajana i gospodina Ruterforda?“ nakezio se.

Ovog puta sam slegla ramenima, a Džerod mi se nasmejao kao da je znao da se slažem sa njim. Željela sam da se kontroliše, da ne dozvoli da Džek Rajan i Ruterford crpe najbolje iz njega. Rekla sam mu ovo, a on je samo zamišljeno buljio u pod.

Nekoliko trenutaka razmišljanja je prošlo, a nisam željela da se osjeća kao da ga napadam sve vrijeme, pa sam prešla na drugu temu: „Da li si pogledao moje bilješke o tvom eseju?“

Klimnuo je glavom.

„Da li ima napretka?“

„Valjda.“

„Koliko god da je dobar, mislim da bi bilo mnogo bolje kada bi čitalac bolje upoznao tvoje roditelje, kada bi imao uvid u njihov uticaj u tvoj odnos sa bratom.“

Džerodov pogled otvrdnu: „Pa, tu smo samo mama, ja i upišanko. Tata je zapalio čim se brat rodio.“

Odmah sam se osjetila neprijatno i znajući da ne mogu da kažem ništa što bi pomoglo, jer srećom nisam imala iskustvo sa roditeljima koji su napuštali svoju djecu, ponudila sam mu otrcano: žao mi je što to čujem.

„Nije bitno“, slegao je ramenima lažnom nonšalantnošću.

„Jeste. Pokušaj da to napišeš. Može da pomogne.“

Zakolutao je očima i uputio mi tužan osmijeh: „Vidite, zašto morate da upropastite savršeno lijep trenutak nekom bezveznom pričom o esejima, gospođice Nikols?“

Uputila sam mu pogled koji mu je govorio da mu ne prolazi to pravljenje da je kul, otvorila sam usta da ga uputim napolje, tačno u trenutku kada se čulo jako kucanje na otvorenim vratima učionice.

Udahnula sam, a moje tijelo se zaledi od šoka.

Ispunjavajući cijela vrata, stajao je Marko. Nosio je tamnu duksericu i tamne farmerke uvučene u građevinarske čizme. Moje oči se vratiše prema njegovom licu, a od njegove ljepote osjetila sam bolni ubod u grudima.

Šta je on, koji đavo, radio ovdje?

Džerod je osjetio naglu napetost: „Da li ste u redu, gospođice Nikols?”

Oči su mu preletjele do Marka i odmah se sumnjičavo skupile.

Moje srce je tuklo, okrenula sam se prema učeniku i što sam smirenije mogla rekla sam mu: „Dobro sam. Vidimo se na sljedećem času, Džerode.”

„Mogu da ostanem”, rekao je tvrdoglavo.

Nasmijala sam se na njegov zaštitnički stav, ali sam odmahнула glavom: „Biću dobro.”

Nije izgledao ubijeden ili previše srećan zbog toga što me ostavlja sa velikim, nabildovanim tipom, ali mi je klimnuo glavom u znak pozdrava i krenuo napolje, pogledom je fiksirao Marka, uprkos tome stoje Marko bio mnogo veći od njega.

Marko ga je posmatrao kako odlazi, njegov pogled ga je pratio iz učionice. Kada je Džerod bio van vidokruga, okrenuo se ka meni sa začudnim pogledom u očima: „Imaš ovdje jednog odanog.”

Ne, ne. Neće biti finoće u ovoj zasjedi: „Šta tražiš ovdje?”

Na moje pitanje, odlučnost mu je prekrila lice dok je ulazio u sobu, nekako uspijevajući da ispuni cijeli prostor svojim moćnijim nego ikada prisustvom. Oprezno sam ga posmatrala kako staje na nekoliko koraka od mene: „Niš je ostavila moje ime na prijavnici da bih mogao da uđem. Nadzornik me je pustio ranije sa posla. Pretpostavljam da mi je jedina šansa da te vidim ovdje u školi.”

Srce mi je bukvalno htjelo da izleti, puls mi je vjerovatno bio vidljiv na vratu, tako da mi je bilo drago što sam imala puštenu kosu. Koliko god da je on bio uporan da priča sa mnom, ja sam jednako bila uporna da mu dokažem da me nije zasjenio. Podigla sam bradu prkosno: „Zašto? Rekla sam ti da nisam zainteresovana ni za šta što imaš da kažeš.”

On sleže ramenima, zavlazeći ruke u farmerke: „Mislim da tvoj stav dokazuje drugačije.”

Smrknuto sam ga pogledala: „Šta bi to trebalo da znači?”

Ako je to bio trzaj usne iz radosti, ubiću ga. Mahnuo je sa dva prsta prema mom čelu i linijama lica: „To je dokaz.”

Vrijeme je bilo da se promijeni taktika: „Zašto, koji đavo, želiš da pričaš? Ti mrziš priču.”

Marko se nasmija: „Nisam isti čovjek kao prije, Hana. Samo želim da imam priliku da objasnim sve. Kao i da objasnim i prošlost. Da se izvinim za sve.”

Bio je dio mene koji je očajnički želio da se preda, kao što bih uradila kad sam bila dijete, željna njegovog poštovanja i ljubavi. Ali ja nisam bila više to dijete. On mi je pomogao da uvidim to. Naslonila sam se na sto i prekrstila ruke preko grudi: „Tebi je žao?”

Njegove oči sijale su od očiglednog kajanja: „Naravno.”

„A nekada si i mario za mene?”

Nešto drugo mu je ušlo u oči, intenzivnije. Njegov glas bio je dublji kada je odgovorio: „Da.”

„U redu. Ako je to istina, možeš to da dokažeš time što ćeš se okrenuti i izaći na ona vrata.”

Nevoljno je promijenio ton: „Hana...”

„Dokaži”, insistirala sam bijesno.

Marko me je posmatrao jedan dugačak trenutak, mišići njegove vilice su se grčili, kao i uvijek kada je bio nesrećan zbog nečega. Na moje iznenađenje, na moje olakšanje i razočaranje, čutljivo mi je klimnuo glavom i okrenuo se. Posmatrala sam ga kako odlazi, grla suvog od žeđi, gladi i bola u srcu.

Osmo poglavlje

U četvrtak uveče, poslije mog časa sa odraslima, uradila sam ono što sam uvijek radila, otišla sam u teretanu. Nisam imala vremena da vježbam kao kada sam bila na fakultetu, ali sam se uvijek osjećala bolje poslije makar dva treninga nedjeljno. Nekada, kada bi me obaveze pregazile, uspijevala sam samo jedanput nedjeljno. To je uvijek bio četvrtak uveče. Kao i moje večeri sa književnim klubom, jedva sam čekala četvrtak uveče u teretani jer sam skoro cijeli sat bila odvojena od posla, prijatelja, porodice, a koncentrisala sam se jedino na znojenje.

Bilo je trenutaka, iako ne toliko čestih, kada bi momci koji su mislili da su toliko privlačni da ih niko ne može odbiti nalijetali na moj zid, jer sam samo željela da uživam u vježbama. Shvatila sam da ih je tišina obično nervirala i da bi brzo nestali.

Bila sam na traci, išla sam od hodanja do trčanja, kada sam perifernim vidom vidjela veliku siluetu muškarca koji je stao na traku pored moje. Koža mi je gorela od njegovog pogleda, ali sam ga ignorisala.

Ipak... koža nije prestajala da mi gori, jer on nije prestajao da me gleda.

Iznervirana, okrenula sam se prema njemu i umalo poletjela unazad, kada sam shvatila da je to Marko.

Pružio je ruku da me pridrži, ali sam ja podigla ruke i uhvatila se za držače. Skoro sam odahnula od olakšanja što me nije dodirnuo. Brzo sam smanjila brzinu na mašini, pa je i zaustavila, da bih mogla da ga dobro pogledam.

On mi je uzvraćao pogled, ne rekavši ni riječi, dok sam ja pokušavala da shvatim šta se, koji đavo, dogodilo i da obradim činjenicu da je izgledao više nego fenomenalno u bijeloj majici i šorcu za trčanje. Definitivno je često posjećivao teretanu.

Ali ne moju teretanu.

„Šta, koji đavo, radiš ovdje?" siknula sam, gladeći pramenove kose u repu, bolno svjesna koliko sam loše izgledala.

Marko mi uputi dječaćki osmijeh: „Vježbam."

Ignorišući leptiriće koje je izazvao taj osmijeh, skupila sam pogled i rekla kroz stegnute zube: „Nikada te prije nisam vidjela ovdje."

„To je zato što nikada nisam ni dolazio ovdje. Danas mi je prvi put."

Bila sam potpuno sigurna da mi je nerv ispod lijevog oka počeo da drhti: „Zašto? I odgovori mi precizno."

Ponovo se nakezio i prekrstio ruke preko grudi tako da mu se istaknu bicepsi. *O, majko.*

Zvanično, mrzila sam ga.

„Govori!"

Cerekajući se, Marko odgovori: „Aniša mi je rekla da je ovo tvoja teretana, pa je sad i moja."

„Ti me progoniš?"

„Više volim izraz *pomno praćenje*. Rekao sam ti, samo želim šansu da objasnim sve."

Odmahujući glavom u nevjerici, upitala sam ga: „Ko si ti?"

„Nisam isti momak od ranije."

„Zaboravi šta sam pitala jer me ne interesuje!" uzviknula sam i odmah se pokajala jer mi je jedan od trenera uputio upozoravajući pogled. Nije mi se sviđao pobjedonosni izraz na Markovom licu. Veoma je bilo jasno da utiče na mene. Šmrknula sam bijesno i stala na pokretnu traku: „Ne želim objašnjenja i briga me u koju teretanu ideš. Ja sam ovdje da vježbam. Ti radi šta god želiš."

Sa tim klasom u dupetu, skonila sam se od njega, pokušavajući da se sjetim da li nosim onaj šore u kome mi zadnjica izgleda debelo. Mogla sam da se zakunem da mi se zadnjica crvenjela ispod šorca na samu pomisao da me on odmjerava.

Otišla sam na eliptični trenažer, sa namjerom da izbacim Marka iz glave. To nije bilo toliko lako jer me je on pratio i stao na trenažer pored mene. Odlučno sam ga izbjegavala... ignorisala sam ga, kada me je pratio kao progonitelj oko teretane, da bi izgledalo kao da vježbamo zajedno.

„Ako budeš željela da dižeš tegove, ja ću ti pomagati", nakezio se na mene dok sam završavala set na trenažeru.

Uputila sam mu pogled pun poruge: „Radije bih pustila slona sa stomaćnim problemima da mi sjedi na licu."

Marko se zagrcnuo od smijeha i proguta ono što sam bila sigurna da je bio nalet zadovoljstva. *Da li se promijenio?*

Hmm.

Ne! Ne hmm. Boli te uvo da li se promijenio! „Slikovito rečeno", odgovorio mi je, veselog pogleda: „Da li i dalje pišeš?"

Prekrstila sam ruke preko grudi i nervozno izvila bok: „U stvari, i dalje pišem. Šta misliš o mojoj posljednjoj priči? Ona je o mračnom, iskompleksiranom Amerikancu koji je spavao sa divnom Škotlandankom. Rekla mu je da ga voli, i to ga je toliko uplašilo da je pobjegao preko okeana i ostavio je samo sa slomljenim srcem i djevičanskom krvlju na čaršafima."

Sva radost nestade sa Markovog lica. Napravio je nesiguran korak prema meni, podigao je ruku, kao da želi da me dodirne, da me utješi.

Trgla sam se i sklonila ga, sav taj bol i bijes se skupljao ispod naizgled mirnog lica. Ne znam odakle mi snaga da pronađem tu mirnoću, ali sam se zahvaljivala bogu za nju: „Nemoj. Briga me da li si se promijenio. Briga me ko si sada. Ne trebaju mi, niti želim tvoja objašnjenja, jer ono što si uradio, nisi uradio meni, uradio si to toj djevojci koju si ostavio. A ja nisam više ona. U to budi siguran. *Njoj* su možda trebali odgovori, ili izvinjenja, ali meni... ja ne znam o čemu ti pričaš. Ti si samo neko ko me proganja u mojoj teretani."

Pošto sam to rekla, okrenula sam se i otišla od njega, nadajući se da ne vidi da mi noge drhte.

Prva stvar koju sam uradila kada sam ušla u svlačionicu bilo je da pošaljem poruku Niš, koja je bila na medenom mjesecu na Maldivima. Bilo je to na neki način upozorenje da prestane da daje Marku moj nedjeljni raspored i da mu ukine dozvolu da može da uđe u školu. Ili...

Pretjerala sam sa upotrebom riječi na *J*.

Iako sam imala vremena da odem u teretanu sljedećeg ponedjeljka, nisam otišla. Nisam dobila više poziva, niti sam imala neočekivanih posjeta od strane Marka, ali nisam htjela da ponovo iskušavam sreću sa teretanom. Nije bilo više bitno. Pobijedio je. On je bio u mojoj glavi, tačno tamo gdje je želio da bude. Očekivala sam da će se pojaviti bilo gdje i mrzila sam to što sam odjednom osjetila i olakšanje i razočaranje time što sam progurala dan da ga ne vidim. Kao da mi je um bio tačno tamo gdje treba, ali se moje tijelo i srce nije sa tim slagalo.

Pokušala sam da se opustim time što sam išla na večeru sa Mišelom i Kolinom u subotu i na porodični ručak u nedjelju. Mora da sam uradila dobar posao, ako ništa drugo, onda barem u pretvaranju da sam opuštena i mirna, jer mi nisu postavljali zabrinuta pitanja. Čak sam uspjela i da ubijedim Eli da prestane da bude ljuta na mene.

U školi sam naročito bila zauzeta jer je ostalo još samo nekoliko dana do Noći vještica i djeca su bila hiperaktivna. To je značilo da sam stvarno jedva čekala da odem u svoj književni klub jer je bio opuštajući, interesantan i potpuno bježak iz mog stvarnog života. Bila je to grupa od nas jedanaest, ali obično je dolazilo nas osmoro. U godinama, bili smo u rasponu od dvadeset dvije (ja) do pedeset osam (iskrena zubna tehničarka Roni). Čitali smo *Pomoć* i znala sam da će tema da izazove jaku raspravu. To će mi skrenuti misli sa *situacije* na neko vrijeme.

Ušla sam u prostoriju koju smo koristili u Kulturnom centru te večeri, osjećajući da će večeras biti to veče kada ću ostaviti Marka i njegovo čudno ponašanje od prošle nedjelje zauvijek iza sebe.

Nasmijala sam se u znak pozdrava jedinom muškarcu u grupi, Krisu. Kris je imao četrdeset pet godina i bio je profesor istorije u srednjoj školi. On se priključio i književnom klubu, i šahovskom klubu, čak i kuglaškom klubu ne bi li prebolio razvod. Sjela sam na svoje uobičajeno mjesto između Krisa i Lejle, dvadesetpetogodišnje blogerke koja je pisala o knjigama, imala je fotografsko pamćenje i pročitala je više knjiga u svom kratkom životu nego svi mi zajedno.

„O, Hana, dođi da upoznaš našeg najnovijeg člana!" pozvala me Roni.

Podigla sam pogled izvlačeći svoj primjerak *Pomoći* i pogledala ka Roni. Nevjerica me je udarila.

Nad njom se nadvijao Marko, kezeći se na mene.

„O moj bože", promrmljala je Lejla, proždirući Marka pogledom, „on je definitivno moj najnoviji književni dečko."

Uputila sam joj bijesan pogled prije nego što sam se lagano uspravila na noge. Krenula sam ka Roni i Marku, pitajući se kako da se nosim sa ovom novom situacijom, kao i kako da zaustavim golicanje između nogu koje se javljalo od svakog njegovog pogleda.

Osjetila sam da njegove oči lutaju po meni, da tinjaju na mojim dojčkama, prate liniju mojih kukova, klizaju preko mojih nogu i onda se vraćaju nazad. Kada su nam se pogledi sreli, njegov je bio ispunjen vrstom nesumnjive topline, za koju bih uradila bilo šta prije pet godina.

„Marko", hladno sam ga dočekala, odlučivši da ne krijem činjenicu da ga poznajem.

Ronine oči se raširiše: „Ti već znaš Marka?"

„Da", podigla sam upitno obrvu prema njemu i on mi ponovo uputi isti kez. To je bio novi kez. I odmah je imao uticaj na moje ženske dijelove tijela.

Neka je proklet.

„Pa, kakva slučajnost", nasmijala se Roni, dok su joj oči išle od jednoga do drugoga.

„Hm", prevraula sam očima u lažnom slaganju, „stvarno slučajnost."

Marko se odmah nasmijao.

Roni kao da je bila odjednom zbunjena.

„Pa, Marko... nisam znala da voliš da čitaš", podigla sam obrvu lažno iznenađena.

„Da", klimnu on glavom nevino, „ja sam veliki čitalac."

„Ili veliki lažov", promrmljala sam sebi u bradu.

„Izvini, Hana?" Roni se nagla da bi me bolje čula.

Ignorisa sam je što sam pristojnije mogla, moj sarkastični osmijeh bio je upućen Marku: „Dobrodošao u klub. Kako si saznao za nas?"

On se zakikota: „Aniša. Izgleda da prijetnje ne prima baš najbolje. Da li znaš nešto o tome?"

Niš. Naravno. Trebalo je da znam - prijetnje će da čine da radi sasvim suprotno od onoga što je trebalo da radi: „Ne znam o čemu pričaš", slagala sam, „ima da je ubijem."

Roni uzdahnu: „Ja sam sad veoma zbunjena."

Ja sam takođe uzdahnula: „Hajde samo da počnemo, hoćemo li?"

Zauzeli smo svoja mjesta, Marko sjede pored Roni, na stolicu direktno prekoputa mene u krugu. Sve oči bile su na njemu dok ga je Roni predstavljala, i to ne samo zato što je bio novi u grupi, nego zato što se isticao na više načina. Prvo, bio je prelijep; drugo, bio je Amerikanac; i treće, imao je to specijalno nešto u sebi što je privlačilo ljude.

Gađala bih ga knjigom, ali sam znala da bi me zbog toga istjerali iz grupe. Čak sam o tome i ozbiljno razmišljala, a po tihom osmijehu koji se pojavio na Markovim usnama, znala sam da tačno zna o čemu razmišljam.

Buljila sam u njega i onda skrenula pogled. „Da li si čitao *Pomoć*, Marko?" upita ga Roni očigledno očarana njime.

„Ne, ne mogu da kažem da jesam."

„Oh, to je u redu. Onda samo prati našu diskusiju."

„Naravno.“

Naravno. Napravila sam djetinjastu grimasu ruganja i njegovo frktanje me je navelo da ga opet pogledam. Smijao mi se. Mislio je da sam zabavna.

Uživao je!

Pokušavala sam da se uključim u diskusiju, namjeravala sam da kažem sve pametne stvari koje sam imala o knjizi, ali sa njegovim plavo-zelenim očima koje su me posmatrale sve vrijeme, moj mozak nije radio.

Trideset minuta kasnije, Kris mi je uputio zabrinut pogled, a Roni je likovala jer je ona donijela najviše zaključaka ove nedjelje. Okrenula se prema Marku: „Ima li nešto što bi volio da dodaš, sada kada si čuo još nešto o knjizi?“

Zaledila sam se, oči su mi bile zalijepljene za njega, iako to nisam željela. Srce mi se ubrzalo od iščekivanja.

Marko nije razočarao. Pogledao je pravo u mene i rekao: „Mislim da to zvuči kao knjiga o odlučnosti, o traženju onog što je ispravno, šta mislite da je ispravno, uprkos malim izgledima za uspjeh. Zvuči kao moj tip knjige.“

Bila sam zaleđena u tom trenutku, gledala sam ga i on me je gledao sa tom odlučnošću koju je pomenuo. Dlanovi su počeli da mi se znoje, nisam mogla da čujem ništa od naleta krvi u ušima i pitala sam se šta, koji đavo, sad treba da radim.

Govorio mi je da ne želi da odustane. Mislim da sam mu vjerovala.

Pročistila sam grlo, naglo ustala i nagurala knjigu u torbu. Bez riječi, izletjela sam odatle, ignorišući Ronino zabrinuto pozivanje i ostale koji su mrmljali zbunjeno.

Deveto poglavlje

Kada sam sa tobom, osjećam kao da će sve biti u redu. Ne mogu to da objasnim.

Nisam mogla da izbijem Markov glas iz glave, te riječi koje mi je rekao prije mnogo godina. One su mi toliko značile, jer sam znala da on nije tip muškarca koji je lako izražavao emocije i da je tog dana dozvolio da bude ranjiv sa mnom.

Uprkos svemu što se dogodilo, uprkos tome što me je napustio i što mi je slomio srce, nisam mogla da se otarasim tih riječi koje su me proganjale.

Stajala sam u malom dvorišu zadnjeg dijela kuće u kojoj sam odrasla, posmatrala sam zemlju i borila se sama sa sobom, nazivajući sebe glupavom jer sam čeznula za slatkim, iako mi je gorčina napravila toliko štete. Uzgred, mislim, da mi je gorčina napravila toliko štete da ni slatko više nije bilo toliko slatko.

„Nana.”

Pogledala sam sad na otvorena balkonska vrata koja su vodila u trpezariju mojih roditelja i vidjela Kola koji me je posmatrao zabrinuto. Zvukovi ispred kuće su sad dolazili ka meni kada su vrata bila otvorena. Iako Džos, Brejden, Bet i Luk nisu bili sa nama jer su imali karte za dječji mjuzikl, kuća je i dalje bila prepuna i glasna. Liv i Nejt su ovog puta došli, zajedno sa Lili i Januar. Eli i Adam su takođe bili tu sa Vilijemom, a Džo, Kem, Kol, Dek i Peni su nam se takođe priključili.

Nasmijala sam se Kolu. Od kada je Lili počela da me zove Nana, Kol je iz šale koristio to ime: „Šta se radi?” Izašao je napolje, zatvarajući vrata.

Namrštila sam se na usku majicu koju je nosio. Iako je isticala njegove umjetničke radove, takođe ga je izlagala oštroj novembarskoj hladnoći: „Uđi unutra i obuci jaknu.”

Jedan ugao njegovih usana razvukao se u osmijeh: „Dobro sam, mama.”

„Prehladićeš se.”

„Dobro sam”, bio je uporan: „Ti? Mislim da i nisi dobro.”

Postajalo je sve teže i teže pretvarati se pred prijateljima i porodicom da sam u redu. Provela sam posljednju nedjelju potpuno rastrojena, živeći unutar svoje glave. Nisam znala šta da mislim o Markovoj upornosti, a pošto niko nije znao cijelu priču, nisam imala ni kome da se obratim. A na kraju krajeva, to je i bila moja greška.

„Hana, ozbiljno”, Kolov smiješak je spao i zabrinuta linija mu se pojavi između obrva: „Cijelev nedjelje bila si tiha i sama u svojim mislima, izgledaš kao da je težina cijelog svijeta na tvojim leđima. Zabrinut sam. Reci mi šta se dešava.”

Uzdahnula sam, ne želeći da ga otkočim lažima: „Da li se sjećaš Marka sa vjenčanja?”

Klimnuo je glavom i čekao me da nastavim.

„Nekada sam bila zaljubljena u njega.”

Kolove obrve se podigoše na tu bombu od informacije: „Kako ja to nisam znao?”

„Ti i ja nismo bili toliko bliski u to vrijeme. Džoa, Eli, Džos i Liv znaju za njega. Upoznali smo se kada mi je bilo četrnaest, a sa sedamnaest sam poludjela za njim. On je stariji, pa smo bili samo drugari. Nekada sam mu pomagala. Ali sam uvijek željela više. Poljubili smo se kada mi je bilo sedamnaest”, razvodnjila sam istinu, „i taman kada sam pomislila da on gaji ista osjećanja prema meni, on se vratio u Ameriku. To vjenčanje bilo je prvi put da sam ga vidjela od tad i... rekao mi je da se vratio u Edinburg prije četiri godine.”

Oči mog prijatelja sijale su utješno: „Žao mi je, dušo. Volio bih da sam znao. Ne bih te ostavio samu te večeri.”

„Htjela sam da budem sama”, uvjeravala sam ga.

„Njegovo neočekivano pojavljivanje ti je očigledno napravilo zbrku u glavi.”

„Ne, on je to namjerno.“

Kolovo lice odjednom potamnije: „Šta to treba da znači?“

„To znači da on želi šansu da objasni zašto je otišao na način na koji je otišao i pojavljuje se svuda gdje sam ja, u namjeri da ga saslušam“, nastavila sam priču o školi, teretani i književnom klubu.

Nije više bio namrgođen. Sada je izgledao samo zainteresovan. „Ali, pazi“, progovorila sam bijesno, „ne, on to ne zasluhuje.“

„Hana, bili ste samo djeca. Ako ima vremena da te prati, znači da se očigledno osjeća loše zbog svega i da želi drugu šansu.“

„Imao je šansu protekle četiri godine.“

„Možda nije znao šta da kaže.“

„Na čijoj si ti strani?“

„Tvojoj“, rekao je uz osmijeh, „ali, bože, ako ćeš da se zaplićeš sa tim, ništa ti neće škoditi da saslušaš, makar da bi razumjela šta se tada desilo. On ti pruža tu šansu.“

Uputila sam mu nezadovoljan pogled: „Da mi je trebao glas razuma, tražila bih ga.“

Kol se zasmija: „Samo kažem. Osim ako tu nema nečeg većeg od onoga što si mi rekla, mislim da zasluhuje šansu da se opravda“, neka mračna sumnja nadvila se nad njim: „Tu nema još nečega, zar ne?“

Odmahnula sam glavom u lažnom uvjerenju: „Ne... ali on je razlog zbog kojeg sam napravila glupu odluku još tada. Pa... to je to.“

Razumijevanje se prošlo Kolovim licem i on mi nježno odgovori: „Ne možeš da kriviš njega za svoje postupke.“

Uz osjećaj krivice što sam lagala Kola i osjećaj bijesa prema Marku i sebi zbog neprilika, sjedila sam sa porodicom klimajući glavom odsutno. Nije bilo načina da dobijem pravi savjet ako moji prijatelji i porodica ne znaju cijelu priču, a nisam imala namjeru da prepravljam priču koju sam im ispričala kao istinitu: „Hajde da prestanemo da pričamo o meni“, skrenula sam sa teme, „kako si ti? Kako je Stef?“

On napravi grimasu: „Stef i ja smo raskinuli sinoć.“

Moje usne se razdvojiše u iznenađenju: „I ti mi to tek sad kažeš?“

On sleže ramenima: „Nema tu puno šta da se kaže. Izašli smo poslije posla sinoć i naletjeli smo na neke moje školske drugove i ona je upala u frku sa jednom od djevojaka.“

„Frku?“

„Njena ljubomora je smiješna. Ima velikih problema sa povjerenjem. Bilo je vrijeme da se sve završi.“

„Svi mi imamo probleme, Kol. Veze nisu lake. Ponekad moraš da radiš na njima.“

„Slažem se sa tim. Ali pošto nisam želio da radim na vezi, šta ti to govori?“

„Da ona nije prava za tebe.“

„Tačno tako“, okrenuo se i otvorio vrata, „sada kada smo oboje raspravili ljubavne probleme, hajde da jedemo.“

„Da li si sigurno u redu?“ upitala sam ga, prateći ga unutra.

„Dobro sam“, zakleo mi se, „u stvari, osjećam olakšanje. Stefini problemi bili su iscrpljujući.“

Iako sam željela da bude srećan, i to je bilo ono što mi je bilo najbitnije, nisam mogla da se ne osjetim loše zbog Stef i da se ne saosjećam sa njom. Kolove riječi su me bacale u depresiju i primala sam ih mnogo ličnije nego što sam to ikada željela. Ali istina je bila da sam bila kao Stef. Nisam bila bolesno ljubomorna, ali moje lične nesigurnosti dolazile su od manjka povjerenja u suprotni pol. To je zvučalo ludo, ali tako je bilo. Bila sam okružena dobrim ljudima koji nisu švrljali u braku i vezama, ali ono što mi je Marko uradio i posljedice te večeri su mi nanijele veliki rez. Ostavio je ružan ožiljak koji sam uspijevala da ignorišem sve dok se nije ponovo vratio u moj život. Dio

razloga zbog čega se nisam nikada trudila da nađem ozbiljnu vezu bio je taj osjećaj koji je ostao iza Marka, ali takođe zato što sam mislila da će većina muškaraca reagovati na moje probleme kao što je Kol reagovao na Stefine; nerazumijevanjem i nestrpljenjem. Dakle, čemu se truditi?

„Nešto se dešava“, promrmljala je Džoa, posmatrajući Liv i Nejt preko stola. Mahnula je viljuškom prema njima: „Šta je sa vama?“

Kem frknu pored nje: „Možda su to njihove stvari, draga.“

„Pa bile bi njihove stvari da su uspjeli da se pretvaraju da se ne svađaju, ali su stvari malo napete“, dodade Eli. Liv prevrnu očima: „Najt je problem.“

Najt nije ni podigao pogled sa tanjira dok je jeo: „Najt ne radi ništa“, promrmljao je.

Najt je definitivno radio nešto. Jedva da je govorio sa svojom ženom, a kada bi morao, nije je gledao.

„Ostavite lične stvari kod kuće, ljudi“, molio je Kol.

„Nije to lično“, Liv napravi grimasu, „to je samo dokaz muške nezrelosti.“

„Oh, pričaj mi o tome“, Eli se radosno nagnu unazad.

„Raščiscavala sam stvari i fino ga zamolila da napravi jednu gomilu stvari za davanje u humanitarne svrhe i drugu gomilu stvari koje treba ostaviti. Nije moja greška što je *on* pomiješao gomile.“

„Nisam“, pogledao ju je, konačno podigavši pogled sa tanjira, „zašto bih se, koji đavo, odrekao svih omiljenih majica? Da li si razmislila možda kada si pregledala zašto su sve one tu?“

Ona frknu prije nego što je odgovorila: „Nisam pregledala gomilu. Samo sam pretpostavila da je to prava gomila i dala sam je dami koja je dolazila da skuplja priloge.“

„Neka od tih sranja bila su nezamjenjiva.“

Lili uputi slatki djetinjasti pogled i Nejt zatvori oči, pa onda trepnu.

Liv se namršti prema njemu.

Za uzdahom, okrenu se prema Lili, koja je sjedila sa Eli za dječjim stolom: „To je ružna riječ, dušo. Tata nije smio da je kaže i mnogo mu je žao.“

Lili mu uputi slatko, ozbiljno klimanje glavom u znak razumijevanja. Bože moj, da li je moguće umrijeti od njene finoće.

Najt se ponovo okrenu ka Liv: „Srećna? Da li možemo da ne pričamo o ovome pred djecom?“

„Naravno“, slegla je ramenima nonšalantno i vratila pogled na tanjir, „ali ne znam zašto si toliko uznemiren. Da te nije mrzilo da pogledaš u vreću koju sam stavila pored kreveta juče ujutru, vidio bi da sam pozvala humanitarnu organizaciju, da sam objasnila grešku, da sam otišla i kupila tvoje nezamjenljive gluposti“, pogledala je preko njega, „voljela bih da te podsjetim, ipak, da jedine stvari u tvom životu koje su nezamjenljive sjede sa tobom u sobi.“

„Čujte, čujte“, promrmlja mama.

Nejtov izraz lica se zbunjeno umirio: „Ti si sve to vratila?“

„Naravno da sam sve to vratila.“

„Zašto mi to nisi rekla?“

„Zato što sada imam nadmoć svaki put kada napravim neku glupost. Samo ću da te podsjetim da se u posljednjih četrdeset osam sati ponašao kao nadrždani školarac jer sam greškom dala tvoju *borg* majicu u Crveni krst.“

„To je bila majica koju sam nosio kada smo se upoznali“, rekao joj je tiho.

Njene oči se suziše: „O ne, nećeš mi sad ubacivati poluromantične izgovore za tvoje ponašanje i tvoj pokušaj da pomjeriš teg na tvoju stranu.“

„Teg?“ upitala sam. „Brak se vrti oko tega?“

„Da“, odgovoriše mi sve osobe u braku za stolom.

Eli mahnu viljuškom prema meni: „Kada napraviš glupost, a ako si u braku oboje pravite gluposti u nekom trenutku, dobro je imati detaljni spisak svih gluposti koje je pravio tvoj partner jer je to način da ga podsjetiš, a oprostaj za tvoje gluposti onda dolazi mnogo brže. Mir je u tegu."

„U ovom slučaju", reče Liv očiju iz kojih je svijetlio trijumf, „Ja sam zeznula malo, ali je Nejt zeznuo više, pa sljedeći put kad ja zeznem nešto, on mi mora brže oprostiti."

„To zvuči tako... odraslo", rekoh sarkastično.

„Ono čemu nedostaje sofisticiranost, nadoknađuje se efektivnošću", dodade Adam.

„Ljudi u braku su čudni", okrenula sam se prema Kolu: „Podsjeti me da to nikada ne radim."

„Da bi ti se to desilo, moraćeš nekada da se zabavljaš sa nekim muškarcem", podsjetio me je on.

Uputila sam mu ljutit pogled, ali prije nego što je mogao da kaže bilo šta, Adam reče: „Hana, to me podsjeti da mi nisi rekla da poznaješ Marka D'Alesandra."

Džoa se tržnu na to ime, a njene oči se sretoše sa mojima.

„Šta?" Adam upita blago, uhvativši naglu promjenu raspoloženja između nas.

Udahnula sam duboko, sklonila svoj pogled sa Džoinog i okrenula se ka Adamu: „Nisam znala da ga poznaješ."

„On je stolar u jednoj od naših ekipa. Nadzornik Tem govori veoma dobro o njemu i potpuno je siguran da će on za nekoliko godina da postane nadzornik. Ja ne sumnjam u to. On je uvijek na raspolaganju kada Tem nije tu i zna skoro sve što se dešava na gradilištu. Znam ga nekoliko godina. Izgleda kao prilično dobar momak. Vrijedan i odgovoran. Nisam znao da se vas dvoje poznajete. Muž tvoje koleginice iz škole mi je rekao."

„Oh", sam samo uspjela da kažem.

„Oh?" Adamove obrve poskočiše. „Kako on priča, izgleda da ste vas dvoje bili bliski."

Pogledala sam u Eli, pitajući se da li je znala da će me Adam zaskočiti sa ovim, ali ona je izgledala zbunjena kao i ja. Pošto stvarno nisam željela da razgovaram o tome pred roditeljima, slegla sam ramenima: „Bili smo stvarno dobri drugari u školi."

Adam je i dalje izgledao zbunjeno: „Zar nije on stariji od tebe?"

„Par godina."

„Pa, on kaže da pokušava da stupi u kontakt sa tobom." Kol frknu pored mene.

Ignorišući to, još jednom sam nevino slegla ramenima: „Dobila sam nekoliko njegovih poruka", još dublje frktnje od Kola, „ali sam bila stvarno zauzeta."

„Nisi mi rekla da ti se javio", Džoa se uključi, dok joj je briga zasijala u zelenim očima, „da li si dobro?"

„Ko je taj momak, Hana?" mama se odjednom ubaci.

„Kada se vratio?" upita me Džoa.

„Nije valjda da je u pitanju dečko?" mama odmahnu glavom na tu ideju. „Jer bi mi ti to rekla, zar ne?"

Džoa se nagnu ka meni: „Kada ste se sreli? Da li je objasnio bilo šta?"

„Odakle je on? Gdje je išao? Ja sam veoma zbunjena. Da li je to...?"

„Hana, draga, hoćeš li mi pomoći sa desertom?" upita me tata glasno i ustade.

Odgurnula sam se od stola i uputila tati zahvalan osmijeh: „Naravno", izletjela sam iz sobe, srećna što sam izbjegla pitanja dok sam ga pratila u kuhinju, „spasio si mi život."

Tata mi uputi nježan osmijeh i počeo da vadi sudove iz kredenca: „Nema problema."

Cutali smo dok smo vadili sudove.

I onda... „Hana", tata prestade da radi ono što je radio, gledao je napeto u sto, „taj Marko... da nije to možda...?"

Progutala sam, dok mi je srce jako udaralo u grudima: „Tata", nisam željela da lažem. Ne njega.

Pogledao me je oštro, sa ljutnjom u očima: „Da li on zna?" Odmahnuh glavom.

„Zašto se vratio?"

„Želi priliku da objasni zašto je toliko naglo otišao. Poslije... otišao je u Ameriku poslije..."

Tata izdahnu, dok mu se ljutnja topila: „Koliko dugo već pokušava da stupi sa tobom u kontakt?"

„Sreli smo se na svadbi prije nekoliko nedjelja. Od tada je uporan."

„Prije... za kakvog si ga čovjeka smatrala? Da li je bio dobar prema tebi?"

Iz nekog razloga to je pokrenulo lavinu emocija u meni, grlo mi se stezalo, a nos i oči su me pekli od suza: „Da. Bio je veoma dobar prema meni. Upoznali smo se jer me je štitio od stvarno groznog dječaka koji me je maltretirao. Kad god bih zakasnila na autobus, Marko bi me pratio kući, da bude siguran da sam stigla kako treba."

Bože, koliko sam ga voljela. Možda je to bila glupava, naivna vrsta ljubavi, ali sam je duboko osjećala, bez obzira na sve.

Tata pruži ruku preko stola i stavi je preko moje u znak utjehe. Pogledala sam ga u oči: „Možda on onda i zaslužuje priliku da objasni."

Bila sam iznenađena: „Mislila sam da ćeš biti ljut na njega."

„I dalje sam ljut zbog njegovih izbora, ali ne mogu da budem ljut na njega za to što se desilo poslije. Nije znao kroz šta si prolazila, Hana. Ako objasni i ako to bude loše objašnjenje, možemo da se vratimo na to da budemo ljuti na njega. Ali možda ima i razumno objašnjenje zbog čega te je napustio."

„Ne znam kako možeš da budeš toliko racionalan."

„Pa", reče tata uz uzdah, „nisam ga poznavao, tako da ne razumijem sve što se desilo. Ono što znam je da imam jaku ćerku koja je rijetko kad iznervirana zbog bilo čega. Ako te je ovaj čovjek izbacio iz ravnoteže makar malo, onda tu možda ima nešto. Kada sam upoznao tvoju mamu, i ja sam bio izbačen iz ravnoteže."

Nježno sam se nasmijala i gurnula ga u rame: „Tata, svi ovi srećni brakovi te omekšavaju."

„Jok, to je samo starost", šalio se i uzeo nekoliko činija da ih odnese do trpezarije.

„Tata", zaustavila sam ga da ne ode, „nemoj nikome da kažeš. Niko ne zna."

Tata klimnu glavom lagano: „OK, neću. Ali želim da te pitam zašto ga štitiš, kada te nije briga za njega?"

Zbunjenija nego ikada, posmatrala sam tatu kako izlazi iz kuhinje, razmišljajući o pitanju. Nije stigao odgovor. Drhtavim rukama podigla sam nekoliko činija i vratila se u trpezariju, bilo mi je drago što Marko više nije bio predmet razgovora.

Deseto poglavlje

Zastoj u raspravi tokom časa sa odraslima me je naveo da se nasmijem: „Znate, za ljude koji se bune da je ovo najgori dio, sigurno imate puno toga da kažete.”

Dankan se iskezio dok su se ostali smijali. Sa izuzetkom Loren, koja je jedva nešto pričala na času.

Shvatila sam da je dobar način za poboljšanje vještine čitanja učenika da im dam nešto da čitaju za domaći i da o tome raspravljamo u grupi. Ovi ljudi su imali samo osnovno znanje čitanja, ali su imali određene pomake. Shvatila sam da su raspravom bolje učili riječi koje su čitali, jer su pomagali jedni drugima da bolje razumiju.

„Odlično, ljudi”, ustala sam, „pročitajte šesto poglavlje za sljedeću nedjelju, molim vas, pa se vidimo.”

Poželjeli smo jedni drugima laku noć i učionica se praznila sve dok nije ostala samo Loren. Od kada sam razgovarala sa njom, pojavljivala se na svakom času. Ipak, tvrdoglavo je odbijala bilo kakvu pomoć i iskušenja u čitanju su je činila nervoznom. Brzo sam otkrila da je bila tip žene koja je više voljela da je neko direktan sa njom, prije nego da joj se ulaguje.

„Da li je to zbog mene?” upitala sam je.

Njena glava se podiže i ona se namršti na mene: „Da li je zbog tebe?”

„Da li sam ja razlog zbog kojeg ne želiš da pričaš na času?”

Slegla je ramenima.

Podigla sam obrvu: „Nisu ostali u pitanju. Ne može biti. Vidjela si ih kako se muče i bila si svjedok toga koliko su strpljivi i pažljivi jedni prema drugima na času. I ti si sama pokazala strpljenje. Dobrotu. Dakle, ako oni nisu ti koji te čine nervoznom, koga se plašiš, mene?”

„Nisam uplašena”, brecnula se.

Krenula sam ka njoj i nježno joj uzela knjigu iz ruku. Otvorila sam je kod poglavlja o kojem smo upravo razgovarali i vratila joj je: „Pročitaj mi prve dvije rečenice.”

Loren me je pogledala sa nevjericom. Ipak, vidjela sam ono što je očajnički pokušavala da sakrije. Vidjela sam strah.

Zgrabila je knjigu iz mojih ruku i približila je licu. Progutala je knedlu. Teško. Sa bolnom predanošću počela je da mi čita. Skoro pred kraj, zapela je na jednoj riječi. Pogledala me je nervozno i pocrvenjela.

Potpuno mirno sam joj rekla: „Izgovori.”

Bijes joj je kuljao iz očiju i ona još jednom pogleda u stranicu: „To nije riječ”, namrštila se, „fri... gi... te”, izgovorila je to skoro kao *fregata*.

„Da li se sjećaš pravila tvrdog i mekog G? Obično kada je G ispred A, O, ili U je tvrdo G. Grleni glas. Kao GAP. Ali obično kada je ispred E, Y ili I, onda je meko G. Zadnjonepčani glas.”

Loren je gledala u riječ: „To je I. Furi... gid. Furigid”, oči su joj skenirale riječ koja je prethodila i napor je izbijao iz nje sve dok nije rekla: „Frigjd.” Slegla je ramenima: „Uvijek sam mislila da se ta riječ piše sa J.”

Udaljila sam se korak od nje: „To je bilo dobro.”

Spustila je glavu: „Kako ne...” Naglo je zgrabila torbu i projurila pored mene: „Gledamo se sljedeće nedjelje.”

Gledala sam za njom, razmišljajući još neko vrijeme kada je napustila prostoriju. Loren je definitivno bila gruba po ivicama, nedostajali su joj maniri i socijalna inteligencija, ali nisam mogla da ne poštujem nekoga ko se toliko trudio, uprkos svojim strahovima.

Dok mi je srce lupalo, a stomak mi se okretao do mučnine, sjela sam pored prozora u dnevnoj sobi, posmatrajući mračnu, svjetlucavu ulicu. Ostrva svjetlosti bila su tu i tamo gdje se ulično svjetlo presijavalo od barice skorašnje kiše. Stegla sam telefon u ruci i udahnula duboko.

Pretražujući skorašnje pozive, pronašla sam broj i sa Loreninom istrajnošću i tatinim pitanjem u glavi, pritisla sam dugme za pozivanje.

Zvonilo je tri puta prije nego što je... „Hana?“ javio se Marko, sa prijatnim iznenađenjem u dubokom glasu.

„Zdravo“, rekla sam tiho, želeći da mi srce uspori: „Ja...“

Njegov glas bio je ispunjen brigom, koju sam veoma dobro poznavala kada me je pitao: „Da li si dobro?“

Lagano sam izdahnula: „Odlučila sam da saznam zašto si me ostavio one noći.“

Bio je tih za trenutak i ja sam taman htjela da prekinem tišinu kada je rekao: „Želio sam da te pitam odakle ta nagla promjena u raspoloženju, ali neću da te ne bi uplašilo. Drago mi je što si pozvala, ali radije ću o tome da pričam uživo. Da li je to, što se tebe tiče, u redu?“

„Ako kažem ne, samo ćeš da mi se pojaviš kad sljedeći put budem otišla kod zubara, zar ne?“

Nasmijao se prigušeno i onda mi je njegov ozbiljni glas nakostriješio kosu: „Šta god bude potrebno.“

„I dalje ne mogu da vjerujem da si se pojavio u književnom klubu“, promrmljala sam.

„Naveo sam te da me pozoveš, zar ne?“

„Budi oprezan, gospodine D'Alesandro“, upozorila sam ga.

Zakikota se: „Dobro. Biću dobar... ako me pozoveš kod tebe sutra uveče da razgovaramo.“

Udar strepnje mi je prošao kroz tijelo, na samu pomisao da budemo nas dvoje sami u stanu: „Mislim da to nije dobra ideja.“

„Hana, moramo da razgovaramo uživo. Ono što imam da ti kažem je lično i baš se ne osjećam lijepo ako je iza nas u kafiću stranac koji to sve sluša.“

Razmišljala sam o tome i na svoju nesreću sam morala da priznam da je u pravu. Ni ja nisam željela da nas neki stranac sluša. „Dobro“, promrmljala sam, dajući mu svoju adresu, „u šest sati.“

„Da li to uključuje i večeru?“ upitao me je pun nadanja, a dječaćki ton glasa me je iznenadio.

„Vidjećemo“, i prekinuh bez pozdrava.

Osjećala sam toplotu svuda po sebi i odjednom sam bila nemirna jer mi je adrenalin pumpao u tijelu. Nisam se osjetila ovako veoma dugo vremena.

U školi sam bila odsutna. Toliko sam bila okupirana razmišljajući o Marku kod mene kući te večeri, da nisam ni znala kako sam prošla kroz sve lekcije. Nekako sam uspjela, pa sam sa stomakom u kojem se dešavala skakutava, nemirna frka, požurila kući poslije posla i počela da spremam večeru. Nisam znala šta da skuvam, jer nisam željela da Marko pomisli da sam pokušala da ga impresioniram, ali takođe nisam željela ni da ga otrujem nečim na šta je bio alergičan.

Odlučila sam se na pastu i salatu. Nikada ne možeš da pogriješiš sa pastom i salatam.

Išla sam protiv svojih navika da budem dobra domaćica (što mi je majka usadila od kako sam imala tri godine) i nisam namjestila sto kao da očekujem nekog za večeru, ali takođe nisam ni željela da Marko pomisli da je ovo nešto što nije.

Koga sam lagala? Ni sama nisam znala šta je ovo bilo.

Presvukla sam se iz radnog odijela u iznošene farmerke i majicu dugih rukava. Namjestila sam kosu u nepravilnu pundu, pogledala sam se u ogledalu i klimnula glavom, zadovoljna izgledom. Farmerke su činile da mi dupe izgleda sjajno, majica mi je bila uža i tako mi isticala grudi, ali sve u svemu odijelo je govorilo: „Samo blejim kući i boli me uvo šta ćeš da misliš o meni.“

„Sjajno.“

Okrenula sam se, krenula od spavaće sobe prema kuhinji, a kada mi je zazujao interfon, ukočila sam se.

Željela sam da povratim. Željela sam da se ispeglam tu na tom lijepom parketu.

„Udahni duboko“, govorila sam sebi i okrenula se prema vratima.

„Da?“ rekla sam dižući slušalicu.

„Marko je.“

Da, definitivno ima da se ispeglam. Pritisla sam dugme da ga pustim u zgradu.

Dok mi je krv jurila u uši, pripremala sam se da ga sretнем ponovo i pokušavala sam da iskoristim svu svoju ravnodušnost. Otvorila sam vrata i slušala njegove korake dok se peo prema mom stanu.

Vidjela sam njegovu glavu kako se pojavljuje dok se peo uz stepenice i stomak mi se ukoči. Njegove oči podizale su se od njegovih nogu do mog lica kako se peo i on mi se osmijehnu u znak pozdrava. *Prokletstvo*. Zašto me je toliko privlačio? Zašto sam imala toliko dobrih sjećanja na njega?

Njegov pogled je preletio niz mene i ponovo se podigao i nekako sam imala osjećaj da nije bio razočaran mojim izgledom. Uopšte nije. Praveći se da me je briga, napravila sam korak unazad: „Uđi.“

Ušao je unutra, naveo me je da se osjećam sitno i, uprkos njegovom bjekstvu, sigurno: „Da li si to porastao?“ promrmrljala sam i pomjerila se od njega i primamljujuće kolonjske vode koju je stavio.

Zatvorio je vrata iza sebe i odmahnuo glavom: „Ne, da znam.“

Dok su ga moje oči osmatrale, shvatila sam da to nema nikakve veze sa njegovom visinom. Bili su to njegovi mišići. Progutala sam knedlu gledajući njegove bicepse koji su se lijepo ocrtavali ispod *henli* majice sa kapuljačom koju je nosio.

„Ovamo“, umalo sam zašiškala i naglo okrenula leđa pogledu koji me je uzbuđivao.

Pratio me je u dnevnu sobu, gdje sam namjestila sto za večeru u dnu prostorije.

„Lijepo mjesto.“

Njegove oči pregledale su gomile knjiga koje su ispunjavale skoro svaki ugao i on mi uputi taj poznati polusmijeh koji me je tjerao da osjetim stvari koje nisam želio da osjetim: „Trebaju ti ipak police za knjige.“

Ignorišući njegov komentar, pokazala sam mu prema stolu: „Sjedi. Donijeću večeru.“

Marko podiže obrvu: „Ipak si kuvala?“

Suzila sam pogled: „Samo zato što sam gladna.“

„Naravno.“

Poludjela zbog toga što sam veoma neuspješno pokušavala da budem nepometena njegovim prisustvom, izašla sam iz sobe i ušla u kuhinju, gdje sam se uhvatila za ivicu radne površine i duboko uzdahnula.

Ti možeš ovo. On je samo dječak. On je samo dječak. On je samo dječak.

Ponavljala sam tu mantru iznova i iznova u glavi, dok sam uzimala činije sa pastom i salatam.

„Ovo izgleda sjajno“, reče Marko pošto sam se vratila u dnevnu sobu i spustila sve na sto.

Neodobravajući sam uzdahnula i onda mu promrmrljala: „Pivo?“

Njegove usne se zaviše u uglovima i mogla sam da vidim osmijeh koji mu je igrao u prelijepim očima: „Naravno.“

Vratila sam se sa pivom, gurnula sam ga ispred njega, a onda sam negraciozno sjela ispred njega. Pokazala sam mu prema činijama: „Jedi.“

Ne skrivajući više svoju zainteresovanost, Marko se nasmijao dok je uzimao činiju sa salatam: „Izgledaš nervozno.“

Ne, ne, ja? Spolja sam samo slegla ramenima: „Pa, dobro sam.“

Njegov pogled mi je rekao da mi nije povjerovao ni na trenutak. Uzela sam činiju za salatu od njega, ubacila sam povrće u tanjir dok je on sipao pastu *al pomodoro* u svoj. Bili smo tihi dok smo se služili i počeli smo da jedemo.

Osjećala sam se kao da ću svakog trenutka da iskočim iz kože i da izbacim svoje koščato dupe kroz prozor. Čekala sam ga da počne da govori, da počne da se opravdava, jer je to bio sav smisao toga što je bio u mojoj dnevnoj sobi, što je jeo moju hranu i podgrijavao mi ženske dijelove. Konačno mi je bilo dosta njegove odglumljeno prijatne tišine: „Četiri godine?" rekla sam, posmatrajući ga.

Marko me je posmatrao, kao da je pamtio svaki centimetar mog lica, dok mi je koža bila vrela i peckava. Spustio je viljušku, otvorio je pivo sa lakoćom. Popio je gutljaj, dok mu pogled nije spadao sa mene: „Možda bi trebalo da počnemo sa onom noći u Indija plejsu."

Neočekivani bol mi je prošao kroz grudi na sam pomen Indija plejsa. Ukrao mi je dah, taj bol. Od kada sam izgubila nevinost sa Markom, bol i poniženje te noći su stvarno pripadali samo meni, jer on nije bio tu da se suoči sa tim, a niko drugi nije znao.

Rasprava o tome sa njim po prvi put navela me je da se osjećam kao da se to upravo desilo.

Mora da nisam uspjela da suzbijem bol na licu, jer se Marko unervozio i nešto nalik na kajanje mu se pojavi u pogledu.

Spustio je pivo i potpuno se usmjerio na mene: „Želim da znaš da je ta noć sa tobom bila jedna od najboljih u mom životu."

Zaledila sam se od tog šokantnog priznanja, a bijes je bio taj koji me je otopio: „Nemoj da počinješ sa slatkorečivim sranjima. Samo želim istinu, Marko."

Njegove crte lica otvrdnuše: „To je istina. Možeš biti bijesna na mene, koliko god to želiš, ali nemoj da preispituješ to što ću ti reći večeras, jer te nikada nisam lagao."

„Koliko ja znam."

„Ne, ti znaš. Nikada te nisam lagao, Hana. Niti jednom."

„Pa, ako je ta noć bila toliko divna, kako to da si tako brzo pobjegao? Kako to da si me ostavio da ležim u tom šugavom stanu, da se osjetim iskorišćena i potpuno bezvrijedna?"

Izgledao je pogođen pitanjima i odjednom je spustio ruku niz lice.

Čekala sam.

„Mrzim sebe zbog toga što si se tako osjećala", prošaputao je, „žao mi je."

Srce mi je tuklo jako da me je boljelo: „Zašto onda?" Razumijući moje pitanje, zavalio se u svojoj stolici, zategnute vilice.

„Ti si bila ta, Hana. Ti si bila divna djevojka koja me je zasmijavala i koja me gledala kao da sam bio vrijedan nečega, i svake godine si postajala sve ljepša i ljepša."

Njegove riječi su natjerale srce da mi poskoči u grudima.

„Bila si previše dobra za mene. Znao sam to od prvog puta kada sam te pratio kući. Čista klasa od glave do pete. Nisi bila za mene."

„Ne razumijem."

Marko teško izdahnu: „Rekao sam ti da se nisam dobro slagao sa ujakom i djedom. A to je značilo da se *stvarno* nisam slagao sa njima. Od trenutka kada sam prohodao, djed se trudio da se osjećam kao đubre, beskoristan. Rekao mi je da sam niko i ništa i da nikada neću ništa postići. Rekao je da sam kao moja majka i otac i da ću upropastiti koga god dodirnem. To je usadio u mene."

Nisam mogla da se suzdržim. Čak poslije svega, bila sam povrijeđena i bijesna na njega što je sve to rekao: „Zvuči kao matoro kopile."

Marko se prigušeno nasmija: „U pravu si. Ali je on bio jedina očinska figura koju sam poznao. Dakle, uprkos babinim pokušajima da omekša djedove udarce, ja sam mu vjerovao. Toliko sam mu vjerovao da sam umalo dokazao da je u pravu. Odrastao sam sa tim kincem u komšiluku. Njegov očuh je prema njemu bio takode kreten. Bili smo prijatelji najviše zbog obostrane mržnje prema njima. Kako smo odrastali, Džamal je počeo da pravi gluposti kao što su provaljivanje

u kuće, krađa, vandalizam i tako te gluposti, a ja sam bio uz njega. Onda, kada smo imali oko šesnaest godina, regrutovala nas je banda."

Pogled mi se raširio: „Banda, banda?"

„Banda, banda", Markove oči potamnješe od sjećanja: „Rekao mi je za neke stvari koje su ga tjerali da radi i to me je iznerviralo, ali u isto vrijeme nisam prestajao da razmišljam koliko bi to stvarno iznerviralo djeda, mislim, ako bih upao u ta sranja. Mislim da me je samo baba zaustavila da se ne upletem i time upleteni i djeda i cijelu porodicu. Ipak, razmišljao sam o tome. Onda sam jedne večeri blejao sa Džamalom i još nekoliko momaka iz njegove ekipe i oni su pokušavali da me ubijede da se priključim. Maltretirali su djevojčicu iz kraja koja se sviđala Džamalu", njegov pogled odlutao je preko mog lijevog ramena, i kao da je sve ponovo vidio, „nisam želio da vjerujem u to... da će je on silovati, ali je počeo da je dira, ona je vrištala, a on nije želio..." njegov pogled se vratio na mene, sada tvrd, „skočio sam na njega i ona je pobjegla, ali njegovi prijatelji su me napali, bilo je trojica na jednog. Mislim da, da ih Džamal nije zaustavio, da bi me ubili. Završio sam u bolnici i rekao sam babi i djedu šta se desilo. Tada su oni pozvali mog ujka Đina i nekako su ubijedili njega i ujnu Gebi da me usvoje i da me dovedu u Britaniju ne bih li pobjegao od svega. Pronašli su moju mamu i naveli je da potpiše sve papire, i do trenutka kada sam napunio šesnaest sve je bilo gotovo i našao sam se u Škotskoj."

„A tvoj djed? Zar on nije mislio da je to što si uradio sa tom djevojčicom herojska stvar?"

Marko se nasmija: „Herojska? Nazvao me je beskorisnim, glupim, nemarnim govnetom. Rekao je da očeva krv uvijek ispliva i da je moja krv prljava."

Moja krv poče da vri: „Tvoj djed je kurton prve klase."

„Moj djed je mrtav."

Trznula sam se: „Šta?"

Uzdahnu, a onda se ponovo nagnu naprijed: „Jutro pošto smo spavali, baba me je pozvala i rekla da je djed preminuo od srčanog udara. Odletio sam u Čikago te noći sa ujakom i ujom."

„Zbog toga si napustio Škotsku?"

„Da. Moji ujak i ujna su se vratili u Škotsku, ali ja nisam želio da se vraćam još godinu dana, kako bih bio siguran da je baka bila u redu i... imao sam teške trenutke da shvatim da nikada neću postati blizak sa djedom. Nikada neću dobiti nikakvo izvinjenje, ili makar neko priznanje od njega. Pokušavao sam da pronađem mir, ali nisam mogao, pa sam odlučio da se vratim ovdje."

Gurala sam viljušku po stolu: „Razumijem ja sve to, Marko, i žao mi je što te je toliko maltretirao, stvarno. Stvarno mi je žao. Ali to ne objašnjava zašto si me ostavio u onoj sobi, pošto sam ti dala nevinost i rekla da te volim. To ne objašnjava zašto me nisi potražio od kako si se vratio."

Nagla snaga Markovog pogleda me je zatekla. Njegov glas zvučao je grublje nego obično i odgovorio mi je: „Ostavio sam te jer sam mislio da ne zaslužujem da te dodirnem. Osjećao sam se kao sebična baraba zbog seksa sa tobom, jer... jer sam osjećao to zato što mi je *on* rekao da sam ništa i da propalica kao ja ne zaslužuje da te dodirne i sve to. Ali sam bio toliko zaljubljen u tebe i toliko sam te želio, zaboravio sam na sve... sve dok nisi rekla da me voliš."

Osjetila sam hladnoću kad mi se trenutak jasno vratio pred oči.

„Kada smo se upoznali... prva situacija sa Dženksom me je samo podsjetila na Džamala i djevojku. Nije bilo bitno što te nisam poznavao. Bio sam tu, vidio sam sranje koje će se desiti i znao sam kakav je bio Dženks, zbog toga nisam želio samo da stojim tu i da pustim da ti se sve to dogodi. Ispratio sam te kući jer nisam želio da te on presretne. Stajao sam na kapiji škole da bih bio siguran da si u redu, jer pošto sam te ispratio kući taj prvi put, pomislio sam da zaslužuješ nekoga ko bi brinuo o tebi. Bila si zanimljiva, pametna, pristojna djevojčica i gledala si me kao niko prije toga. Kao da sam imao da kažem nešto interesantno i željela si da znaš sve o tome. To je bio bolji osjećaj od bilo kojeg koji bi mogla da zamisliš. Želio sam da se ponovo tako osjetim. Navukao sam se na taj osjećaj kad god bi bila tu. Čak sam počeo da se nadam razlozima zbog kojih bi propustila autobus."

Uradio sam nešto što sam mislio da ne smijem da uradim. Dozvolio sam da postanemo bliski. Nisam želio da me voliš, Hana, jer sam bio prestrašen time da bih te povrijedio i, o, da, znam da to sad sjebano zvuči jer sam te već povrijedio time što sam otišao, ali sam tada mislio da ti činim uslugu."

„Uslugu?" vrisnula sam. „Mislila sam da sam zaljubljena u tebe. Dozvolila sam sebi da budem ranjiva sa tobom na svaki mogući način, a ti si me otkao kao da nisi mogao ni da me pogledaš. Slomio si mi srce."

Marko steže ruke u pesnice i nasloni bradu na njih: „Znam", prošaputao mi je, „nikada ni za čim nisam toliko žalio u životu. Bilo je sjebano i glupo, i da mogu da se vratim da to ispravim, to bih i uradio."

„Sve?" upitala sam.

Njegov pogled pade na moje usne, pa me onda ponovo pogleda u oči: „Ne", odgovorio mi je, tvrdim glasom: „samo dio gdje te napuštam."

„Ako si se tako osjećao, zašto me nisi pozvao kada si se vratio u Škotsku?"

„Jer se tako nisam osjećao tada. Ništa magično se nije dogodilo kada mi je djed umro, Hana. I dalje sam se veoma dugo osjećao beskorisnim."

„Kada se to promijenilo? I zašto?"

Markov pogled pade i on blago odmahnu glavom: „Ne znam. Bilo je to ništa. Sve. Odrastao sam, radio sam mnogo i počeo sam da pronalazim neku vrijednost u sebi. Negdje, korak po korak, dan po dan, pronašao sam samopouzdanje. Dokazao sam da kopile nije bilo u pravu."

„Drago mi je da si to pronašao", rekla sam mu iskreno, „ali to mi i dalje ne govori zašto poslije toga nisi pokušao da me pozoveš."

„Jer su već prošle godine, Hana. Nisam znao šta da kažem i nisam znao da li bi mogao da podnesem da me pogledaš kao da sam niko i ništa jer mi je trebalo toliko vremena da promijenim svoj pogled na sebe."

„Sve do vjenčanja."

„Sve do tad", složio se, a toplina mu se vratila u pogled: „Bio je šok kada sam te ugledao tu, ali kada se to desilo... bože, mislio sam da znam koliko si mi nedostajala, sve do tada. Znam da sam malo pretjerao u tome da te natjeram da pričaš sa mnom i žao mi je ako sam te prestravio... ali nisi me gledala kao da sam bezvrijedan na tom vjenčanju. Izgledala si iznervirano, ali to nije bila ta grozna stvar koja je rasla u mojoj glavi. Kada mi je nestao taj strah, stvarno sam želio samo šansu da se izvinim i bio sam voljan da uradim bilo šta da bih dobio tu šansu."

Negdje u meni, nešto što sam željela očajnički da ignorišem, nestalo je sa njegovim priznanjem: „I sada kada si mi objasnio sve... šta želiš od mene?"

„Oproštaj", rekao je iskreno. Napetost je brzo nestala pod težinom iskrenosti koja mu se pojavila na licu. Taj pogled je ispunio cijelu prostoriju, sve dok nije počeo da me guši: „I drugu šansu da ic ponovo upoznam."

Dok mi je tijelo fizički odgovaralo na njega, suzila sam pogled i pokušala da ignorišem taj osjećaj: „Na koji način?"

„Ne samo prijateljski, ako na to misliš."

Zavalila sam se u stolici od direktnosti njegovog odgovora: „Nećeš ni da se pretvaraš da budeš prijatelj sa mnom ne bi li se ogrebao za nešto više?"

Marko me gledao sa ozbiljnom odlučnošću: „Ne želim da skrivam da želim da znam ko si ti sada. Takođe ne želim da skrivam činjenicu da i dalje mislim da si najbolja, najljepša jebena žena koju sam ikada vidio, ili to da i dalje pamtim tvoj ukus koji me i dalje pali."

Nisam mogla da dišem.

„Hana?" namrštio se od moje tišine.

Uhvatila sam pivo i otpila veliki gutljaj, pokušavajući da se saberem. „Hana?"

Moje oči se suočiše sa njegovim: „Šta želiš da kažem?”

„Želim da kažeš: Marko, opraštam ti i da, želim da te ponovo upoznam."

„Ne znam da li to mogu da uradim", promrmrljala sam.

Mislim da jedno minut nije rekao ništa, a onda odjednom ustade. Podigla sam glavu, posmatrajući ga oprezno kako kreće prema meni. Udahnula sam dok se naginjao prema meni, njegove vrelina me je udarala, njegova kolonjska voda je lebdjela oko mene i nisam mogla da zadržim jezu koja mi se pela uz kičmu kada mi je prislonio poljubac uz obraz. Oči sam iskolačila od iznenađenja, zijevala sam u njega dok se ispravljao i rekao: „Daću ti par dana da razmisliš o tome."

Chia&Milica111

Jedanaesto poglavlje

Bezvoljno sam posmatrala zid ispred sebe koji je bio ukrašen Kolovim radovima. Zujanje igle za tetoviranje iza vrata pored bila je muzika nedjeljnog ručka sa mojim najboljim prijateljem. Kol je radio u *INKarnatu*, a ja sam svratila sa hranom da bismo zajedno proveli pauzu za ručak.

Mogla sam da osjetim da me njegove oči prže.

Odgovarajući na njegovo prećutno pitanje, okrenula sam se da se sretmem sa njegovim pogledom.

Popio je gutljaj kafe i nastavio da me gleda bez riječi.

„Šta?“ slegla sam ramenima prije nego što sam zagrizla sendvič.

„Koliko god da sam zahvalan zbog toga što si mi donijela ručak, pitam se da li od sada mogu da računam na tišinu?“

Progutala sam zalogaj i prevrnula očima: „Šta, ne možemo samo da sjedimo u ugodnoj tišini?“

„Nisi došla ovdje da bi sjedila u ugodnoj tišini“, Kol se opustio u svojoj stolici, podigao noge na dio stolice za tetoviranje gdje nisam sjedila, „došla si ovdje da pričaš, pa pričaj.“

„Ali to će me učiniti najkukavnijim najboljim prijateljem na svijetu.“

„Više sam za kukanje nego tišinu.“

Frknnula sam i okrenula se prema njemu: „Tačno znaš šta ću reći.“

„Hmm“, prekrstio je ruke sa tobože zamišljenim pogledom na licu, „da li je to Marko u dnevnoj sobi sa svijetnjakom?“

„Ha, ha, ha“, napravila sam grimasu. Kol se odlučno smiješio. „Večerala sam prije nedjelju dana sa Markom.“ Obrva mog prijatelja se podigla: „I ja o tome čujem tek sad?“

„Pa, trebalo mi je malo vremena, trebalo mi je da razmislim o svemu što je rekao. On želi drugu šansu. Za sve.“

„Sve kao... veza, ne samo prijateljstvo?“

„Da.“

„Da li je objasnio zbog čega je otišao?“

„Njegov djed je umro. Vratio se u Ameriku da bude sa svojom babom. Imao je dosta problema sa samopouzdanjem zbog djeda i mislio je... u stvari, mislio je da je sam ja previše dobra da budem u njegovom životu i zbog toga mi nije rekao da odlazi i zbog toga mi se nije javio kada se vratio.“

„Odakle sad takva promjena kod njega?“

Uzdahnula sam: „*Promijenio se*, Kol. Nije više onaj momak koji je bio nekada i kaže da mu nedostajem.“

Sad je bio Kolov red da uzdahne: „Samo želim da ti kažem ono što sam ti rekao prije. Svako zaslužuje drugu šansu. Nije baš da je bilo toliko loše ono što je uradio. Otišao je bez pozdrava, ali vi i niste bili zajedno. Mislim da sve malo komplikuješ.“

Malo smo imali seks!

Namrštila sam se: „Bili smo prijatelji i on je znao da ja brinem za njega.“

„I on je objasnio svoje razloge. Možda ti se ne sviđaju, ali tako je to ponekad. Svi mi radimo glupe stvari. Marko pokušava da se iskupi za svoje greške. Išao je na sva mjesta da bi te vidio. To se sigurno računa.“

Da - ja želim da to računam za nešto.

Treba mi da se to računa za nešto.

„Samo ne želim da ponovo budem povrijeđena.“

Kol me iznenadio toplim osmijehom: „Onda se potruđi da najprije budete prijatelji. Nije baš da te neko tjera da mu ponudiš više od toga."

„Hana."

Nevoljno sam se stresla od bogatog zvuka Markovog glasa u ušima. Ruka mi se stegla oko telefona: „Zdravo."

„Drago mi je da si nazvala. Počeo sam da razmišljam da primjenim plan B."

„Plan B?"

„Veoma nalik na plan A, ali sa dodatnim radnim satima."

Nasmijala sam se iako to nisam željela: „Pa, nema potrebe. Tvoji dani progonitelja su završeni."

„To mi zvuči kao dobre vijesti", praktično je preo kao mačka, a moje oči se zatvoriše prije nego što sam mogla da ih zaustavim.

Neka je proklet!

„Samo kao prijatelji!" promrmrljala sam. „Izvini?"

„Voljna sam da probam da budemo ponovo prijatelji."

Ućutao je na trenutak.

„Marko?"

„Prijatelji", konačno je odgovorio, „ali sa nadom da ćemo postati više od toga."

Leptirići su mi se ponovo javili u stomaku: „Ne, ne, ne, ne, ne."

„Dobro. Prijateljstvo je za sad dobro."

„Marko..."

„Ne možeš sad da potežeš to. Mi smo prijatelji. Zvanično provodimo vrijeme zajedno."

Uzdahnula sam, želeći da uništim glupo podrhtavanje u stomaku: „Kako ti zvuči sljedeći vikend?"

Oklijevao je: „Ne mogu sljedeći vikend, izvini. Hajde, na primjer, ovog utorka, poslije posla, idemo na piće? Zamijenio sam smjene sa kolegom. On će raditi moju smjenu u srijedu, a ja njegovu sutra."

„To je dobro za tebe. Možeš da ideš na piće i da ne brineš za posao sljedećeg dana. Ipak, radni dani mi ne odgovaraju."

„O, hajde, bre, nije baš da radiš sa teškom mašinerijom. Popićemo jedno piće. Ili si prestara da izlaziš radnim danima?" provocirao me je.

Napravila sam grimasu: „Takvo si dijete. Dobro, utorak uveče. Jedno piće."

Kad sam ušla u pab u Džordž stritu, umalo sam se spotakla o sopstvene noge kada sam vidjela izraz Markovog lica kada me je ugledao.

Ustao je sa barske stolice, pogled mu je prelazio od mog lica preko tijela, pa ponovo na moje lice. Smiješna stvar bila je što nije mogao da vidi ništa osim mojih nogu na kojima su bile krznene čizme. Nosila sam moj omiljeni vojni zeleni kaput sa krznenim okovratnikom. Dobro mi je stajao, ali nije bio pretjerano seksi.

Markov pogled me je učinio da se osjećam seksi.

Neka je proklet.

Kada sam mu prišla, iznenadio me je time što se blago nagnuo i poljubio me u obraz. Obraz mi je bio crven i smrznut od ledenog vjetrova, ali čim su njegove usne dodirnule moju kožu, bljesak toplote se širio od tog mjesta. Mora da sam izgledala zbunjeno jer je izgledao veseo i zadovoljan sobom.

Polusvjesno sam se izvukla iz kaputa, srećna jer sam nosila konzervativnu mornarsku vunenu haljinu ispod. Ipak, kao da sam nosila večernju haljinu, koliko sam se osjećala zagrijano u njenoj blizini.

Skliznula sam u stolicu pored njega, moje cijelo tijelo je bilo potpuno svjesno njegovog i znala sam da na kraju moram da budem iskrena sama sa sobom; Marko nikada nije prestao da mi se sviđa i sada sam se ponovo zaljubila u njega. Uprkos komplikovanoj prošlosti koju smo imali, uprkos istinama kojih sam se uzdržavala, znala sam duboko u sebi da nikada ne mogu da budem prijatelj sa njim, čak i kada bih se spolja pravila da jesam.

Ruke nam se očešale i varnice proletješe kroz mene, kao da sam dodirnula žicu pod naponom. Nisam mogla da se otresem tog osjećaja uzbuđenja - taj osjećaj je zarazan. Od četrnaeste do sedamnaeste godine, imala sam taj osjećaj u sebi, kada bi god Marko bio u mojoj blizini. Nedostajao mi je.

„Kako si?“ trudila sam se da mu se blago platonski osmijehnem.

„Dobro sam“, njegov pogled bio je intenzivan na meni, njegove oči su namjerno pokušavale da uhvate moje.

Po prvi put ikada osjetila sam stidljivost pred njim. Pogledala sam sa strane brzo, tražeći šank.

„Da ti donesem piće?“ upitao me je.

„Naravno. Ja bih roze.“

Čim je skliznuo sa stolice, moje disanje se smirilo.

Toliki si idiot, govorila sam sama sebi. To je bio Marko. Pa šta ako je bio zgodan? Kada sam bila mlada, mogla sam da izdržim normalan razgovor sa njim.

Saberi se, Nikols.

Pratila sam ga pogledom dok je išao prema šanku, moćan, graciozan. Nosio je tamnoplavi pleteni džemper sa reverima i tamno-plave farmerke. Imao je stila bez mnogo truda, imao je samopouzdanje, i to na način na koji nikada nije imao u školi.

Na tren sam skrenula pažnju s njega i pala mi je u oko žudnja koja je bila upućena ka Marku sa druge strane paba. Dvije žene sjedile su na barskim stolicama, pričale su tiho jedna sa drugom, dok su ga posmatrale gladnim očima i vrcastim osmijesima.

Marko nije obraćao pažnju na njih.

Opustio me je na neki način taj njegov manjak interesovanja, ljubomora je lagano isticala iz mene.

Da. Definitivno ne možemo da budemo samo prijatelji. *Neka je proklet.*

„Pa“, rekao je dok se smještao u stolicu pored mene, stavljajući moju čašu sa vinom pažljivo ispred mene dok je lagano držao svoju kriglu piva, „kako je na poslu?“

Ćaskanje. Da, mogla sam da ćaskam.

Otvorila sam usta da bih progovorila, ali sam odmah bila poremećena rukom koja je skliznula niz zadnji dio stola za kojim smo sjedili. Osjećala sam se opkoljenom.

Šta me je, koji đavo, pitao?

Posao! Da, posao: „Dobro“, popila sam gutljaj vina, nadajući se da će mi alkohol pomoći da se malo opustim, „teško i stresno, ali volim da podučavam ljude.“

„1 uvijek si bila dobra u tome.“

Ne želeći da krenem još jednim putem niz sjećanje, slegla sam ramenima i nasmijala se ubjedljivo njegovom zgodnom licu: „Izgleda kao da ti ide dobro. Adam govori sve najbolje o tebi. Kaže da ćeš postati nadzornik radova jednog dana.“

„To je i cilj. Ako radiš vrijedno, učiš, doći ćeš do tog nivoa.“

Nasmijala sam se nježno: „Kažeš da si se promijenio, ali imao si taj stav i kada smo bili djeca. Išao si na predmete na koje nisi morao. Uvijek si sebe izazivao da budeš bolji.“

Osim sa mnom.

„Ne uvijek“, odgovorio mi je odsječno, kao da mi je upravo pročitao misli, „na taj način sam se promijenio. Idem za onim što želim sad, bez obzira na sve.“

Skrenula sam pogled prije nego što smo prešli na opasnu teritoriju: „Kako ti je ujna Gebi?“

„Dobro je. Stvarno dobro. Đio me je ostavio na miru posljednjih nekoliko godina i znam da je to najviše zbog Gebi. Prilično sam joj blizak. Lijepo je imati porodicu ovdje."

„Da li si i dalje u kontaktu sa porodicom u Čikagu?"

„Naravno. Magija interneta."

„Naravno. Drago mi je zbog tebe. Drago mi je da, iz kog god da je razloga, ne nosiš to breme koje ti je djed stavio na pleća."

„Hvala ti." Njegove oči su ponovo pažljivo pregledale moje lice i imala sam naglu viziju da mu se bacam u naručje. U sebi sam pljesnula ruku.

„Šta je sa tobom? Kako ti je porodica?"

„Stvarno dobro. Eli ima malog sina, Vilijcma. Trudna je sa drugim djetetom."

Marko podiže obrvu: „Puna kuća, a?"

Nasmijala sam se: „Nemaš pojma. Džos i Brejden imaju dvoje djece, Bet i Luka. Roditeljska kuća je sada svake nedjelje kao zoološki vrt."

Nakezio se: „To zvuči lijepo."

„I jeste."

„A tvoji roditelji i Dek? Kako su oni?"

„Oni su dobro. Ako ništa drugo, roditelji su mi dobro. Ne znam šta je sa Dekom. Ima osamnaest godina i većinu vremena provodi u sobi sa djevojkom."

„Ima djevojku. Malo je ispred svojih vršnjaka."

„Da, ali nemoj to da mu kažeš. On je pametan i slatak, arogantna mala hulja." Uzdahnula sam, a Marko se nasmijao od očigledne ljubavi u mom glasu.

„Uvijek si imala dobru porodicu, Hana."

„Da", složila sam se tiho.

Marko se odjednom uznemiri: „A Kol?"

Pogledala sam ga zbunjeno: „Kol?"

„Onaj tip sa kojim si bila na svadbi". Marko sleže ramenima, „Aniša mi je rekla ko je on."

„Izgleda da si uradio domaći zadatak", promrmljala sam, pa otpila još jedan gutljaj vina, „Kol je Džoin mlađi brat. On je moj najbolji prijatelj. On je... bio tu za mene."

Marko se namršti na moj odgovor, kao da mu se nije sviđao: „Ali vi niste zajedno."

„Ne, ništa se tako nije dešavalo između nas", spustila sam čašu, moj pogled je pao na sto, „možda bi trebalo da skrenemo sa priče o vezama."

„Što se mene tiče, to je u redu", okrenuo je glavu na stranu, gledajući me kroz sužen pogled, „da li ti je *U potrazi za Nemom* i dalje omiljeni film?"

Nasmijala sam se njegovom pitanju, lakše mi je bilo što je tema promijenjena: „Ti se sjećaš toga?"

„Naravno."

Odmahnula sam glavom: „Nemam pojma više koji mi je omiljeni film."

„Moramo da uradimo nešto po tom pitanju."

„Nemam pojma. Nije baš da imam jedan omiljeni. Da li je *Dan obuke* i dalje tvoj omiljeni?"

„Ne, onaj film *Bezakonje*. To mi je sad omiljeni film."

„Mislim da ga nisam gledala."

Nasmijao se i čak prije nego što je rekao bilo šta znala sam da sam upala direktno u njegovu zamku: „Četvrtak uveče, kod tebe, ti, ja i *Bezakonje*."'''

Otvorila sam usta da ga zaustavim, ali sam stala, kada sam pogledala taj sjaj u njegovim očima. On je očekivao da kažem ne i odjednom mi je palo na pamet da bi mu moje odbijanje možda moglo

učvrstiti ideju da sam uplašena od provođenja vremena sa njim. I mogao je samo da pretpostavi da je moj strah od provođenja vremena sa njim poticao od toga što me je privlačio.

Prkosno sam cimnula glavom: „To mora biti kasno uveče. Držim časove čitanja i pisanja za odrasle četvrtkom poslije škole."

Marko se prigušeno nasmija: „Znam to. I, uzgred, ne moraš da zvučiš toliko uzbuđena što ćemo provoditi vrijeme zajedno."

„Da provodim vrijeme sa tobom radeći šta?" poznati glas je upitao.

Okrenula sam glavu u stranu i stala kad sam vidjela Suzen. Nisam je vidjela od kada smo posljednji put izašle, ali nisam bila iznenađena da naletim na nju uveče u gradu radnim danom.

Ona podiže obrvu: „Zdravo, strance", njen pogled brzo preletje preko Marka i zažari se, „dakle, ko je sad ovo?"

„Suzen", brzo sam razmišljala šta da joj kažem da bi otišla. Ona je bila posljednja osoba koju sam željela u Markovoj blizini. Nije imala nikakva ograničenja: „Uf... da nisi sa nekim?"

„Sastanak", cimnula je glavu prema šanku i vidjela sam zgodnog plavog momka kako nas posmatra. Njen pogled je i dalje bio zakucao u Marka, dok se naginjala preko stola, namjerno otkrivajući što je više mogla. Pružila mu je ruku da se pozdrave i rekla koketnim promuklim glasom: „Ja sam Suzen."

Marko se brzo rukova sa njom: „Marko. Ja sam Hanin stari drugar."

Ukočila sam se pošto se Suzen prenula kad je čula to ime.

Tada sam proklinjala sve naše zajedničke noći na fakultetu, naročito one pijane, kada me je Suzen pitala da li sam nevina jer nisam još uvijek spavala ni sa jednim momkom sa koledža. Pijana i pojačanih emocija, ispričala sam joj o mojoj noći sa Markom i kako ne bih željela da ponovo budem ranjiva prema pogrešnom momku.

Suzen se okrenu ka meni, iznenađenje se pojavi u njenim lijepim očima: „Nema jebene šanse."

„Suzen", zamolila sam je tiho da zaveže. Ali da li je shvatila moje signale?

Ne.

Uputila je Marku ljutit pogled: „Imaš ti da odgovoriš na mnogo pitanja. Moja drugarica je imala toliko problema zbog tebe." *Zemljo, otvori se i progutaj me.*

„Suzen", nagla sam se i progovorila teško, „sada nije..."

„Ne, on mora da zna", njene oči se raširiše. „O bože, da li je on razlog što si u posljednje vrijeme bila toliko dosadna i džangrizava kučka?"

Odjednom sam se razočarala u svoj izbor prijatelja.

„Pazi sad", Marko zareža, a Suzen i ja se odmah ukočismo kao da smo udarene bičem. Markove oči se smračiše. Mogla sam da osjetim nemir koji je izbijao iz njega: „Mi smo usred privatnog razgovora. Trebalo bi da odeš."

Uvrijeđena, Suzen samo otvori usta. Njen pogled preletje ka meni, kao da je očekivala da je podržim.

Na žalost, nije mi baš prijalo što me nazvala dosadnom i džangrizavom kučkom. Ni privatno, a kamoli javno. Svojim profesorskim glasom sam joj rekla: „Kasnije ću pričati sa tobom, Suzen."

Napravila je mali uzdah, a onda se okrenula oštro na svojim štiklama od dvanaest centimetara i otišla prema svom partneru, uhvatila ga je za ruku i izvela iz paba.

„Ona ti je drugarica?" Marko me je upitao tiho, sa nevjericom.

„Upoznali smo se na fakultetu. Ja sam odrasla. Ona nije."

Gurnuo je odsutno polupraznu kriglu od sebe: „Problemi?"

Slegla sam ramenima: „Iskreno, ne znam o čemu govori."

„Aniša ni je rekla da misli da nikada nisi bila ni sa jednim momkom u životu i da nikada nisi govorila ni o kome iz prošlosti. Možda je to ta stvar o kojoj priča?"

Krv mi je kiptila od bijesa. Sačekala sam trenutak da se smirim. Posljednja stvar u koju sam željela da vjeruje je da je imao takav uticaj na mene da nisam mogla da se pomjerim. Nisam bila ni sa kim zato što sam tako izabrala.

Na neki način.

Lagano sam izdahnula: „Nemam momka u ovom trenutku.”

On kao da je izgledao smiren mojim odgovorom.

Gledala sam ga i pustila da mi se oči sretnu sa njegovima i osjetila sam moć svoje privlačnosti da ga uhvati. Mora da je imao mnogo žena u svom životu za ovih pet godina. Ta misao me je žalostila: „Pretpostavljam, zbog tvog ponašanja u posljednjih nekoliko nedjelja, da nema nikog posebnog ni u tvom životu u ovom trenutku, zar ne?”

I dalje mi uzvraćajući pogled, Markove usne se izviše na uglovima i shvatila sam da želim da ga poljubim tačno na to mjesto: „Ima neko. Samo moram da je ubijedim u to.”

Da. Definitivno sam željela da ga poljubim.

Skupila sam oči i pogledala ga, praveći se da nisam zadivljena: „Mislim da sam ti rekla da smo samo prijatelji.”

Njegov pogled pade na moje usne na način koji me je tjerao da se promeškoljim.

„Čuo sam te”, pogledi su nam se opet sreli, „ali mislim da ti nisi čula mene.”

Dvanaesto poglavlje

Tog četvrtka uveče Marko *jeste* došao kod mene u stan sa hranom i filmom *Bezakonje*, i *jesmo* sjedili i gledali film zajedno, i *jeste bilo* divno, Markovo društvo *jeste bilo* fantastično, a ja sam već polako popuštala u namjeri da ga držim na odstojanju.

Diši, Hana.

„Ne znam“, Eli je odmahнула glavom na mene, „mogu i dalje da vidim odlučnost u tvojim očima. To moramo da sredimo.“

Sljedeće subote, ignorisala sam gomilu radova za ocjenjivanje da bih bila sa Džoom, Liv, Džos i Brejdenom u kući na Dablin stritu. Oni su nekada živjeli u stanu par ulica niže, ali kada je Džos ostala trudna sa Lukom, Brejden je kupio i renovirao veću kuću nekoliko ulica iznad starog stana. Imali smo kuću za sebe - Brejden je odveo klinge na ručak - a ja sam, čim sam ušla na vrata, bila zatrpana pitanjima vezanim za Marka.

Napravila sam grimasu prema Eli: „Pretpostavljam da si ti u Markovom timu?“

„Mislim da smo svi“, Džos mi dodade šoljicu čaja, „nismo čuli nikada da pričaš o tipu, pa od... od Marka. To mora da znači nešto.“

„On se vratio u moj život prije tri nedjelje. Ne mogu baš odmah da mu se dam.“

„Niko i ne kaže da moraš“, uvjeravala me je Džos, „ali barem priznaj da razmišljaš o tome.“

„Da li?“ pobunila sam se. „Da li moj manjak odlučnosti znači da ja razmišljam o tome? Ne. To znači da sam napaljena.“

„Ej“, Eli prekri uši rukama, „starija sestra ti je i dalje u prostoriji.“

Ona je stvarno do sada već trebalo da zna da me takve stvari navode da je još više maltretiram.

„Stvarno“, nastavila sam, „istrošila sam, mislim jedno tri vibratora.“

„Zlobnice!“ uputiula mi je užasnuti pogled.

„Zlobnica“, frknula sam, „Eli, to dijete koje ti raste u stomaku ti troši moždane ćelije.“

„Prestani da maltretiraš svoju veoma trudnu sestru“, reče mi Liv, „i odgovori mi na ovo: ako stavimo na stranu to što te privlači, da li bi mu dala drugu šansu?“

Pogledala sam ih okolo, svi su čekali. Konačno, uzdahnula sam: „Već sam priznala sebi da bih. Ali ću biti proganjana sumnjom na svakom koraku i... to će biti propast od samog početka.“

„To ne znaš“, odgovorila mi je Džos tiho, „nikada ne znaš sve dok ne pokušaš. Ja sam bila tvojih godina kada sam pokušala sa Brejdenom. I naravno, ima dana kada želim da ga ubijem, ali češće ga želim pored sebe. A i djeca koju mi je podario nisu loša. Trebalo bi da pokušaš, Hana.“

Izrazi lica Eli, Džoe i Liv su govorili da se one slažu sa Džos. Pošto sam znala koliko je mudra i koliko voli Brejdenu i djecu, nisam ni sumnjala u njen savjet. Ali sam i dalje sumnjala u Marka.

Srećom smo se prebacili na temu Bet i škole.

Raspravljali smo o činjenici da Božić dolazi za manje od sedam nedjelja, kada se čulo zvono. Džos je ustala da otvori vrata i vratila se sa Nejtom.

Livine oči se raširiše od zadovoljstva kada je vidjela svog zgodnog muža i, iskreno, nisam joj zamjerala zbog toga: „Odkud ti ovdje?“

Naslonio se na vrata i njegov smijeh mi je isticao te seksi jamice: „Ostavio sam klinge kod mame i tate. Mislim da ti i ja možemo da imamo večer za sebe. Koje počinje sada“, uputio nam je osmijeh, „ako je to u redu sa vama, moje dame?“

„Uf, ne govori ništa“, Liv je skočila. „Ne zamjerite“, uputila nam je izvinjavajući pogled, „ali bez djece i sa zgodnim mužem? Ne možete me kriviti što vas ostavljam.“

Zakikotale smo se. Naravno da je nismo krivili.

Liv je zgrabila tašnu pošto je navukla čizme: „Nejt“, pogledala ga je prodorno, „da li se sjećaš kada si mi slomio srce i onda si me svojom upornošću ubijedio da ti dam drugu šansu?“

Nejt joj uputi šaljiv pogled: „Da. I hvala ti što si mi je dala. Dobra su to bila vremena.“

Nasmijala sam se i odmahнула glavom prema Liv: „Ti si prepređena.“

Nejt uzdahnu na vratima: „Da li je bilo smisla u vraćanju u bolna vremena moje prošlosti?“

Liv dođe do njega i uhvati mu lice rukama: „O, srce“, rekla je nježno i prislonila svoje usne na njegove, „pokušavala sam da objasnim nešto Hani. Marko želi da budu više od prijatelja, a ona se neće oko toga da mu da drugu šansu.“

A Nejt me zakuca prodornim pogledom: „Liv mi je objasnila sve o ovom momku i vjeruj mi, Hana, muškarac se ne trudi toliko da te osvoji samo da bi dobio šansu da spava sa tobom. Pretpostavljam iz priče koju mi je ispričala Liv da ovom momku nije problem da kresne nešto?“

Napravila sam grimasu, ali sam klimnula potvrdno.

„Onda mu se sviđaš“, sleže Nejt ramenima, kao da je to bilo toliko jednostavno, „ako i dalje ne vjeruješ u to, pusti ga da čeka još malo. Ako mu je iskreno stalo do tebe i zna da ima nešto među vama, on neće otići nigdje.“

Razmišljala sam o ovome.

Izgledalo mi je kao da je to dobar savjet. I dolazio je od Nejta Sojera, nekada šmekera, a sada odanog muža i oca. Bio je to savjet od prave osobe. Klimnula sam lagano glavom: „U redu. Hvala, Nejt.“

„Nema problema“, nasmijao mi se i onda mahnuo Eli, Džoi i Džos, a zatim uhvatio Liv za ruku, „sada, ako nemate ništa protiv, želim da ukradem svoju ženu.“

Trinaesto poglavlje

Neocijenjeni eseji bili su nagomilani na mom klupskom stočiću, dok sam sjedila na podu pored ocijenjenih. S vremena na vrijeme bih se dohvatila ohlađene kafe i bacila pogled na Marka koji se protezao na mom krevetu i drijemao.

Bilo je mračno i hladno napolju, ali je u mom stanu bilo toplo dok je vatra pucketala u kaminu. Nisam mogla da vjerujem da je skoro decembar. Proteklih nekoliko nedjelja su bile lude. Ludih nekoliko nedjelja sa Markom. Veoma ludih.

Pošto sam razmislila o Nejtovom savjetu, odlučila sam je provođenje više vremena sa Markom jedini način da budem sigurna da li je stvarno bio zainteresovan za mene, ili je samo želio da ponovo spavamo. Instinkt mi je govorio da nije više ista osoba od prije. Barem ne sa mnom, ali ta dosadna sumnja, sjećanje na to kada me je ostavio samu na Indija plejsu, te grozne noći, sputavala mi je povjerenje u njega sve vrijeme.

Samo će vrijeme reći svoje.

Vikend poslije zajedničkog gledanja filmova. Marko je imao planove. Ipak, sljedećeg ponedjeljka Marko se pojavio na mojim vratima poslije posla, sa kesom namirnica i filmovima iz video-kluba. Ubrzo se smjestio u moju kuhinju, a ja sam ga zbunjeno gledala kako pravi domaće špagete i čufte. Nisam znala zašto sam bila iznenađena time što je znao da kuva. Njegov ujak je držao restoran.

Bilo nam je zabavno te noći, držali smo se prijateljski, iako Marko nije mogao da se suzdrži - pokušao je da flertuje sa mnom, uprkos mom neuzvraćanju. Pozvao me je na ručak te nedjelje, slao mi je dosta poruka i pokušavao je da me ubijedi da idemo na piće u petak. Imala sam puno posla te nedjelje i to sam mu i rekla. Nije dozvolio da bude otkaćen, pa me je pitao šta radim tog vikenda. Rekla sam mu da idem u božićnu kupovinu u Glazgov. Volim da se na vrijeme organizujem oko cijele božićne frke.

Ma moje potpuno iznenađenje, Marko se pozvao da krene sa mnom.

Te subote smo se našli na Vejverli stanici u Edinburgu i zajedno sjeli u voz za Glazgov. Pedeset minuta sjedili smo jedno prekoputa drugog i jedva progovorili i riječ. Iako je Marko bio definitivno bio mnogo pričljiviji nego ranije i nije više bio onako mračan, i dalje je bio onaj tip momka koji je bio prezadovoljan time što je sjedio u tišini sa mnom.

Uhvatio me je kako ga posmatram dok smo prolazili kroz Falkirk i nasmijao se mom ispitivanju: „Šta je?“

„Promijenio si se, ali i nisi.“

Bilo je tu razumijevanja i priznanja u njegovim očima, koje su mi rekle da zna šta sam mislila: „I ti isto.“

Iako sam željela da priznam da me privlači, željela sam da zna da se sjećam koliko je naše prijateljstvo bilo dobro i da je za sada takode dobro: „Ipak smo uvijek ovo imali. Mogli smo da ćutimo i da se ne osjećamo neprijatno. Nismo imali potrebu da popunimo tu tišinu. To imam sa Kolom, ali... mislim, on mi je kao brat, i... ali sa drugim momcima, nikada nismo....“, odlutala sam, shvatila sam da mu možda govorim mnogo više nego što sam željela.

Pogledala sam ga kada nije odgovorio i osjetila sam se napeto zbog tišine sa njegove strane.

Nagnuo se ka meni: „Znam da sam te pitao da li je bio neko poseban u tvom životu, ali iskreno, Hana, ne želim da slušam o drugim muškarcima.“

Vilica mu se ukočila i pogledao je kroz prozor.

To me je iznerviralo. Nisam uopšte bila oduševljena njegovom posesivnošću alfa mužijaka. Ali pošto nisam željela da se svađam u javnosti, ućutala sam i polako pustila da se bijes smiri. Poslije

deset minuta neprijatne tišine, odgovorila sam mu tiho: „Ti i ja samo samo prijatelji“, i ako nastavi da se ponaša kao posesivni idiot, tako će i ostati.

Marko me pogleda oštro: „Ali znaš da ja želim više“, odgovorio mi je, „dakle, razumiješ i zašto ne želim da slušam sranja o drugim muškarcima sa kojima si bila. O tipovima koji su dobili sve ono što sam ja želio od kada sam zasrao stvar.“

Težina naše prošlosti, naša osjećanja i zbunjenost, sve se to zamotalo oko mene sa osjećajem čežnje i osjetila sam strah. Od nas. Od naše budućnosti. Od manjka budućnosti. Bez razmišljanja, prošaputala sam: „Možda ne bi trebalo više da se viđamo.“

„Ti možeš da se nosiš sa tim“, rekao je tvrdo, njegov glas je branio bilo kakvo poricanje.

Natjerala sam se da se suočim sa njegovim pogledom: „Ali možeš li ti?“

„Dokle god ne pričaš o momcima sa kojima si spavala, ili toliko o Kolu, mogu to da podnesem.“

Skupila sam oči: „Kol je moj najbolji prijatelj.“

Savio je glavu i približio se: „Ja sam ti najbolji prijatelj“, odgovori grubo, „samo si zaboravila. Moja greška, znam. Mogu da ti pomognem da se prisjetiš.“

Iskreno, nisam znala kako da odgovorim na to. Boljelo me je toliko sve ono što smo imali i ono što sam se plašila da ponovo imam sa njim.

Zbog toga sam ćutala. Ćutali smo sve dok nismo izašli na stanici Kvin strit u Glazgovu, a tada Marko prekide tišinu. Opušteno reče: „Gebi želi nešto što se zove *Džo Malon* za Božić. Molim te, reci mi da znaš šta je u pitanju.“

Gledala sam u njega i njegovu poslovičnu maslinovu grančicu.

I onda sam donijela odluku. Nasmijala sam se: „To je prodavnica. Da li je rekla šta želi iz *Džo Malonal*?“

Marko me je blijedo gledao.

„U redu“, potapšala sam ga po ramenu dok smo izlazili iz voza, „probaćemo sa njihovim poklon-paketom.“

Nekako, uprkos lošoj situaciji u vozu, proveli smo se divno tog dana. Poslije kupovine, otišli smo na ručak u pab. Onda sam mu najednom rekla: „Znaš, ako ne kupimo sve ovog vikenda, voljela bih da ti pomognem oko kupovine sljedeći vikend.“

Marko me nježno pogleda. Ipak, njegov tihi odgovor bio je odričan: „Ne mogu sljedećeg vikenda.“

Pokušavala sam da se ne osjećam glupo zbog toga. Nikada se nisam osjećala glupo dok smo bili djeca.

Njegove obrve se skupiše zbog moje tišine: „Komplikovano je, ali... objasniću ti uskoro“, obećao je, „kada bude pravo vrijeme.“

Stomak mi se okrenuo od neprijatnosti i pokušala sam najbolje što sam mogla da potisnem taj osjećaj: „To baš zvuči misteriozno.“

„To je samo duga priča. Jedna koju sam želio da ti ispričam, ali, kao što sam rekao, kada bude pravi trenutak.“

Licemjerno s moje strane, ali mi se nije sviđalo da Marko nešto krije od mene, čak iako sam ja krila nešto od njega. Da bih sakrila taj osjećaj posesivnosti, zbog kojeg sam bila ljuta na njega prije par sati, nemarno sam slegla ramenima: „Nije kao... da mi duguješ nešto.“

„Da, jebeno ti dugujem“, reče naglo, „šta god da je ovo“, pokazao je između nas, „važno je. I reći ću ti kada bude pravo vrijeme.“

Kako sam mogla da odgovorim na to? Puls mi je divljao, tako da sam pokušala ponovo sa iskrenošću: „Ne želim da pomisliš da te zavlačim, Marko. Pokušavam da ti ponudim svoje prijateljstvo, ali ne znam da li ću ikada moći da ti ponudim više od toga. Treba mi potvrda od tebe da to razumiješ.“

„Razumijem. Više od prijateljstva ili ne... ja ne idem nigdje.“

I tek tako, bol se vratio, ali ovaj put je bio pomalo sladak. Poslije trenutka neprijatne tišine, skrenula sam priču na nebitne stvari, pitala ga o ujni, ujaku i restoranu.

„Dobro su“, slegao je ramenima, prateći promjenu teme, „kao što sam i prije toga naglasio, Gebi je pomalo omekšala Dina. Negdje usput, shvatio je da nisam samo traćenje prostora.“

Prisjetila sam se te večeri u bašti, otekla masnice ispod njegovog oka i nisam mogla da suzdržim bijes koji sam u dubini duše osjećala prema Dinu: „Da li to nadoknađuje to što je bio kreten prema tebi?“

Osjetila sam njegovu emociju, a njegov izraz lica postade nježniji: „Ne, Hana. Ali on nije više isti čovjek. Njemu je djed prenio sva ta sranja. Njihov odnos nije bio sjajan i to je prelio na nas. Dio mi se izvinio zbog svega što mi je uradio“, kiselo se nasmijao, „bio je pijan kada mi se izvinio, ali je i to nešto.“

Pretpostavljam da, ako je Marko bio spreman da oprost, i ja bi trebalo: „Drago mi je zbog toga.“

Ručali smo i atmosfera među nama se proljepšala. Zezali smo se, razgovarali, pa se onda vratili u gomilu ljudi da bismo još malo kupovali. Tu noć, Marko je proveo u mom stanu. Ja sam zaspala gledajući film i probudila se jer me je Marko nosio u spavaću sobu. Nježno me je spustio u krevet i zaspala sam uz dodir njegovih usana na mom čelu.

Sljedeće jutro sam se probudila i zatekla ga da spava na mom kauču. Kada sam ga pitala zašto je ostao, umjesto da ode kući u svoj krevet, rekao mi je da spava lakše znajući da sam ja na sigurnom. To jutro sam mu napravila doručak. Napravila sam mu doručak i shvatila da mi je odlučnost, u odnosu na dan ranije, blago popustila. Mislila sam kada je otišao tog dana da se neće vraćati, ali se vratio; vratio se sa materijalom koji je poručio za mene. Otkazala sam nedjeljni ručak kod mame da bih gledala Marka kako pravi police za knjige u mojoj dnevnoj sobi. Moja odlučnost je sve više slabila.

Iako smo naredne nedjelje oboje bili previše zauzeti poslom, Marko je nalazio vremena da me pozove svake druge večeri. Kao što je rekao, nismo se vidjeli tog vikenda, jer je on imao druge planove.

Dok nije bio tu, shvatila sam nešto pomalo zastrašujuće. Nedostajao mi je.

Nedostajao mi je, do koske mi je nedostajao.

Osjetila sam olakšanje kada sam ga vidjela na vratima u ponedjeljak uveče poslije njegovog nestanka. Prekršio je svoj tihi zavjet da mi pruži što više fizičkog prostora, time što je ušao u moj stan i zagrlio me tako da sam to osjetila u svakom milimetru tijela. Poljubio me je u obraz i nevoljno pustio. Bilo mi je drago što sam nosila debeli džemper, jer je kombinacija njegove kolonjske vode, njegove toplote, jakih ruku oko mene i njegovih čvrstih grudi koje su se trljale o moje meke, a sve to pomiješano sa dobrim osjećajem što je sada tu, proizvelo je jaku reakciju tijela. .

U namjeri da otresem seksualnu želju sa sebe, napravila sam večeru i sve je bilo savršeno normalno.

Tri puta te nedjelje Marko je dolazio kod mene na večeru.

Pitala sam ga zašto nikada ne provodimo vrijeme kod njega u stanu, ne zato što mi je smetao, nego zato što sam bila radoznala. Njegov odgovor bio je da je moj stan ljepši. Pošto je nekada živio u onoj rupetini u Indija plejsu, nisam mogla da ga zamislim da živi na tako nijemom mjestu sada, pa sam pretpostavila da je njegov stan bio dobar za posjete, iako je on mislio suprotno.

Ipak, prešla sam preko pitanja, radoznalosti i sumnje, u namjeri da uživam u ovom vremenu sa njim.

Odlučili smo da jednom ne budemo u stanu, pa smo otišli u bioskop u petak uveče. Očigledno nismo provodili dovoljno vremena zajedno, pa je Marko bio uporan da ide sa mnom da čuva djecu sljedeće večeri. Otišli smo kod Džos i Brejdene i čuvali smo Bet i Luka, jer su oni izlazili u grad. To je značilo da je Marko upoznao Džos. Već je znao Brejdenu jer je radio na njegovim zgradama. Na moje potpuno iznenađenje, Brejden je bio prilično prijatan sa Markom. Nije bilo osuđujućeg pogleda starijeg brata. Izgleda mu se sviđala ta ideja Markovog prisustva u mom životu. Možda je mačo-muškarac u njemu prepoznao isto u Marku i stvorili su neko muško poštovanje koje nikada nisam

razumjela. Što se tiče Džos, kod nje je sve bilo jasno, kada su Brejden i Marko bili okrenuti leđima, rekla mi je da izgleda predivno.

Najveće iznenađenje te večeri nije bio Brejdenov opušteni stav - bila je to Markova privrženost djeci. Bet i Luk su ga odmah zavoljeli, a on je imao beskonačno strpljenje sa njima. Iako malo pometena ovim iznenađenjem, osjećala sam da je noć proticala sjajno... sve dok se stvari nisu otele kontroli. Džos i Brejden su se vratili kasno te večeri, kada su klinci već bili u krevetu, a Džos je uradila nevjerovatnu stvar - pozvala je Marka na nedjeljni ručak. Sutra.

Moj izraz lica mora da je bio užasnut, jer su i Marko i Brejden prasnuli u smijeh.

Naravno, Marko je prihvatio poziv.

Na moje sve veće zaprepašćenje, moja cijela porodica ga je prihvatila. Nisam znala da li da budem srećna ili razočarana. Znala sam da moja mama i djevojke misle da je fantastičan - odvuikle su me u kuhinju i hvalile su njegov smisao za humor i njegovu lakoću u ponašanju sa djecom, kako je slušao sve što sam rekla, kao da je to bila najhitnija stvar na cijelom svijetu... i, naravno, zezale su me kako predivno izgleda.

Kao da ja to sve već nisam znala.

Reakcija momaka na Marka bila je malo lošija, jer su oni uvijek bili teški prema momcima ženskog dijela porodice. Izgledalo je kao da uživaju u Markovom tihom samopouzdanju, poštovali su njegove tihe odgovore i uživali u njegovom jednostavnom humoru.

Bila sam sjeban.

Čak se i Kolu svidio, a Marko je definitivno bio povučeniji prema Kolu nego prema ostalima.

Jedina osoba koja je bila djelimično hladnokrvna, bio je moj otac. On je bio opušteniji od većine muškaraca u mom životu, i njegova reakcija može se objasniti činjenicom da je tata bio jedini koji je znao istinu. Posmatrala sam dok je tata proučavao Marka, znala sam ga dovoljno dobro, da sam znala da procjenjuje da li je

Marko vrijedan te druge šanse koju mi je preporučio. Ako je iko drugi primijetio tatino neobično ponašanje, to je pripisao njegovom zaštitničkom stavu.

Jedina neprijatna situacija tokom posjete bila je poslije ručka kada je Bet došla i stala pored Markove stolice. Iskrenula je glavu na stranu, proučavala ga je zainteresovano, dok joj se Marko smiješio. I onda su svi čuli kada je glasno pitala: „Da li si ti Hanin dečko?”

Hana je poželjela da se crna rupa otvori odmah ispod nje i da je proguta.

Još gore od toga bio je Markov odgovor: „Ne. Ne želi da joj budem dečko.”

Bet mi je odmah uputila svoj sladak preneraženi pogled: „To je stvarno nepristojno, Hana.”

I to je bilo toliko slatko da sam se čak i ja nasmijala, uprkos gorućem crvenilu u obrazima.

Malo kasnije, Džos i Eli su ustale da skuvaju kafu i čaj, a ja sam ignorisala Markov pogled dok sam izlazila iz dnevne sobe da im pomognem u kuhinji.

„Šta vi svi izvodite?” upitala sam tiho. „Šta se desilo sa Brejdenovim i Adamovim zaštitničkim stavom? Šta se desilo sa *vašim* zaštitničkim stavom?”

Džos sleže ramenima: „Sviđa nam se Marko. Izgleda kao dobar momak.”

Nisam znala šta da kažem na to.

Pogledala sam u sestru. Eli se namršti na moj izraz nevjerice: „Hana, mi samo cijenimo trud koji ulaže u tebe. Želimo da budeš srećna. Očigledno je svima da ste vas dvoje mnogo više od prijatelja. Mislim, rijetko smo te viđali u posljednje tri nedjelje, a kada se vidimo, sve o čemu ti pričaš je šta ste ti i Marko radili.”

„Đavola ste vi prijatelji”, frknu Džos, miješajući šećer u kafi, „seksualna tenzija između vas je van granica”, njen kez postade samozadovoljan, „podsjeca me na mene i gospodina Karmišela.”

„Bez detalja”, Eli podiže ruku, molećivog pogleda.

„I nisam htjela da ih iznosim”, Džos je uvjeri, ali smo znali kuda je njen um lutao, zbog i dalje samozadovoljnog osmijeha na licu i vreline iz očiju.

Uzdahnula sam i naslonila se na radni sto: „Mislila sam da barem mogu da se oslonim na porodicu u pokušaju da održim platonsku vezu između mene i Marka. Ali me vi praktično hranite njime.”

Eli frknu, o, dugačko, sarkastično frktanje je to bilo: „Uozbilji se, Hana. Provodiš skoro svaki slobodan trenutak sa njim. Ako mu iko pomaže da se zbliži sa tobom, to si ti.”

Posmatrajući ga kako drijema na kauču, bila sam preplavljena osjećanjima prema njemu. Osjećanja duboko sa dna stomaka lupala su mi u grudima i golicala mi vrhove prstiju. Prošle nedjelje, poslije nedjeljnog ručka, samo jedanput sam večerala sa Markom. Posao nas je preplavio, a za vikend je on ponovo imao te tajne porodične obaveze. Shvatila sam, što i nije bilo teško, da se ta porodična stvar dešava svake druge nedjelje.

Bilo mi je teško da ga ne pritisnem po tom pitanju.

Ali nisam. Većinom zbog već spomenutog licemjerja.

Pa... nismo se vidjeli nekoliko dana. Cijela stvar sa tim što mi je nedostajao se samo pogoršavala. Zbog toga, kada sam otvorila vrata te večeri i ugledala ga, bila sam preplavljena emocijama. Zbog čega god da je misteriozno nestajao tokom vikenda, Marko mi je pokazao da sam mu nedostajala isto koliko je on nedostajao meni, jer je bio na mom pragu i noć poslije toga. Nije mogao da čeka ni dan da bi me vidio.

Rekla sa mu da imam eseje koje moram da ocijenim, ali to ga nije pokolebalo. Većerali smo, a onda je Marko zadrijemao na mom kauču i pustio me da nastavim sa svojim poslom.

Moja odlučnost je slabila.

Mogla sam da osjetim to.

Samo je trebalo da me povuče i...

Spustila sam pogled sa njegovog zgodnog, uspavanog lica i odlučno pokušala da nastavim da radim. Sljedeći esej koji sam pregledala bio je Džerodov, zbog čega mi je ignorisanje Marka bilo još teže. Ali sam to uradila, jer je Džerod zasluživao moju pažnju.

Njegov prepravljeni esej me je pogodio. Uprkos svoj toj navodnoj ljenosti kod drugih profesora i problemima koje je imao zbog oca koji ga je napustio, Džerod je ipak uspio da pronađe snagu u sebi koju nema mnogo dječaka njegovog uzrasta i da se brine o mlađem bratu Harviju, da ga odgaja. Za Džeroda, cilj eseja bio je da pokaže da je prerastao djetinjaste strahove i da je postao zreo mladić. Ali čitalac je mogao da nazre, iz gomile situacija koje nam je opisao, da je Džerod prerastao sopstvene strahove samo da bi se Harvi osjećao sigurno, da bi Harvi prestao da se plaši.

Nije bilo lako za nekog sa Džerodovim ponosom da sve to stavi na papir i natjerao me je da obećam da ćemo samo ispitivač i ja da pročitamo esej.

Šteta što sam tako obećala. Željela sam da gurnem esej Ruterfordu pod nos i da zahtijevam da ga pročita, ne bi li shvatio da dječak o kome je imao tako nisko mišljenje, uopšte nije bio dječak. Bio je dječak po godinama, ali je morao da postane odrastao čovjek, da bi pružio bratu emocionalnu podršku koju on nikada nije dobijao.

Uzdahnula sam teško i poželjela da mogu da učinim još više da Džerod shvati sopstvenu vrijednost.

„Šta nije u redu?”

Podigla sam glavu sa rada na Markov hrapav glas. Oči su mu bile otvorene, njegov pogled me je pogađao i emotivno i fizički.

Taj nalet nježnosti mi se očigledno ocrtao na licu jer je Marko postao koncentrisaniji.

Odlučnost je i dalje slabila. Samo jedan dodir...

Tijelo mi je jako podrhtavalo, ali sam glumila nonšalantnost, kuckajući olovkom po papirima u ruci: „Imam učenika u četvrtom razredu. Džeroda”, spustila sam esej sa strane sa ostalima, „podsjeća me na tebe.”

„Stvarno?" Marko se polako ispravio, laktovi su mu se oslanjali na koljena dok se naginjao prema meni. „Mora da onda imaš i slabu tačku prema njemu."

Nasmijala sam se: „Toliko si siguran u sebe ovih dana."

Marko nije odgovorio; umjesto toga, oči su mu potamnjele, presijavajući se na prigušenom svjetlu dok se spuštao na pod. Srce, koje je već jako lupalo, pojačalo je sa tim i ja nevoljno olizah usne dok mi se približavao.

Disanje mi postade plitko, mozak mi je vrištao *zaustavi ga!* Dok mi se tijelo radosno predavalo, dok mi je razmicao noge, namještajući se između njih i približavajući poprsje toliko, da sam morala da se naslonim na ruke da bih napravila prostor između nas. Marka to nije zaustavilo. Umjesto toga, još više mi se približio, savila sam glavu unazad. Jednu ruku stavio je na pod pored mog kuka, dok mi je drugom sklanjao kosu i njome mi obuhvatio lice.

„Znam da ti je još uvijek stalo", šaputao je preko mojih usana koje su nam se skoro dodirivale. Stresla sam se, dok mi je disanje preskakalo. „I, mala, mislim da ne mogu više da se pretvaram da ne razmišljam o tome da sam u tebi svaki dan, svakog sata."

Njegove riječi su imale skoro jednak uticaj kao njegova usta među mojim nogama.

Željela sam ga. Željela sam ga toliko da sam zanijemila, uplašena da ako progovorim, poreći ću to.

Marko je shvatio moje ćutanje kao potvrdu.

Njegov palac mi je nježno milovao obraz, pogled mu je padao na moje usne.

Bez daha, čekala sam.

Njegova glava je pala, brišući razmak između naših usana, a moje oči zaigraše kad mu usne dodirnuše moje. Usne su mi zadrhtale, pa uzdahnuh, želeći više.

Njegov poljubac se nastavio, blago zavodeći, dodir usana uz usne, a pritisak je rastao u koracima dok mi je koža postajala sve vrelija.

Nikada me niko nije tako poljubio. Ni jedan momak nikada nije bio tako slatko spor, kao da je htio da osjeti svaki milimetar mojih usana. Svaki put kada sam pomislila da će pojačati poljubac, on se sklanjao, nježno me dodirivao po uglovima usana, ili mi golicao donju usnu.

Peckanje je bilo predivno.

„Samo tvoj", sklonila sam se malo da bih to nježno rekla, zvučala sam pomalo izgubljeno i pitala sam se da li u toj strasti ima istine.

Marko me je posmatrao kao da želi da me pročita. Nježno, sklonio mi je kosu iza uveta: „Samo moj šta?"

„Tvoj poljubac. Usne me peckaju kada me poljubiš", tužno sam se nasmijala, „stvarno, iskreno me peckaju. Nikada tako nešto nisam osjetila."

Mračan trijumf se pojavio u Markovim očima: „Dobro", odgovorio je grubo, prije nego što je spustio usne na moje.

Moje disanje je sve više i više izmicalo kontroli, dok me je ponovo mučio sporim, zavodljivim poljupcima. Žudjela sam da se dodirnemo jezicima da bih mogla da ga okusim. *Sjećala sam se* njegovog ukusa. Nije bilo ništa nalik tome. Željela sam to ponovo.

Podigla sam se sa poda, krenula na njega, ruke su mi uhvatile njegova ramena kada je nagli pokret pritisnuo naše usne jače. Zastenjela sam od želje, a Marko me pribio sebi, njegova druga ruka bila mi je u kosi, držala me je dok sam otvarala usne ka njegovim. Donji dio stomaka mi je poludio dok se njegov jezik preplitao sa mojim, dok su me njegova vreliina i ukus ispunjavali.

Da.

Zbog toga mi je nedostajao.

Četrnaesto poglavlje

„Stavi noge oko mog struka“, naredio mi je Marko, glasa teškog od želje.

Odmah sam uradila kako je rekao, ruke su mi obuhvatile njegova ramena dok me je pridržavao i ustao sa lakoćom. Uzdahnula sam na dodir njegovog dignutog uda, pogledi su nam se sastavili, praveći zamišljene munje iz čijih su sudara nastajale istopljene žeravice. Marko me je nosio, dah nam se miješao dok smo uzdisali u iščekivanju.

Jedva sam bila svjesna kretanja kroz stan, kada me je spustio na meki dušek mog kreveta, a njegovo tijelo je kliznulo pored mog.

Podigao se, ruke kojima se pridržavao bile su sa obje strane moje glave: „Nema povratka“, promrmljao je.

Podigla sam mu majicu, osjetila vrele, glatke mišiće ispod ruku i zadrhtala od uzbuđenja: „Nema povratka“, složila sam se, potpuno savladana požudom u njegovim očima.

Marko skide majicu preko glave i baci je negdje iza mene.

„O bože“, prošaputala sam prije nego što sam mogla da se zaustavim, odmah sam krenula na njega, morala sam da dodirnem tu predivnu kožu. Bio je lijepo građen, izvajan. „Predivan si.“

Te riječi sam promumlala jer mi je Marko već skidao džemper i bacio ga isto tamo gdje i majicu: „Ne, ti si“, odgovorio je tiho, njegove ruke su klizile od mog struka da bi mi uhvatile grudi preko grudnjaka.

Izvila sam leđa, gurajući ih u njegove ruke. Marko je prihvatio ponudu.

Poljubio me je, duboko i jako, dok je vješto otkopčavao grudnjak.

Moja ruka pratila je svaki milimetar njegovih grudi dok smo se ljubili i nevoljno se sklonila kada me je gurnulo nazad na krevet i spustio mi bretele grunjaka niz ruke.

Grudnjak nestade.

Markov pogled siđe sa mog lica na moje gole grudi, a one su otekale od vreline, dok su me bradavice peckale. Osjetila sam ringišpil u donjem dijelu stomaka i znala sam da ako bi stavio ruku između mojih nogu, vidio bi da sam spremna za njega.

Dodirnuo me je, ponovo mi je uhvatio grudi u šake, nježno ih je stezao, palčevima mi je trljao bradavice, dok je pamtio moj oblik. Disanje mu je postajalo teže i mogla sam da osjetim pritisak iz njegovih farmerki.

Ponovo sam se izvila, tiho tražeći njegova usta. Nije me odbio.

Uzdahnula sam na nježni dodir njegovih usana, prvo na lijevoj, a onda na desnoj dojci. Mučio me je, ljubeći me pored bradavica. I taman kad sam pomislila da ću glasno da ga molim, liznuo je moju desnu bradavicu prije nego što ju je obuhvatio usnama i krenuo da sisa.

Veliki talas krenuo je iz mog stomaka i ja sam meko zaječala i spustila glavu ponovo na jastuk.

Marko je obasipao obje bradavice pažnjom sve dok nisu bile otekale, sve dok ga nisam očajnički željela.

Poljubio mi je spoljnu stranu dojke i pridigao se.

Kunem se da sam umalo svršila na sam prizor njega koji me je grabio tom tamnom glađu u očima - glad koja bi svaku ženu na svijetu natjerala da se osjeti zapaljivo.

Pogledi su nam se sreli, a debela, teška tišina bila je među nama. Marko zabi prste u krajeve mojih pantalona, uhvati time i gaćice i povuče. Podigla sam donji dio tijela da mu pomognem i podigla noge da bi mi svukao nogavice. Kada me je oslobodio odjeće, lagano, nježno, milovao mi je članke i unutrašnju stranu butina, spustio mi je noge i raširio ih. Nikada se nisam osjećala toliko izloženo, ili na moje iznenađenje, toliko napaljeno na njegov pogled na meni.

Grčevitim potezima, vilice koja mi je podrhtavala od manjka kontrole, Marko otkači kopču na kaišu i otkopča pantalone. Svaki milimetar mene bio je zapaljen, unutrašnji dio butina je pulsirao i nisam mogla da kontrolišem svoje disanje dok je moje neiskusno tijelo vrištalo za nekim iskusnijim.

Spustio je farmerke i bokserice i ja sam ugledala ogroman, bijesan, pulsirajući ud. Bio je savršen u proporciji sa njegovim tijelom, ali... bila sam napregnuta, leđa su mi se kočila.

Marko skide farmerke, bacio ih je sa strane prije nego što je krenuo na mene, gurnuo mi je noge još šire dok je spuštao svoj torzo preko mog. Nježno me je poljubio, lutajući prstima niz spoljni dio moje butine, na način koji je ponovo izazivao drhtaje i tijelo mi se malo opustilo.

„Ja sam spreman“, prošaputao mi je pored usana, „pretpostavljam da si i ti. Da li si na pilulama ili nam treba kondom?“

Oklijevala sam, zatečena pitanjem.

„Hana?“ gricnuo mi je resicu uha dok mu je ruka nastavila da klizi preko mog stomaka dok nije stigla do dojke. Stegao ju je, palcem trljajući otečenu bradavicu. Zažmurila sam i zakolutala očima.

„Na piluli sam“, prošaputala sam ošamućena, dolazeći sebi tek kada je njegova ruka sišla sa moje dojke i pronašla novo, bolje mjesto između mojih nogu.

Kukovi su mi se zgrčili na prvi dodir njegovog palca na mom klitorisu i on počeo da pravi duboke, smirujuće grlene zvukove. I onda me je ljubio, obasipao me je toplim, omamljivim poljupcima dok mi se igrao sa klitorisom. Ja sam ga takođe dirala, milovala sam mu ramena, leđa, stomak, trljala sam mu bradavice tako da je ječao u moja usta i jako mi pritisnuo klitoris.

Kada je stavio dva prsta u mene, prekinula sam poljubac, zaječala sam dok sam izvijala vrat.

„Mala...“, obasuo mi je lice poljupcima dok je gurao prste unutra i napolje, „bože, mala, jebeno si vlažna.“

Zacviljela sam, otvorila sam oči i pogledala ga.

„Da li me želiš?“ promrmljao je mračno u moja usta.

Klimnula sam glavom, mrdajući kukovima dok su mu prsti bili u meni, željela sam više.

„Reci to, Hana.“

Izbezumljena, zakopala sam prste u njegova leđa, želeći ga bliže, zvuk mog dahtanja ispunio je sobu: „Želim te“, priznala sam bez daha, „želim te u sebi.“

Posmatrala sam kako mu kontrola naglo popušta.

Njegovi prsti izađoše iz mene, stegao mi je butinu dok je namještao drugu ruku sa strane moje glave. Gledajući duboko u moje oči, pomjerio se. Osjetila sam ga vrelog i tvrdog kod mog središta i onda se odjednom pojavi pritisak dok je prodirao unutra.

Stegla sam se, nisam se osjećala toliko neprijatno kao prvi put.

Marko nije bio čak ni na pola puta, kada se nešto novo pojavilo u njegovim očima, pitanje iz nevjerice. Njegova vilica povratila kontrolu i on uspori i stade: „Mala...?“

Odmahnula sam glavom, nisam razumjela šta nije u redu.

„Mala...“, zaronio je glavom bliže, ruke su mu obuhvatile moje lice, „uska si kao da si djevica“, prošaputao je promuklo.

O, ne. Ne, ne, ne!

Progutala sam knedlu jako, uzbuđenje je polako nestajalo dok se realnost vraćala: „Prošlo je dosta vremena“, prihvatila sam se nesvjesno njegovih ramena.

Marko je odgovorio tako što ga je jače gurnuo u mene. Ja sam mu stegla ramena, dok su mi kukovi drhtali želeći više.

„Koliko je prošlo vremena?“ upitao me je, dok su mu se mišići vilice stezali od napora.

Smislila sam dobru laž: „Prva godina fakulteta“, dahtala sam, „od tada sam bila zauzeta.“

Marko se ukoči: „Nisi bila sa muškarcem četiri godine?“

Točnije pet.

Odmahnula sam ponovo glavom.

Odjednom je zaledio izraz lica, pa nisam mogla da pročitam njegovu reakciju. Ali tada mi nije ni bilo bitno da pročitam njegovu reakciju, jer je već cio ulazio u mene, polako ga je vadio i onda ponovo polako ulazio.

Nelagodnost je nestala kad su mi se mišići vagine stegli oko njegovog uda.

„O bože, Marko!" pokušavala sam da ga uguram dublje. „Da?" gurnuo je malo jače i ja sam ponovo vrisnula njegovo ime.

Vodio je ljubav sa mnom. Naši pogledi ostali su povezani dok je lagano klizao u mene i van.

„Svrši za mene, mala", prostenjao je, dok mi je hvatao jednu ruku i zakucao je za krevet, a drugom mi jače stezao bedra, „Hana, hoću da svršiš."

Osjećaj u meni se pojačavao stežući me jače i jače, sve dok mi cijelo tijelo nije bilo prenapregnuto.

„Da", Marko gurnu jače, „svrši za mene."

Njegov kurac ušao je u mene još nekoliko puta, željan da upali vatru... i onda je to i uradio.

Bljesnulo je, tenzija u meni je eksplodirala, orgazam kao nijedan prije toga me je preplavio. Mislim da su mi oči zakolutale dok sam ja vrištala njegovo ime.

Stresla sam se uz Marka, otvorila sam oči i vidjela da se on stegao, izvio vrat, zaškrgutao zubima i žestina se proli iz njegovih očiju dok je njegov vrhnuac nailazio.

Trzao se, a njegov stisak posta skoro bolan dok je svršavao. Pao je na mene. Njegovo tijelo je i dalje drhtalo kada je zakopao glavu u moj vrat.

Mišići su mi bili topli i mlitavi i nekoliko predivnih sekundi sam samo ležala tu i uživala u posljedicama najboljeg orgazma koji sam ikada iskusila, likovala sam od osjećaja Markovog toplog čvrstog tijela koje me je prekrivalo.

Ipak, te sekunde su prošle brzo.

Kada je podigao glavu, opuštenog izraza lica i očiju punih ljubavi, mračno, teško osjećanje mi se usadilo u stomak. Poljubio me je nježno, uzvratila sam mu poljubac, ali...

Nježno se odvojio od mene i okrenuo. Osjećaj u stomaku mi je rastao dok je ustajao iz kreveta. Oči su mi gledala njegova velika, mišićava leđa, fokusirajući se na liniju podignute kože sa lijeve strane donjeg dijela leđa. Ožiljak.

Novi osjećaj nelagode susreo se sa onim koji je rastao u meni. Posmatrala sam kako njegovo veličanstveno tijelo, zadnjica vrijedna ugriza i sve ostalo, izlazi iz sobe i nestaje u hodniku.

Nekoliko sekundi kasnije se javio, potpuno opušten svojom nagošću. Poželjela sam da mogu da povjerujem u nježnost u njegovim očima dok me je gledao, posmatrala sam ga, pomalo zbunjena, dok se vraćao u krevet kod mene. A onda je stavio moker peškir između mojih nogu.

Iznenadena slatkim potezom, ugrizla sam se za usnu da ne kažem ništa dok me je sređivao. Poslije toga je ponovo nestao na nekoliko sekundi, da bi izvukao pokrivače ispod mene i pokrio me njima. Skliznuo je na krevet, legao je na leđa i zagrlio me. Bez riječi me je povukao prema sebi, a ja sam stavila glavu na njegove grudi, dok mi je srce ponovo lupalo.

„Ne znam da li ovo mijenja bilo šta."

Marko mi odgovori uz nalet smijeha: „Pa, naravno da mijenja."

Iz nekog razloga, poželjela sam da zaplačem. Nisam sebe razumjela uopšte: „Trebalo bi da ležim ovdje i da budem srećna... ali nisam."

Vazduh u prostoriji postade hladniji. Marko se uspravi, okrenu se da bi mogao da me pogleda u oči. Mogla sam da kažem po grčanju njegove vilice da je bio malo više iznerviran mojom reakcijom poslije seksa: „Šta to, koji đavo, znači?"

Krenula sam iskreno. Pa... na neki način: „Imam neki loš osjećaj o nama", skrenula sam pogled, „nisam ti rekla sve, a ne znam da li ću ikada to moći da uradim."

Osjetila sam pritisak njegovih prstiju na mojoj vilici i on polako okrenu moju glavu, da bih se susrela sa njegovim toplim pogledom: „Hoćeš, u jednom trenutku“, rekao je sa samopouzdanjem koje jednostavno nisam mogla da osjetim, „ni ja ti nisam sve rekao, ali dolazimo dotle. A taj osjećaj... ja ću da učinim da nestane. Učiniću da nestane time što ću ti dokazati da *ne idem nigdje*. Ja sam ovdje, Hana. I želim da budem ovdje.“

Željela sam dalje da se prepirem, željela sam da pobjegnem prije nego što sve između nas eksplodira i uništi me. Ali kada me je poljubio, gurnuvši mi leđa uz jastuke, odlučan da ponovo vodi ljubav sa mnom, shvatila sam da postoji mnogo veći dio mene koji nema nikakve veze sa razumom i mojim osjećanjima i da taj moj dio želi ovo tu sa njim, više od bilo čega.

Zbornica se praznila jer je bilo još pet minuta do kraja pauze za ručak. Upravo sam išla do sudopere da operem solju, i dalje omamljena (i iscrpljena) od sinoćnog *seksatona* sa Markom, kada se Neš pojavila pored mene.

Ignorisa je moj upitni pogled i okrenula se. Čim je posljednji profesor izašao iz zbornice, okrenula se ka meni, njene tamne oči su sijale od uzbuđenja: „Čula sam da stvari idu dobro sa tobom i Markom.“

Iznerviranost mi je ubrzala puls: „A gdje si to čula?“

Niš sleže ramenima, izgledala je čudno zadovoljna sobom, skoro trijumfalno: „Pa, Marko mi je poslao poruku jutros, sve što je u njoj pisalo je: *Hvala ti*. Vidjela sam da imaš podočnjake i crvenilo na obrazima, povezala sam sve sa porukom i skapirala da ste vas dvoje spavali.“

Sjajno: „Da li si ti profesorka engleskog ili privatni detektiv?“ promrmljala sam.

Niš se nasmija: „Ne znam zbog čega ta džangrizavost. Da sam ja dobila nešto od Marka D'Alesandra, umrla bih kao srećna žena.“

„Ti si *udata* žena“, podsjetila sam je i bacila papir od sendviča dok sam išla ka vratima.

„To ne znači da ne mogu da se divim predivnom primjerku kao što je Marko.“

Priznajem da sam bila zbunjena da li je pridika Marku prethodno veče bila prava stvar ili ne, ali definitivno sam uživala oko svega vezanog za njegovo tijelo. Zadrhtala sam od same pomisli na to.

„Pa“, Niš me preteče, stavila je ruku na vrata zbornice da ne bi mogla da joj pobjegnem, „Endi je rekao da poznaje Marka nekoliko godina i da on nikada nije jurcao za ženama“, Niš se nasmija, „on je obično bio tip koji smuva i ostavi.“

Posmatrala sam je nestrpljivo: „Da li je to bilo pitanje?“

„Pa, da.“

Uzdahnula sam i gurnula vrata da bi me pustila da izađem: „Mi imamo zajedničku prošlost.“

„To kapiram. Ono što bih ja željela da znam je: da li je to ozbiljno? Da li ću uskoro čuti svadbena zvona?“

Slegla sam ramenima zbog glupog pitanja: „Nisam sigurna ni da li smo zajedno, Niš. Marko nikada nije bio neko za dugu vezu.“

Kol je bio u kuhinji, sipao je sok i neke grickalice, a ja sam se taman opustila kada mi je telefon zavibrirao. Izvadila sam ga iz torbe, a taj nemir mi se vratio u stomak kada sam vidjela da je Marko u pitanju.

Zvao me je pet puta i svaki put sam ignorisala poziv. Takođe sam ignorisala i poruke koje mi je slao. Umjesto da odem kući, gdje sam bila sigurna da će upasti i natjerati me da se ponovo suočavam sa osjećanjima za koja nisam bila spremna, otišla sam autobusom do Kolovog stana na Lejt voku. Bio je to mali stan koji je dijelio sa cimerom. Namještaj je bio star i bilo mu je potrebno mijenjanje, zidovi su bili puni žutih fleka i uvijek je bilo hladno jer je starim drvenim prozorima trebala zamjena.

Vratila sam telefon u tašnu, podigla sam pogled kada se Kol vratio u dnevnu sobu.

„Da li ti nedostaje život sa Kem i Džoom?" upitala sam ga i zahvalno prihvatila hranu i piće koje mi je donio.

Kol me upitno pogleda: „Volim privatnost. Za sve nas. Kem ne može da skloni ruke od moje sestre, što je očigledno zbog ogromnog stomaka koji nosi ovih dana i drago mi je što više ne nalijećem na takve situacije."

Zakikotala sam se, razgledajući prostoriju. Pogled mi je zastao na tabli koja je visila iznad starog kamina. Na tabli je bila preparirana riba: „Ipak, tvoj cimer ima kičasti ukus."

„Bigsi je kičeraj do koske", Kol je nasmijano posmatrao ribu, „srećom ga ne viđam toliko."

„Da, gdje je on?"

„Jebeš me ako znam. Plaća kiriju na vrijeme, to je jedino bitno."

„Mogao bi da ga zamoliš da skine ribu."

„Ribu?" frknu Kol. „Kladim se da nisi vidjela lutku na naduvavanje u mom kupatilu?"

Prasnula sam u smijeh: „Nema šanse."

Kol zatvori oči kao da ga je nešto zaboljelo i klimnu glavom.

Zakikotala sam se, spustila sok i izletjela iz dnevne sobe, pa niz hodnik sve do skućenog kupatila u zadnjem dijelu stana. Čim sam otvorila vrata, bila sam suočena sa lutkom na naduvavanje u prirodnoj veličini. Imala je nacrtano lice, ogromne grudi, a neko joj je pokrio donji dio lepršavom suknjom.

„Ime joj je Lola", viknuo je Kol.

I dalje se smiješeći, fotografisala sam je telefonom i onda se vratila u dnevnu sobu.

Kol je zakolutao očima na moj izraz lica: „Tebi je to smiješno. Ti ne moraš da živiš sa tim. Ozbiljno sam razmišljao da je izduvam, ali se plašim Bigsove reakcije."

Još sam se jače smijala.

„Hajde", Kol reče zlovoljno, „gdje je saosjećanje? Kako to da objasnim bilo kojoj ženi koju dovedem ovdje?"

Slegla sam ramenima: „Pa, da imaš čudnog cimera."

„Ma, jok, ako ćemo ozbiljno, izletjele bi napolje prije nego što bih imao šansu da objasnim. Da li bi ti tako postupila kada bi to vidjela u kupatilu nekog momka?"

Prigušeno sam se nasmijala: „O bože, da."

„Jebeno sjajno", promrmlja Kol u svoju kafu. Telefon mi je ponovo zavibrirao i ja sam ga ponovo ignorisala i ponovo se dohvatila soka. „Nećeš da se javiš?" Odmahnula sam glavom.

„U redu", Kol me je pažljivo gledao. Jedva da smo se vidjeli nedjeljama, što je dobro, jer izgleda da ima nekog napretka između tebe i Marka. Ali sada si ovdje, poslije posla, izbjegavaš pozive. Šta se dešava? Da li je to on u pitanju?"

„Ne želiš da znaš."

Osjetila sam da se Kolovo podozrenje pojačava. Uzdahnuo je i spustio solju kafe na sto: „Spavala si sa njim."

Zinula sam od njegove vještine zaključivanja: „To me nervira."

„Dakle, spavala si sa njim. Toliko je bilo loše da ga izbjegavaš... kao prava odrasla osoba, što i jesi."

„Nije bilo loše", promrmljala sam i osjetila da mi obrazi crvene od same pomisli na to.

„Ah, ne želim to da čujem", Kolovo lice se zgrčilo, kao da je upravo pojeo kiselu jabuku.

„Ništa nisam rekla."

Odmahnuo je rukom: „Zaboravi na detalje. Zašto ga izbjegavaš?"

„Samo pokušavam da shvatim stvari."

„A šta tu ima da se shvata? Mislio sam da si mu dala drugu šansu?"

„Jesam li?“ obrve mi se skupiše.

Kol se prijatno nasmija: „Hana, vratila si ga u život.“

Klimnula sam glavom, znajući da je to istina i da sam bila spremna da mu dam drugu šansu, ali...: „Jednostavno imam taj osjećaj. Ne mogu da pređem preko toga. To je taj osjećaj u mom stomaku, osjećaj da ću se ovaj put zaljubiti preko granice povratka.“

Moj prijatelj teško izdahnu: „Da li želiš da znaš šta ja mislim o tome?“

„Uvijek.“

„Mislim da taj osjećaj u tvom stomaku... to je samo zbog prošlosti.“

Trebalo je to da očekujem. Ali nisam.

Provela sam posljednjih pet nedjelja posmatrajući ga kako ulazi u moj život, kako me proganja, kako provodi vrijeme sa mnom. Ipak, nekako nisam uspijevala da izbacim mladog Marka iz glave, a mladi Marko bi mračno slegao ramenima na moje izbjegavanje cijelog dana i čekao bi da ja dođem do njega.

Na moju sve veću zbunjenost, olakšanje mi je prošlo kroz tijelo, kada sam ga u povratku od Kola, vidjela da sjedi na ulazu u moju zgradu. Nosio je debelu jaknu, ali napolju je bilo ledeno, a on nije imao ni kapu ni šal. Krivica me je odmah obuzela.

Kol je bio u pravu. Današnje izbjegavanje Marka bilo je nezrelo. A on je sjedio tu i čekao me po prokletom sibirskom vremenu.

Da li je govorio istinu? Da li stvarno ne ide nigdje?

„Kupicu ti šal“, uzdahnula sam i stala ispred njega.

On podiže glavu, ruke su mu se klatile između koljena, ukočila sam se kada sam mu vidjela izraz lica.

Iznerviran je bila blaga riječ.

Čekala sam da kaže nešto, da vikne, da osudi moje djetinjasto ponašanje, ali umjesto toga, on je ustao i okrenuo mi leđa. Zinula sam od još veće zbunjenosti i posmatrala ga kako se penje uz nekoliko posljednjih stepenika i čeka.

Shvatila sam da je čekao da ga pustim unutra, pojurila uz stepenice, prošla pored njega, a ruke su mi se pomalo tresle dok sam otvarala vrata.

Osjetila sam njegovo zastrašujuće prisustvo iza mene, dok sam pokušavala da ne potrčim uz stepenice do stana, kao da mi je utjerivač dugova za petama. Toliko mi se približio kada sam ubacivala ključ u vrata u bravu, da se očešao grudima o moja leđa.

Leptirići su se uz osvetu vratili u moj stomak, čim sam mu otvorila vrata. Čim je brava kliknula, Marko pruži ruku preko moje glave i gurnu vrata. Ugurao me je unutra i osjećaj bijesa je praktično izbijao iz njega. Izvukla sam se iz njegovog stiska i napravila nekoliko koraka u dnevnoj sobi da bih napravila rastojanje. Drhtavim rukama sam otkopčavala kaput.

„Dakle, jutros“, njegov nadržani glas me je natjerao da se ukočim dok sam skidala kaput, „kada sam te poljubio prije odlaska na posao, taj slatki poljubac bio je... sranje?“

Mislio je na to što sam ga povukla i poljubila jače, nevoljna da ga pustim. Kada god je bio tu ispred mene, nemir nije bio toliko jak. Ali čim je otišao, dok sam se spremala za posao, taj nemir je pobijedio.

Okrenula sam se prema njemu. Činjenica da je skidao jaknu govorila je da je bio ljut, ali ne toliko ljut da bi otišao. Zašto sam se ponovo osjećala toliko lagodno?

„Samo sam zbunjena“, iskreno sam mu odgovorila.

„To je tvoj odgovor?“ bacio je jaknu na fotelju i doteturio se do mene, „imao sam jebeno najgori dan ikada, a to je tvoj odgovor?“

Nisam željela da budem iskritikovana kada sam već bila iskrena. Odbila sam da se povučem, čak i kada je stao toliko blizu da sam morala da podignem glavu da bih ga vidjela: „To je istina“, rekla sam.

„Dakle, ti si zbunjena. I to ti daje pravo da me tretiraš kao govno.“

Krivica se ponovo vratila: „Ne“, bez razmišljanja, prešla sam prstima preko njegovih grudi, bio je to gest uvjeravanja, „žao mi je za danas. Nisam bila fer. Samo sam... *zbunjena*.“

Za trenutak nisam imala pojma kako će da reaguje.

Onda je izgleda njegova napetost počela da se smanjuje, uprkos težini u pogledu: „Ne želim da nam se ovo ikada ponovi. Imamo probleme, pričamo. Nemoj me tjerati da stojim na hladnoći kao jebeni idiot.“

Osjetila sam se kao izgrđeno dijete, prekrstila sam ruke preko grudi i odgovorila sam mu ljutito: „Da li ti uvijek ovako šefuješ?“

Opasni plamen mu zaigra u očima: „Oh, mala, nisi ti ni vidjela šefovanje.“

Iznenadeno sam udahnula kada me je gurnuo na naslon sofe i nisam imala izbora osim da sjednem na nju, a onda mi je podigao suknju do struka jednim brzim, nježnim pokretom.

Pridržala sam se za sofu i osjetila mješavinu shvatanja i uzbuđenja, dok mi je grubo svlačio gaćice niz noge. Raširio mi je noge, uhvatio me je za potiljak jednom rukom, a šlic je otkopčavao drugom.

Njegov poljubac bio je jak, očajan, kao i pritisak njegovog pulsirajućeg kurca od moje međunožje bio je previše. Trljao se o mene, izluđivao me erotskim poljupcima i provocirao me sve dok mi cijela koža nije gorela.

Kada su mi usne već bila otečene od njegovih poljubaca, osjetila sam njegove prste kako ulaze u mene, provjeravajući moju spremnost. Praktično je zajčao od spremnosti prije nego što je sklonio prste i gurnuo svoj kurac u mene.

Visnula sam od bolnog zadovoljstva, držala sam se očajnički za Marka, koji me je uhvatio za kukove i jebao tu na naslonu sofe. Nije to bilo kao prije. Nije bilo lagano, duboko i vođeno žudnjom. Ovo je bilo vođeno frustracijom, zbunjenošću, očajem i požudom. Bilo je divlje. Bilo je snažno. I toliko me je napalio da sam svršila brzo i burno.

Dolazeći sebi od orgazma, osjetila sam kako mi se unutrašnji mišići grče dok je Marko stenjao: „Jebote, Hana. Jebote, kako divan osjećaj“, prije nego što je zastenjao i svršio u mene.

Boreći se za vazduh, osjećala sam se pomalo zbunjeno koliko je ovo bilo drugačije i uzbudljivo. Čekala sam Marka da napravi sljedeći potez.

Njegov sljedeći potez bio je da me poljubi lagano, nježno, pa da se odvoji i upita me brižno: „Da li si dobro? Ja nisam...“

Zatvorila sam mu usta i zadovoljno frknula: „Možda bi trebalo češće da te iznerviram.“

Nagradio je moj humor otkačenim osmijehom: „Moja mala voli jako.“

„Volim tebe“, prošaputala sam, osjetivši da mi se taj bol u grudima širi.

Protrljao je zglavcima preko moje vilice, nježnost mu je sada izbijala iz očiju: „Da li ovo znači da ćeš mi sada dati pravu priliku? Nema više izbjegavanja?“

Razmišljala sam o njemu, kako sjedi ispred mojih vrata po ledenom vremenu.

„Da“, zagrlila sam ga i približila, „zvanično nam dajem drugu šansu.“

Petnaesto poglavlje

Prije nekoliko godina, kada sam pokušavala da razumijem korake koje je Džos pravila sa Brejdenom prije nego što su konačno priznali da su stvoreni jedno za drugo, Džos mi je rekla da je ona bila toliko srećna, po prvi put poslije mnogo vremena, da je osjetila parališući strah.

Umjesto da uživa u tome što ima, Džos je razmišljala kilometrima unaprijed na njihovom putu, plašeći se krivina, plašeći se da će u nekom trenutku izletjeti i da će se sve pretvoriti u katastrofu.

Razumjela sam sada kako se osjećala. Razumjela sam je bolje nego ikada.

Sljedeća nedjelja sa Markom bila je nadahnuta jednostavnom ljepotom. Proveo je svaku noć u mom stanu, uključujući i vikende, i vodili smo ljubav. Nekada je bilo slatko, nekada divlje, ali je svaki put bilo nestvarno. Kada se nismo ponašali kao tinejdžeri koji su upravo otkrili moć seksa, blejali smo kao nekada. Ja sam se navukla. *On* se navukao. Osjećala sam se toliko zadovoljno da sam se plašila toga.

Rastrojena zbog Marka, rastrojena uzburkanim emocijama, zaostajala sam sa poslom.

Sljedećeg četvrtka sam znala da moram da propustim ručak i da iskoristim to vrijeme i ostatak slobodnog vremena da ocijenim radove. Glava mi je padala, stomak mi je krčao i bila sam izgubljena u papirima kada me je prodrimalo kucanje na vratima.

Iako mi je srce poskočilo kad sam vidjela Marka koji je stajao na vratima, namrštila sam se: „Odkud ti ovdje?” oči su ga razgledale. Nosio je radno odijelo. Pokušala sam da ignorišem činjenicu da mi je bio seksi u tom izdanju.

Marko sleže ramenima, dugim koracima krenu ka meni i primijetila sam smeđu kesu u njegovoj ruci: „Aniša me je pustila na prijavnici.”

Izvukao je spakovan sendvič iz kese i stavio ga na sto ispred mene. Izvadio je i flašu vode: „Zvučala si stresno jutros.”

Zgrabio je stolicu koja je stajala pored mog stola i sjeo je, izvadio je drugi sendvič iz papirne kese: „Samo želim da budem siguran da si jela nešto”, nabrao je obrve, „izgubila si na težini u posljednje vrijeme.”

Pogođena njegovom pažljivošću, nasmijala sam se i uzela sendvič: „Izgubila sam na težini od silnog seksa. *Neko* me nije ostavljao samu u proteklih nedjelju i po dana.”

Frknuo je: „Kao da se žališ.”

Slegla sam ramenima neobavezujuće, a on se nasmijao prije nego što je zagrizao sendvič.

„Da te obavijestim, dobila sam jutros, pa nema seksa u narednih nekoliko dana.”

„Dobar tajming. Ja imam onu porodičnu obavezu ovog vikenda.”

Ponovo mi se pojavio onaj loš osjećaj koji me je ponovo iznervirao: „Porodična stvar. Ma, da...”

Marko mi je uputio poznati pogled: „Uskoro”, obećao mi je. Promijenio je brzo temu, pokazao je prema testovima, „sad možeš da radiš, mala.”

Sjedio je tiho, jeo je sendvič, dok sam ja jela svoj i istovremeno ocjenjivala radove.

Sat vremena je prošlo u savršenoj, prijatnoj tišini, a kada smo završili, nisam mogla da se suzdržim.

Osjetila sam *to*.

Te noći sam osjetila *to* još više. Pošto sam mu rekla da sam dobila, mali dio mene (u redu, veliki dio mene) pretpostavila sam ga neću vidjeti te večeri jer nismo mogli da vodimo ljubav.

Da sam se kladila na *to*, izgubila bih.

Poslije mog časa sa odraslima, vratila sam se do stana i tamo zatekla Marka koji me je čekao. Napravila sam večeru. Ja sam čitala knjigu, dok je on gledao film. I kada je bilo vrijeme za spavanje, zaspali smo svako na svojoj strani, dok su mi se noge zaplitale u njegove.

Bilo mi je čudno što nisam zaspala sa Markom u petak uveče i što se nisam sa njim probudila u subotu uveče. Bila sam u vezi manje od dvije nedjelje, ali mi je izgledalo da je to trajalo mnogo više. Pretpostavljam da je naša prošlost imala veze sa tim.

„Toliko mi je dosadno“, mrmljala je Džoa, glave naslonjene na naslon kauča.

Odlučila sam da budem sa Džoom te nedjelje. Od kako sam došla u njen stan, nekako sam se kajala zbog te odluke: „Hej, hvala.“

„Šta?“ namrštila se na mene. „Šta? O, ne“, mahnula je na moj komentar, „mislim uopšte. Mik me je ubijedio da prekinem da radim prije skoro četiri mjeseca. Bukvalno sam pročitala sve knjige na svijetu. Prebrojala sam sve pukotine na plafonu milion puta. Pogledala sam više filmova na televiziji nego što sam željela u životu da pogledam. Ova beba mora da izađe iz mene što prije.“

Pogledala sam njen trudnički stomak i stavila sam novu šolju čaja na sto pored nje. Bila je skoro u osmom mjesecu trudnoće.

„Neće još dugo.“

„Znam“, uzdahnula je teško, „toliko sam uzrujana. Eli je sa druge strane, sva opuštena, slatka i lagana. Hoću da je ubijem“, promrmljala je i povjerovala sam da je stvarno to mislila, „to što smo zajedno trudne trebalo je da bude zabavno, ali ona ubija svu zabavu time što je normalna i racionalna“, izgovorila je riječ *racionalna* kao da je bila pogana.

Nasmijala sam se: „Stari hormoni te drmaju, a?“

„Ja sam takva kučka“, raširila je oči u užasu, „ponekad ne prepoznajem sebe i ne mogu da se zaustavim kad me uhvati kučkasto raspoloženje. Kem je pretvorio Kolovu staru sobu u sklonište. Čak sam ga uhvatila prije neki dan da gleda u bravu. Mislim da razmišlja da namjesti bravu na ta vrata kako bi pobjegao od mene.“

Bilo je teško ne nasmijati se toj slici, a činjenica je da je Džoa bila posljednja osoba za koju bih pomislila da će poludjeti od trudničkih hormona.

Bila je u pravu. Eli je bila veoma hladnokrvna kada je bila trudna sa Vilijem i sve ovo vrijeme bila je opuštena, ako ne, čak i više.

Odjednom, Džoa pobijelje: „Izvini, Hana“, prošaputala je, „nisam htjela da kukam.“

„Dozvoljeno ti je da kukaš. Nemoj nikada da ti bude žao“, telefon mi je zazvonio prije nego što je Džoa mogla da odgovori.

Otključala sam telefon i namrštila se na poruku koja se pojavila.

„Marko?“

„Ne. Suzen je.“

Pa? Novi momak, pa nemaš vremena za svoje djevojke?

Dala sam telefon Džoi da bi mogla da pročita. Džoa je iskrivila usta iznervirano: „Zašto se ti družiš sa tom djevojkom?“

Vratila sam telefon nazad u džep, nisam odgovorila na nju i slegla sam ramenima: „Nadala sam se da će konačno odrasti i postati prava osoba, ali do sada nisam imala sreće.“

„Samo je ignoriši dok sve ne shvati.“

„Nisam sigurna da li želim da je potpuno odbacim iz svog života; nekada smo bile bliske.“

„Uf, Hana, ona ti nikada nije bila neki prijatelj. Nikada.“

Izdahnula sam, ne znajući šta da radim sa Suzen. Istina je da nisam vidjela Suzen i Mišelu nedjeljama. Pričala sam sa Mišelom telefonom i ona je bila kul jer je razumjela - jednako je bila zauzeta poslom i Kolinom.

Ipak, od kako sam naletjela na Suzen kada sa bila sa Markom na piću, moje strpljenje prema njoj je bilo zauvijek narušeno.

„U redu“, Džoa se namjesti u sjedeći položaj, „hajdemo na veseliju temu“, nasmijala se, izgledala je kao vragolasta djevojčica, „Marko: srednjoškolska fantazija koja je oživjela.“

Nasmijala sam se: „On je definitivno fantazija.“

Džoine oči se upališe: „Pretpostavljam da zna šta da radi sa onim fenomenalnim tijelom.“

Osjetila sam mali nalet ponosa, odgovorila sam: „Oh, da, definitivno.“

„Trebalo bi da ga ponovo pozoveš na nedjeljni ručak.“

„Sada, kada smo u stvari zajedno, mislim da će biti malo glupo sa ostalima... jer su toliko radoznali.“

Džoa zakoluta očima: „Nismo radoznali. Mi smo odrasle osobe. Imamo mi mnogo pametnijih stvari od špijuniranja tebe.“

„Lažove.“

„U redu, vjerovatno to malo i radimo. Neki od nas su zauzeti mjesecima. Tvoja požudna romansa sa Markom je samo jedna vrsta zabave.“

„Sjajno“, promrmljala sam.

„Da li se gledaš sa njim večeras?“

Čim sam se sjetila da se nećemo vidjeti zbog njegove *porodične obaveze*, moje raspoloženje je palo: „Nestaje svakog drugog vikenda. Kaže da je to neka porodična stvar i da će mi objasniti kad dođe vrijeme.“

„Krije informacije“, Džoa podiže obrvu, „kako se osjećaš povodom toga?“

„Šta mogu da uradim?“ nasmijala sam se tužno. „Nije on jedini koji krije informacije, ako nisi to zaboravila.“

Džoino lice postade zabrinuto i saosjećajno: „Tačno.“

Srećom, zvuk otvaranja vrata prekinuo je sumornu atmosferu.

„Ja sam!“ reče Kem, a njegovi koraci su se pojačali dok je dolazio u dnevnu sobu. Nasmijao mi se kad je ušao u sobu, nosio je plastičnu kesu. „Hana, kako si, dušo?“

„Dobro sam“, uzvratila sam mu osmijeh, „ti?“

Pogled mu preletje preko Džoe: „Uf, nadam se da sam dobro.“

Jedva sam uspjela da ne prasnem u smijeh na njegovo oklijevanje. Pretpostavljala sam da Džoa nije jedina koja je jedva čekala da se dijete uskoro rodi.

„Da li si kupio?“ upita ga Džoa, očiju uperenih u kesu.

Kao odgovor, Kem izvadi pakovanje čipsa sa ukusom luka i turšije i veliko pakovanje kit-ket čokoladica. Džoa se namršti na čokoladice: „To su obične kit-ket čokoladice.“

„Molim?“ upita Kol izgubljeno.

„Ja volim velike kit-ket čokoladice“, nadurila se na njega. Nikada nisam vidjela Džou koja se duri, „veliki kit-ket. One su ukusnije.“

Njegov odgovor bio je zategnuti osmijeh: „Dobro. Idem da ih kupim. To je *samo* sat pješke do supermarketa i nazad.“

„Ne moraš da budeš ciničan“, brecnula se na njega.

Kem zatvori oči, kao da je pokušavao da odnekle izvuče strpljenje. Otvorio je oči i rekao: „Podsjeti me da je volim.“

Nasmijala sam se i rekla šta je tražio: „Kem, ti voliš Džou. Predhormonski napetu Džou. I za jedno mjesec dana, gore-dolje, ona će biti ona stara.“

Sa obnovljenim samopouzdanjem Kameron klimnu glavom i izađe iz stana.

Pogledala sam je kritično.

Trepnula je zbunjeno: „Šta je?"

„Nerazumna si prema Kemu."

„Uf... ne. Rekla sam mu prije nego što je krenuo da želim veliki kit-ket, ne obični. Nije moja greška što on ne sluša."

Za Kemovo dobro, prišla sam Džoi i stavila ruke na njen stomak: „Budi mirna, malecka, da ti ne bi mama ostala sa samo velikim kit-ketom da joj pravi društvo."

Chia&Milica111

Šesnaesto poglavlje

Na moju radost i iznenađenje, Marko se pojavio u nedjelju poslije podne kod mene. Dao mi je samo takvo objašnjenje da je došlo do promjene planova. Uzbudilo me je to što je došao kod mene odmah po promjeni tih planova, iako me je mučilo to što nisam imala pojma koji je bio pravi plan.

Još više me je uzbudilo kada je krenuo sa mnom na Princes strit gdje je odvijao Njemački vašar. On se održavao svakog decembra za Božić, zajedno sa malim zabavnim parkom i klizalištem. Jeli smo ledene kolače, pili kafu i držali se za ruke dok smo se probijali kroz masu. Dok smo prolazili kroz park, padao je mrak, a božićna svjetla su treperila svuda naokolo. Nasmijala sam se kad sam vidjela klizalište u daljini.

„Ono izgleda zabavno.“

Marko me je približio sebi: „To izgleda hladno.“

„Kada sam bila mlađa, klizala sam se u parku na Božić. Ne znam što sam prestala.“

„Zato što je hladno.“

„Ali vrijedi istrpjeti“, nasmijala sam mu se u lice, „treba da se klizamo.“

„Nema šanse da stavim noge na led.“

„I nećeš. Bićeš u klizaljicama.“

„Nema šanse da stavim nogu u iznajmljene klizaljke.“

Stala sam, vjerovatno nervirajući sve koji su hodali oko nas stazom.

„Molim te“, molila sam ga. Pogledao me je potpuno nedodirnut.

Shvatila sam da je ovo situacija gdje mi šarm neće pomoći, pa sam promijenila taktiku. Umjesto toga, podigla sam obrvu prema njemu: „Plašiš se klizanja.“

„Obrnuta psihologija? Stvarno?“

Namrgodila sam se, nasmijala sam se pola od radosti, a pola od nervoze i gurnula ga u grudi: „Hajde. Hoću da se klizam sa tobom. Biće kao na savršenoj, romantičnoj božićnoj čestitci. Samo što neće izazivati povraćanje.“

Petnaest minuta kasnije...

„Hana, mislim da to ne bi trebalo da radiš“, upozorio me je Marko i prekrstio ruke preko grudi kada sam počela da izvodim vratolomije.

Za nekoga toliko velikog kao što je on i za nekoga ko se nije puno klizao, Marko je imao savršenu ravnotežu. Nije ni jedanput pao na dupe, iako je udarao u ivice toliko puta da sam pomislila da to radi u nadi da će ga pustiti da izađe.

Bila sam iznenađena koliko sam brzo povratila vještinu klizanja, koliko se brzo moje tijelo sjetilo da drži ravnotežu na klizaljicama. Klizala sam naokolo nekoliko puta, pretičući sporog Marka.

Željela sam da mu pokažem okret koji sam nekada znala, ali su mi ljudi bili na putu.

„U redu je“, uvjeravala sam ga nasmijana. Uživala sam.

Kad sam vidjela prazan prostor u masi klizača, odgurnula sam se da bih uhvatila prostora za okret. Na moje iznenađenje, osjetila sam da sam udarila u nešto tvrdo.

Jedno *uf* se čulo i onda je velika težina pala iza mene i povukla i moju ravnotežu. Zateturala sam se, jauknula dok sam pokušavala rukama da povratim ravnotežu. Kada sam se okrenula, smirena, oči su mi se ukočile od užasa.

Na nesreću, ono nešto tvrdo u šta sam udarila bila je djevojka, koja je onda udarila u dječaka, koji se onda sudario u par, koji se sudario sa sljedećom djevojkom.

Nastao je kaos, udovi su poletjeli i mogla sam samo sa užasom da gledam pometnju koju sam napravila, dok su ostali klizači stajali i gledali ih kako padaju kao domine.

Uzdasi i psovke zaparali su vazduh, kada su svi koji su popadali ustali. Pogled mi je prelijetao po popadalima, gledala sam da li je neko ozbiljnije povrijeđen.

Topla ruka me je uhvatila i Marko me je povukao ka sebi: „Dobro su“, rekao je kroz stegnute zube i cimnuo mi ruku, „hajdemo odavde. *Odmah*“

Shvatila sam da je to vjerovatno dobra ideja, naročito zbog ubistvenih pogleda upućenih meni, uputila sam izvinjavajući pogled prema povrijeđenima, koji su se brzo vraćali na noge i ja nezgrapno otklizah jureći za Markom.

Marko nam je brže-bolje skinuo klizaljke, obuo cipele, zgrabio me za ruku i krenuo da me tegli ka Princes stritu.

Bili smo skoro na pola brda kada mi je odjednom pustio ruku i pogledao me, kao da je želio da eksplodira. I onda je to i uradio.

Njegov smijeh je bio toliko glasan i zarazan, jedva je uspijevao da udahne vazduh.

Moje iznenađenje uskoro se istopilo i ja sam sjela pored njega, smijući se kao luda.

„O, čovječe“, Marko se konačno smirio i zagrlio me, „nisam znao, mala, da si takav kreten.“

„Ne, nisam! Samo sam... nemam baš najbolju orijentaciju u prostoru. Očigledno.“

Njegovo tijelo se ponovo zatreslo od smijeha: „Onda je ovo trijumf godine. Bože, ovo je bilo kao na filmu. Nisi mogla da uvježbaš bolje.“

„Da li bih morala da se pripremim za neprestani talas zezanja u narednih nekoliko sati?“

„Prije se spremi na godine zezanja. Kad god budem vidio klizaljke...“

Namrštila sam se: „Niko nije povrijeđen.“

On frknu i mogla sam da vidim da se uzdržavao da ponovo ne prasne u smijeh.

Gurnula sam ga nježno: „Samo nastavi da zezaš i nećeš dobiti poklon za Božić.“

Kupila sam mu blu rej video-plejer, pošto je rekao da nema.

Marko me je pogledao i privukao me bliže: „Ti i dalje dobijaš svoj.“

Pogled mi se zapalio: „Kupio si mi poklon?“

„Naravno.“

„Ja volim poklone.“

Njegov pogled bio je nježan: „To se zna.“

Toplina je pulsirala u meni na izraz njegovog lica. Stegla sam se uz njega: „Sviđaš mi se. To znaš, zar ne?“

Njegovo odgovor bio je da stane ponovo usred mase i da me poljubi kao da nikoga oko nas nije bilo.

Poslije podugačkog, toplog zagrljaja, odmakla sam se i nasmijala mu se: „Ti si stvarno dobar.“

Uzvratio mi je osmijeh: „Dobro je da je jedno od nas takvo.“

Suzila sam oči: „Imaš dva sata da izbaciš taj incident sa klizanja iz svog sistema.“

„Prigovor. Dva sata nije dovoljno.“

„Više je nego dovoljno.“

„Dužina zezanja treba da bude proporcionalna veličini incidenta. Mala, ti si upravo oborila pet ljudi odjednom na klizalištu. Ili bi moglo da bude najmanje pet godina našeg zajedničkog života. Jedna godina po osobi.“

Željela sam da se prepirem oko računa, ali sam znala da su nam uloge bile zamijenjene, ja bih ga ubila od zezancije u narednim godinama.

„Dobro“, progundala sam, „pet godina.“

Zagrlio me je i privukao na stranu, a onda me poveo ponovo prema brdu: „Shvataš valjda da si se obećala meni za makar pet narednih godina."

Ti mali, pokvareni... pogledala sam ga nevoljno mu se diveći: „Dobro odigrano, D'Alesandro. Dobro odigrano."

Posljednjih nekoliko nedjelja sam se navikla da se budim malo prije nego što bi se Markov sat oglasio. U većini slučajeva bi se samo ušuškala bliže njemu i ponovo zatvorila oči.

Ipak, tog jutra sam se probudila i vidjela da smo bili zapetljani jedno u drugo. Ležali smo na strani, jedna noga mi je bila preko njega, dok mi je ostatak tijela bio pribijen uz njegovo.

Marko je možda spavao, ali je ostatak njegovog tijela bio svjestan blizine naših polnih organa. Njegov ukrućeni ud gurnao mi je stomak i osjetila sam predivno peckanje među nogama koje me je potpuno razbudilo.

Prelazila sam rukom preko njegovih golih leđa, oduševljena osjećajem. Spustila sam glavu i krenula da ga ljubim niz grudi.

Odjednom su se njegove ruke stegle oko mene i on me okrenu tako da sam bila na leđima a on preko mene.

Pogledao me je sanjivim očima: „Prvo ne mogu da zaspim od tvog hrkanja, a sad ću još i da zakasnim."

Njegov glas bio je još hrapaviji nego obično. Toliko nevjerovatno seksi da sam željela da se diram dok sam ga slušala kako priča.

Migoljila sam se ispod njega sve dok nisam stegla noge oko njegovih kukova: „Pokušavam da nadoknadim hrkanje seksom, ali vidim da nisi zainteresovan", zadirkivala sam ga i spustila noge.

„Mala, to nije pištolj uperen u tebe."

Nasmijala sam se izazovno i odmahнула glavom: „Ne to je tvoj kurac."

Marko mi je uzvratio osmijehom: „Nije valjda da izgovaraš tu riječ."

Klimnula sam glavom, a on me poljubi u vrat. „Kurac", njegovi poljupci se pretvoriše u ljubavne ugrize, pa sam se zakikotala, „kurac, kurac, kurac..."

Mumlajući, Marko nas je okrenuo, tako da je sad on bio na leđima a ja sam bila na njemu. Pogledao me je, njegove predivne plavo-zelene oči su sada bile budne kao i njegov ud. Njegove ruke uhvatiše me za bokove, dok mu se seksualna želja palila u očima.

„Hana, zajaši mi kurac", naredio je ozbiljno.

Zastenjala sam i pomjerila se dok ga nisam osjetila na ulazu. Ovlažila sam od same pomisli na njega: „Pa, sve što treba da uradiš je da me lijepo zamoliš..."

Bila sam u sjajnom raspoloženju. Dan mi je počeo zemljotresnim seksom, a završavao se jednom od omiljenih lekcija. Predavala sam četvrtoj godini i upravo smo raspravljali o negativcima. Da bih ilustrovala razvijanje karaktera i upotrebu slojevitog prikazivanja dobrog negativca u književnosti, koristila sam inserte iz filma *Uspom mračnog viteza*.

Vizuelni dio predavanja bio je nešto što je veoma pomagalo klincima da razumiju korišćenje prošlosti, spleta okolnosti i motivacije u pravljenju negativca. Učenici su stvarno ušli u sve to. Bili su možda najkoncentrisaniji od kako ih znam, a ja sam bila u sjajnom raspoloženju, uživajući zajedno sa njima.

„Šta je sa vama?" Džek Rajan, davež, zakikota se i uspješno uništi sjajnu atmosferu. „Neko vam konačno daje?"

Krv mi je proključala, a dok sam brojala do deset da se smirim, pa da odgovorim malom govancetu, Džerod je bacio gumicu. Bio je to dobar hitac.

Pogodio je Džeka u obraz. Jako.

„Šta, koji kurac!" uhvatio se za obraz i pogledao u Džerodovom pravcu. Pomjerio se kao da želi da ustane, ali ja sam već odlučno koračala ka njemu.

„Sjedi dolje", odlučno i hladno sam mu rekla. Cio razred se ukočio od bijesa u mom glasu.

Iznenaden mojim tonom, Džek se spustio nazad u stolicu.

Stavila sam ruke na njegov sto i nagla se tako da nije imao gdje da pogleda scm u mene.

Glas mi je bio miran i leden: „Ako mi ikada više budeš rekao tako nešto, letiš odavde. Da li me razumiješ?"

On slegnu ramenima.

Skupila sam oči: „Da budem savršeno jasna. Nisam impresionirana tobom. Sigurno nisam ni uplašena od tebe i iskreno, muka mi je od tvog neprestanog ometanja mojih časova. Još jedna nepodesna riječ i ti letiš odavde, ima da te istjeram sa časa svaki put kada dođeš. Jer znaš šta? Meni neće biti ništa ako ti ne završiš školu. Radije bih da svima posvetim pažnju koja im je neophodna i koju zaslužuju. Ako želiš da ušetaš u stvarni svijet bez osnovnog obrazovanja, a onda da provedeš cio život krpeći kraj sa krajem, onda izvoli - reci nešto što će me stvarno, *stvarno* iznervirati."

Džekov odgovor bio je tek nijemo gledanje.

Ali nije otvorio usta. Shvatila sam to kao napredak.

Uputila sam mu još jedan posljednji upozoravajući pogled, sagla se i pokupila Džerodovu gumicu. Došla sam do njegovog stola: „Mislim da si ovo ispustio."

Zlobno se nasmijao i krenuo da je uzme, ali sam je, na trenutak, sklonila van njegovog domašaja.

„Nemoj više da je ispuštaš."

Džerodov izraz lica se promijenio, osmijeh je nestao, a pojavio se mnogo ozbiljniji pogled u njegovim očima. Klimnuo je glavom i ja sam mu vratila gumicu.

Završili smo čas, ali je Džek upropastio raspoloženje. Uputila sam mu još jedan oštar pogled dok je izlazio iz učionice. Klinci su izlazili kada je Džerod došao do mog stola i sačekao da svi odu.

Čim je posljednji učenik napustio učionicu, nasmijao mi se: „Izgledate stvarno srećno, gospođice", taj osmijeh postade znalački, „da li to ima neke veze sa onim velikim momkom koji je dolazio kod vas prije nekoliko?"

„Džerode", rekla sam oštro, „to nije tvoj posao."

„Tačno", nasmijao se, „samo kažem. Lijepo je znati da vam neki veliki momak čuva leđa."

To je bilo na neki način slatko, ali nisam htjela da shvati da ja tako mislim. Umjesto toga, rekla sam mu: „Koliko god cijenim tvoj današnji postupak sa Džekom, voljela bih da razmisliš prije nego što uradiš nešto. Džerode, imaš kratak fitilj. Taj kratak fitilj može da te stavi u situaciju iz koje se možda nećeš tako lako izvući, a ja se nadam da ćeš u životu postići mnogo toga. Dakle, kada neko kaže nešto što ti se ne sviđa, ili pokuša da te isprovocira, stani, razmisli i sjeti se da si pametan klinac, sa dobrom budućnošću pred sobom i sa malim bratom koji te najviše voli."

Posmatrao me je za trenutak, kao da je obrađivao moje riječi.

Osjetila sam olakšanje kada mi nije odgovorio. Samo je klimnuo glavom.

Sedamnaesto poglavlje

Šetala sam, osjećala sam se samozadovoljno, ne samo zbog mog trenutnog zadovoljstva, nego i zbog činjenice da sam pobijedila probleme iz prošlosti.

Malo sam znala o tome da prošlost nije toliko nježna prema samozadovoljstvu, prema nezainteresovanosti. Prošlost zna da bude gadna. Umije da se uvuče u sadašnjost, da se poigrava sa sjećanjima i starim ranama.

Nije bilo snijega. Bila sam srećna zbog toga. Snijeg je dobar kada si ušuškan unutra, kada vatra pucketa u kaminu. Nije bio dobar kada voziš iznajmljena kola ka nekom nepoznatom mjestu u Argajlu.

Marko je odlučio da treba da odemo negdje za vikend. Rekao je da moramo da razgovaramo.

Znala sam da to ima veze sa njegovim misterioznim nestancima za vikende i bilo mi je drago što je konačno riješio da govori o tome. Zvanično smo se zabavljali nekoliko nedjelja. Bilo je definitivno vrijeme da saznam šta se krije iza tih njegovih nestanaka i pripremala sam se za to.

Nisam bila spremna na veliku staru kolibu na brdu koje je gledalo na Holi loh. Zinula sam u čudu, dok se automobil približavao zemljanim putem. Raznobojne kamene fasade, puzavice koje su rasle uz zidove, starinskih prozora napravljenih od manjih dijelova, koliba je bila kao iz bajke. Dim se vijorio iz odžaka, a debela prugasta mačka otrčala je sa praga kada se automobil zaustavio.

Pogledala sam ka Marku i on se nasmijao.

Prije nego što sam mogla bilo šta da kažem, izašao je iz automobila i otrčao do suvozačke strane da bi mi otvorio vrata. Noge su mi taman dodirnule stazu, kada me je uhvatio za ruku i povukao me nježno ka prednjim vratima. Sagnuo se, izvukao ključ ispod keramičke kornjače i otvorio vrata.

Toplota nas je udarila, a ja sam pratila Marka, ošamućena, dok me je provodio kroz malo predsoblje i uveo me u hodnik, pa onda desno. Iskolačila sam oči od iznenađenja kada me je uveo u veliku dnevnu sobu. Bila je pretrpana starinskim namještajem, ali na neki elegantan način. Bilo je tu par plišanih sofa bolje šljive, u francuskom stilu, kutija za čaj od mahagonija i ogroman kredenac sa kineskim tanjirima. Ali najbolje od svega, bila je raspaljena vatra u ogromnom kaminu pored glavnog zida. Plamenovi su lizali kamin, tjerajući sjenke po mračnoj sobi da igraju.

Moj pogled pao je na čebe od šanela koje je bilo prostrto ispred vatre. Na njemu je bila korpa, flaša vina i crvena ruža.

Marko mi steže ruku: „Jednom si mi rekla da je to za tebe savršeni sastanak.”

Zapanjena, polako sam se okrenula ka njemu.

...ima ta scena kada je on odvodi u malu kolibu na njegovoj zemlji, daleko od svega i svakoga. Oni sjede ispred razbuktale vatre, piju i jedu, i ponekad pričaju, a ponekad ne. Kao da na cijelom svijetu nema nikoga osim njih...

„Sjećaš se toga?” upitala sam, dok mi je glas bio zagušen emocijama.

On se nagnuo prema meni i dodirnuo me usnama: „Svega se sjećam.”

„Ne mogu da vjerujem da si sve ovo uradio”, krenula sam ka njemu i zagrlila ga.

„Imao sam malu pomoć spremačice Doti. Ona je pomalo romantična duša.”

Nasmijala sam se nježno: „Kao što si i ti, koliko vidim.”

Uhvatio mi je lice rukama, njegov palac je klizio niz moju vilicu sve dok se nije smirio na donjoj usni: „Samo sa tobom.”

Zatvorila sam oči, predavajući se njemu koji me držao, zvuku vatre, njene toplote na mojoj koži, i u tom trenutku me je podsjetio na to kakva sam djevojka bila, opušteni romantik koji vjeruje da postoji nešto samo za nju.

„Ne mogu da te se zasitim“, promrmljao je Marko, ljubeći me po vratu i po golom ramenu.

Milujući mu leđa, mumlala sam zadovoljno. Moje cijelo tijelo bilo je vrelo i mlitavo poslije dva orgazma koja mi je priredio.

„Vraćam se brzo“, poljubio me je posljednji put u gornji dio grudi i onda se sklonio.

Namrštila sam se: „Gdje ideš?“

Nije mi odgovorio. Umjesto toga, nestao je iz dnevne sobe i vratio se nekoliko sekundi kasnije sa mokrim peškirom. Ugrizla sam se za usnu i raširila noge.

Predatorski pogled se pojavio u Markovim očima kada je sjeo na čebe ispred vatre i pritisnuo peškirom između mojih nogu: „Ako tako nastaviš, nećeš moći da hodaš sutra.“

„Ne radim ništa“, prošaputala sam, osmjehujući se nevino.

Odmahnuo je glavom, pogled mu nije padao sa mene: „Ti si tako opasna.“

„Ja?“ nasmijala sam se vragolasto, a onda sam skliznula prema njemu, podigla desnu nogu preko njegovih koljena kako bih mu obje noge obmotala oko struka. On me odmah zagrli i privuče sebi: „Nikada nisam bila opasna.“

„Opasna si za mene.“

Privukla sam mu se još više, ruke su mi klizale niz njegova mišićava leđa: „Volim da budem opasna za tebe.“

Umjesto odgovora me snažno poljubi i zabi glavu u korijen mog vrata, grlio me je jako, kao da je trebalo da skine neki teret sa sebe.

Stezalo me je u grudima dok sam gledala kako ga preplavljaju emocije. Da bih ga utješila, potapšala sam ga po leđima, opuštena u njegovom zagrljaju.

Ali onda sam prešla prstima preko ožiljka na donjem lijevom dijelu njegovih leđa i stresla se nenamjerno.

Marko je to osjetio i odgurnuo me je da bi me pogledao u oči.

Željela sam da ga pitam, ali nisam htjela da uništim trenutak.

Pomjerio se kao da je želio da me pusti, ali sam se ja odmah sa sva četiri uda stegla oko njega: „Nemoj.“

„Hana, ja ne...“

„Da li je to bio on? Tvoj djed?“ upitala sam ga mekano i osjetila nalet bijesa u stomaku. Osjetila bih ga svaki put kada bih osjetila ožiljak ispod ruku ili kada bi ga vidjela.

Marko teško uzdahnu. Srećom, nije me ponovo odgurnuo. Umjesto toga, nježno me je stegao oko struka: „Mala, to je prošlost.“

„Želim da znam šta ti je uradio.“

„Zašto? To je prošlo.“

„Zato što...“, slegla sam nemoćno ramenima, „želim nekako da poboljšam sve.“

Njegovo lice se raznježi: „To već radiš. Uvijek si to i radila. Ja sam sjedim ovdje go, a ti si obavila svoje predivno tijelo oko mene. Ne postoji ništa bolje od toga. I ništa ne može da nam upropasti trenutak.“

„Dakle, ako ništa ne može da upropasti trenutak, onda mi reci. *Sada* je najbolji trenutak za to“, rekla sam da bih ga ohrabrila.

Uzdahnuo je: „U redu. Imao sam jedanaest godina. Došao sam kasno kući. Djed me je prije toga nekoliko puta udarao, nekada bi me udario i kaišem, ali nikada me nije prebio. Sve dok nisam došao kasno - ne samo što sam došao kasno, nego sam mu i odgovorio. Natjerao me je da skinem majicu, gurnuo me licem naprijed na kuhinjski sto i onda je izvukao kaiš. Napravio je glupost - pustio je da ga bijes obuzme - kaiš se otvorio i kopča mi je napravila rez na leđima. Baka je poludjela

na njega. Nikada me poslije toga nije udario", odmahnuo je glavom kao da je želio da pobjegne od sjećanja, „nisu me vodili u bolnicu zbog pitanja koja bi tamo bila postavljena, pa je baka uradila najbolje što je mogla da sve to očisti, ali nije mi zašila ranu i zato je ostao ožiljak."

Pribila sam se jače uz njega, koliko sam jako mogla, i dodirnula ga usnama: „Mrzim ga", prošaputala sam bijesno, osjetivši peckanje suza u očima, „tako ga mrzim."

„Ššš, mala", poljubio me je nježno i potapšao me po leđima, „nemoj. Ja sam sve to zaboravio."

Klimnula sam glavom, ali su suze ipak pobjegle, obmotala sam ruke oko njega i zarila glavu u njegov vrat.

„Sve je to bilo vrijedno da se dođe do ovoga", promrmeljao je.

Bila sam preplavljena željom da sve ispravim - željela sam da budem tada tu, da mu odvučem bol. Od sada pa ubuduće, željela sam da učinim sve da se nikada više tako ne osjeti, da bude zauvijek voljen.

Da, voljen.

Jer znala sam, shvatala sam.

Debelo sam se zaljubila u Marka D'Alessandra.

Poslije dana zezanja u kolibi i šetnje po jezeru, završili smo na večeri u lijepom restoranu u obližnjem selu, prije nego što smo se vratili u kolibu. Kad smo se smjestili, jedini zvuk koji se čuo miljama unaokolo bilo je pucketanje vatre u kaminu. Uprkos romantičnom okruženju, ja sam bila malo napeta, čekala sam da Marko konačno započne razgovor.

Na kraju, dok sam ležala uz njega na sofi, nogu zapletenih u njegove, progovorila sam: „Želio si da pričaš?"

Marko je bio tih na trenutak dok je vrhom prsta crtao krugove po mom golom ramenu.

„Liv mi je rekla nešto", odgovorio mi je, glas mu je bio dubok i zanimljiv u tihoj sobi, „to je bilo one nedjelje kada smo bili na ručku kod tvoje mame. Rekla je da si jednom planirala da me prepadneš. Ona te je odvela u D'Alessandro da bi me tu uhvatila u zamku i natjerala me da pričam sa tobom jer sam te izbjegavao. Da li je to istina?"

Zatvorila sam oči, svaki mišić u tijelu mi se uvijao. Zašto mu je Liv to rekla? Zašto mi je on sad to govorio?

Postiđena, iznervirana i nevjerovatno ranjiva, iako sam znala da Marko nikada ne bi poželio da se tako osjećam, gledala sam odsutno u vatru. Noć prije toga u krevetu sa Markom bila je ranjivija za oboje. Ipak...

To je bilo vezano za Markovu prošlost i našu sadašnjost.

To je bilo vezano za našu prošlost.

Ja sam izbjegavala našu prošlost. Sjećanja nisu bila dobra. „Da, i?"

Na moj glas, ruka mu se stegla oko mene: „Ne mogu da se sjetim zašto sam te ignorisao. Možda sam želio da se sjetim jer sam pokušavao da nadoknadim za sve gluposti koje sam ti učinio."

O, ne. Definitivno ne možemo tim putem noćas.

Odgurnula sam se od njega, nasmiješila sam mu se kao odgovor na njegov upitni pogled: „Mislim da mi treba tuširanje. Vraćam se brzo", nestala sam prije nego što je mogao da kaže i riječ.

Brzo sam se oslobodila odjeće, uletjela sam pod vreli tuš i naslonila čelo na hladne pločice. Pokušavala sam da dišem usporeno da bih smirila nervozu.

Nije prošlo mnogo prije nego što su se vrata tuš-kabine otvorila iza mene, ali se nisam okrenula. Osjetila sam njegovu toplotu svuda oko mene, dok je ulazio. Podigla sam glavu sa pločica i leđa su mi odmah udarila u njegove grudi.

Njegove ruke putovale su lagano uz krivinu mog struka, prsti su mu preletjeli kao pera preko mojih rebara, sve dok mi nije obuhvatio dojke šakama. Uzdahnula sam, naslonivši glavu na njegovo rame. Uvijala sam se od njegovih dodira.

Njegovi palčevi trljali su moje nabrekle bradavice i moj donji dio stomaka počeo da osjeća zadovoljstvo.

Bez riječi, Marko se igrao sa mojim tijelom, dodirivao me je, mazio me, gnječio me. Dok sam se borila za vazduh, skliznuo je rukom između mojih nogu i gurnuo je prste u mene. Naslonila sam ruke na pločice ispred sebe i nabijala sam mu se na prste. „Jebi me“, zarezala sam u očaju.

Odjednom su Markovi prsti nestali, kukove mi je jako stegao rukama i njegov kurac je uletio u mene. Vrisnula sam glasno od osjećaja njegove punoće u meni i nagnula se lagano unazad.

Ponovo mi je uhvatio desnu dojku, uspravio me malo kad ju je stegao, dok mu je druga ruka pronašla put između mojih nogu. Njegovi prsti klizali su gore-dolje po mom klitoris, dok me je i dalje jebao laganim, razdirućim pokretima.

Naslonila sam potiljak na njegove grudi, ruke su mi bile na njegovim kukovima iza mene. Bila sam željna zadovoljstva. Vodio me je ka njemu, sve dok mi se cijelo tijelo nije ukočilo.

Marko je to osjetio i počeo je da gura jače, brže.

Napetost u meni se slomila, orgazam me je tresao po cijelom tijelu, dok su mi se oči zatvorene kolutale, sve do potpunog vrhunca.

Topila sam se uz Marka, a on me je stezao jače, njegov dah bio je vreo na mojoj koži, njegovo jecanje i stenjanje se pojačavalo kako se približavao vrhuncu. I onda sam odjednom osjetila njegove zube na ramenu, a njegovo tijelo se steglo nekoliko trenutaka prije nego što su kukovi počeli da se trzaju.

Pritisnuo me je uz pločice, tijelo mu se treslo dok je svršavao u mene.

„Jebote“, reče zadihano, mazeći mi zadnjicu. Ja sam se stresla, srce mi je i dalje luđački lupalo. To je bilo moćno. Ali Marko, kao da nije još bio gotov.

Polako ga je izvukao iz mene, ali nisam ni imala vremena da žalim što ga više ne osjećam, pošto me je odmah okrenuo licem prema njemu. Posmatrala sam ga, izraz lica mu je bio žestok. Njegov stisak na mojim ramenima bio je beskompromisan: „Kada smo bili djeca, bio sam zaljubljen u tebe.“

Iznenadjenje, zadovoljstvo, olakšanje, čista radost... sve je to prolazilo kroz mene na njegovo nenadano priznanje.

„To nikada nije nestalo. Hana“, naslonio je čelo uz moje, „i sada kada sam te ponovo upoznao, još više te volim.“

Sranje. Grlo mi se zavezalo. Znala sam, tačno sam znala da ne mogu da mu odgovorim.

„Ššš“, promrmljao je, pošto je osjetio moju napetost. Poljubio me je nježno: „Mogu da te sačekam. Samo želim da znaš kako se ja osjećam. Ništa to neće promijeniti“, njegove oči tražile su moje, „šta god da je bilo, bilo je. Ne želim da više budeš nesrećna zbog prošlosti. To je gotovo. Ne možemo vratiti stvari. Ali imamo sadašnjost. A sadašnjost je dobra.“

Previše uzbuđena da bih izgovorila bilo šta, samo sam klimnula glavom i zagrlila ga. Naslonila sam glavu na njegove grudi, čula sam njegovo srce i pustila ga da me drži dok je topla voda pljuštala po nama.

Osamnaesto poglavlje

Sljedeće jutro, dok sam sklanjala sve dokaze naše posjete kolibi, uzdahnula sam sa žaljenjem. Kada se Marko vratio, pošto je ubacio naše torbe u automobil, vidio mi je neobično napućene usne i prasnuo u smijeh: „Povratak u stvarnost.“

Nabrala sam nos: „Moramo li?“

Njegov osmijeh nestade: „Imamo dosta toga da pričamo kada se vratimo.“

Stomak mi se okrenuo: „Zašto o tome ne pričamo sada?“

„Radije bih da pričam o tome kada dođemo kući. Veoma je bitna stvar.“

„Da li to ima veze sa tvojim misterioznim vikendima?“ Klimnuo je glavom: „Da.“

„U redu, hajdemo sad na put, jer me neizvjesnost ubija nedjeljama.“

Marko se parkirao ispred mog stana: „Idi. Ja ću da vratim kola u agenciju i da se vratim taksijem.“

Nagla sam se i meko ga poljubila u usne: „Pošalji mi poruku kada budeš blizu stana. Da ti stavim čaj.“

„Naravno, mala.“

Izašla sam iz kola, zgrabila torbu, a onda sam ponovo gurnula glavu kroz suvozačka vrata. Nisam možda bila spremna da kažem sve, ali mi je sijalo iz očiju: „Hvala ti za predivan vikend.“

Njegove usne se podigoše u uglovima: „Hana, nije još gotovo.“

Nevoljno sam zatvorila vrata na taj pomalo uzbuđujući komentar i pojurila u zgradu da bih se sklonila od hladnoće. Koliko god da sam voljela svoj stan, stvarno mi je nedostajala koliba. Prčkala sam po stanu, uključila sam grijanje, očistila kaos u sobi koji je ostao pošto me je Marko iznenadio posjetom. Nisam mogla da ignorišem kaleidoskop leptirića u stomaku. Bila sam više nego nervozna zbog razgovora koji mi je slijedio sa Markom. U stvari, malo je bilo reći da sam bila nervozna zbog njegove *porodične obaveze*. Čak sam pričala i sa Džos o tome. Ona je računala na to da je Marko čekao sve dok nisam rekla *volim te* prije nego što bi otkrio kakva god da je tajna koju je čuvao.

„Očigledno je važno. Nije teško pretpostaviti da samo želi da vas dvoje budete u ozbiljnoj vezi prije nego što ti kaže“, rekla mi je.

„Ali mi smo u ozbiljnoj vezi.“

„Da li si mu rekla da ga voliš?“

„Ne.“

„Onda, kako on zna koliko si ti ozbiljna?“

Sada se pitam, pošto je rekao *volim te*, da li je bilo istine u Džosinim riječima. U posljednje dvije nedjelje smo postali veoma bliski. Možda je Džos bila u pravu. Možda je samo želio da zna koliko sam ja ozbiljna sa njim.

U pokušaju da skrenem misli dok se on ne vrati i konačno riješi cijelu misteriju, odlučila sam da raspnem kuću, počevši od spavaće sobe.

Taman sam počela da radim kada mi je telefon zazvonio. Pretpostavila sam da je poruka od Marka, tako da sam bila iznenađena kada sam vidjela Suzenino ime na ekranu. Otvorila sam poruku.

Nemoj da ubijaš glasnika. Bila sam na Njemačkom vašaru prošle nedjelje i vidjela sam ovo. Razmislila sam dobro, i konačno odlučila da ti to moraš da vidiš.

Srce mi je preskakalo dok sam klikkala na fotografiju koju mi je poslala da je uveličam - i svijet mi se srušio.

Na fotografiji je bio Marko uz jednu od tezgi. Nosio je malog dječaka, smijao se lijepoj brineti koja mu je uzvraćala osmijehom.

Taj dječak... imao je Markovu boju kože... Markov osmijeh...

Telefon mi je ispao iz ruku i osjetila sam da mi koljena klecaju.

Odjednom sam bila na tepihu, pokušavajući da se ne ispodvraćam zbog fotografije. Srce mi je lupalo kao ludo. Nisam mogla normalno da dišem.

Natjerala sam sebe da se smirim, da udahnem i izdahnem, i da mjerim dah sve dok mi se srce nije smirilo.

Drhteći, uzela sam telefon i ponovo otvorila fotografiju.

Odjednom je sve dobijalo smisao i znala sam, tačno sam znala, šta će Marko da mi kaže kada se vrati kući. Poslala sam mu poruku da bi i on znao.

Suzen mi je upravo ovo poslala.

Čekanje na podu da odgovori, izgledalo je kao vječnost, ali u stvari on me je zvao minut ili dva poslije. Javila sam se.

„Hana“, Marko je bio zadihan, „mogu da objasnim. Dolazim za deset minuta.“

„Marko...“

Prekinuo je vezu.

Ovo je bilo loše. Ovo je bilo... znala sam. Bila sam u pravu. Ako ništa drugo, objasnio bi to telefonom. Znala sam šta će da kaže kada bude ušao na vrata.

Tek tako, prošlost me je zaskočila iz zasjede, kažnjavajući me za raniju nemarnost.

Kako nisam htjela da me zatekne na podu spavaće sobe, blijedu od šoka, ustala sam i krenula ka dnevnoj sobi. Nisam znala šta da radim sa sobom. Bila sam u haosu.

Začuo se interfon.

Ošamućena, pustila sam Marka u zgradu, otvorila mu vrata i vratila se u dnevnu sobu. Namrštila sam se na nered koji je trebalo da rasprištam. Knjige su bile rasute svuda po stanu, jer je trebalo da ih presložim po policama koje mi je Marko napravio.

„Hana.“

Vrtjela sam se dok se nisam suočila sa Markom, koji je ulazio u sobu. Oči su mu sijale a lice gorelo. Krenuo je pravo prema meni.

„Nemoj“, podigla sam ruke da bih ga zadržala. Stao je, „prvo objasni.“

Posmatrala sam kako mu se mišići vilice grče: „Namjeravao sam da ti kažem.“

„Da mi kažeš šta?“

Opsovao je sebi u bradu, protrljao je kratko podšišanu kosu: „Da, imam sina.“

Riječi su visile kao kamen u hladnom vazduhu. Zažmurila sam na istinu.

„Njegovo ime je Dilan. Žena na slici je Lea, njegova majka. Bili smo na vašaru prošli vikend sa Leinin vjerenikom.“

Diši, Hana.

„Imaš sina?“ iskolačila sam oči, sigurna da je bol koji sam osjetila bio vidljiv na meni, „da li je to trebalo da bude tema današnjeg razgovora?“

Markove crte lica se zategnuše i on klimnu glavom: „Njemu je tri godine.“

Računala sam u glavi, a onda sam ostala bez daha: „Kada si...“, krenula sam da se tresem, „kada si se vratio u Škotsku, ti... si napunio neku djevojku?“

Smireno je krenuo ka meni, kao da sam bila ranjeni, napušteni pas, nepredvidiv, ali željan utjehe: „Hana. Lea i ja smo bili drugari u školi. Na neki način. Izlazili smo sa istim ljudima. Ja sam se taman vratio u Edinburg, i dalje sam pokušavao da se sredim zbog djeda i svega ostalog. Tada me je drugar pozvao na žurku. Pomislio sam da će mi alkohol pomoći da se opustim. Mnogo sam se napio. Lea je bila tu i ona je takođe bila pijana. Završili smo zajedno“, rekao je to grubo, kao da je

osjećao krivicu zbog toga, „ona je zatrudnjela. Nisam želio da budem sa njom, ali nikada ne bih ostavio svoje dijete, kao što je to meni uradio moj otac.”

Sve je govorio. Objašnjavao je situaciju. Slušala sam sve. Znala sam šta je radio. Ali je prošlost bila glasnija od njegovog objašnjenja.

„Ja viđam Dilana svakog drugog vikenda, mijenjamo se o praznicima, ali njegova mama, njen vjerenik Grejem i ja, veoma smo bliski. Imamo odličan odnos, što je sjajno zbog Dila. A Dil...” uprkos svemu, vidjela sam radost u njegovim očima koju nikada nisam vidjela, „Hana, on me je spasio. Želiš li da znaš zašto sam prešao preko svih sranja koja mi je pravio djed? Dilan. Sve se promijenilo kada je on došao. Imao sam nekoga kome sam potreban da ima vjeru u mene, da bi preko toga kada odraste dobio vjeru u *sebe*. Ali takođe sam i ja morao da vjerujem u sebe, da bih vjerovao u njega i da bih uvijek bio tu za njega”, uputio mi je taj njegov poluosmijeh koji sam uvijek voljela, „klinac misli da sam superheroj... ali on je taj koji me je spasio. On je razlog zašto sam htio drugu šansu sa tobom. On me je natjerao da osjetim da te zaslužujem.”

Znala sam da je to dobra stvar. Znala sam to.

Ali taj osjećaj sreće kod njega, to olakšanje kod njega, koje sam znala da je i negdje u meni, sve je to bilo zakopano ispod planine neracionalnog bijesa.

„Hana, molim te, reci nešto. Žao mi je što sam krio to od tebe, ali sam želio da nam prvo dam šansu. Mislio sam da bih te uplašio da sam ti rekao odmah, a trebala mi je prilika da te podsjetim koliko smo nas dvoje stvoreni jedno za drugo. Prošlog vikenda sam shvatio koliko smo nas dvoje u čvrstoj vezi, i zbog toga sam želio da ti sve ispričam danas, a onda da te upoznam sa Dilanom sljedeći vikend. Lea već zna za nas, ali sam morao da budem siguran u nas da bih te upoznao sa Dilanom. *Ja sam siguran*, mala. To znaš. Ali morao sam da budem siguran da me i ti voliš, da je sve ovo ozbiljno i da definitivno imamo budućnost zajedno.”

To je bilo najviše što je izgovorio u jednom dahu, još od noći kada je došao u moj stan.

Gledala sam ga, ćutala sam dok sam pokušavala da držim emocije pod kontrolom. Nešto nalik na paniku se pojavilo u njegovim očima. Predivnim očima. Očima koje sam voljela.

Oči koje sam željela - ne oči koje su mi bile *potrebne* - nestale su. Tražila sam odgovor u obamrlosti, nešto da izdržim još pet minuta.

„Hana...”

„Ne želim djecu”, rekla sam tupo, držeći se za osjećaj obamrlosti.

Marko trepnu iznenađen: „Molim?”

Krenula sam korak prema njemu, pokušavajući da ga istjeram iz kuće: „Ne želim djecu. Ikada.” Skupio je oči: „Ti si učiteljica.”

„Pa?” slegla sam ramenima, svjesno hladnog lica, „ne želim djecu. Ni svoju, ni bilo čiju tuđu.”

„Hana, sačekaj trenutak. Moramo da pričamo o tome. Ovo smo *mi*.”

Gledala sam ga pravo u oči i odgovorila mu mirno i odlučno: „Od sada ne postojimo *mi*” mirnoća mi je bježala, „trebalo je da mi kažeš da imaš sina.”

Odjednom me je uhvatio za nadlaktice i privukao me sebi: „Zašto se ovako ponašaš? Ovo nisi ti”, prodrmao me je malo, kao da je pokušavao da me opusti, da me vrati u stanje koje je imalo smisla.

To je funkcionisalo.

Izvukla sam se iz njegovog stiska, lica iskrivljenog od bijesa: „Ti me ne poznaješ”, odgurnula sam ga, teturajući sam se sklonila od njega, „očigledno je.”

„Prokletstvo. Ne mogu da vjerujem. Sranje”, njegov glas postao je rezanje, „ne želiš čak ni da razgovaraš o ovome? Samo... završili smo? Poslije svega? Poslije provedenih najboljih nekoliko nedjelja u istoriji jebenih nedjelja, ti stvarno hoćeš da me istjeraš napolje bez razgovora?”

Borila sam se, nisam željela da zbog straha sav moj bijes i bol eksplodira po njemu, plašila sam se fizičkog sukoba. Stegla sam šake u pesnice, držala sam ruke pored tijela boreći se sa samokontrolom: „To nije mala stvar, Marko.”

Samokontrola mi je već klizila iz ruku, glas mi je postajao sve jači: „Krio si sina od mene. Sina! I da... završili smo! Lagao si!“ zadihala sam se, tresla sam se od bolnog jecanja koje mi je nadiralo. „Ne želim djecu. Naročito ne tvoju. Zato odjebi iz mog života.“

Da nisam bila stegnuta groznim teretom prošlosti, možda bih popustila u svojoj odluci zbog pogleda u Markovim očima. Nevjerica. Gubitak.

Onda mu se lice zateže od sopstvenog bijesa.

Nagnuo se prema meni, iz očiju su mu izbijale varnice dok mi je siktao u lice: „Dobro je što sam sklanjao Dilana od tebe, jer nisam želio da bude u blizini ovakvog sranja.“

Pogledao me zgađeno, okrenuo se i izletio iz mog stana.

Poskočila sam od zvuka zalupljenih vrata i zalelujala se od vrtoglavice. Ruke su mi tražile kauč da se pridržim.

Udahnula sam plitko nekoliko puta.

Stopala mi se pokrenuše, vodila su me kroz maglu, dok mi je hladno inje ošamućenosti pokrivalo lice. Stigla sam do kupatila, podigla sam dasku na šolji, nekoliko sekundi prije nego što sam ispo vraćala prošlost...

Vjetar je bio jak i oštar na Nort bridžu. Mrsio mi je kratku kosu i pekao mi obraze. Bio je to lijep osjećaj.

Nasmiješila sam se Kolu dok je hodao pored mene. Džoa je bila malo ispred nas, pričala je telefonom sa Kameronom.

Prije tri mjeseca. Pa, malo manje. Toliko je prošlo od kada sam vidjela Marka - posljednji put sam ga vidjela na Indija plejsu... taj užasnuti pogled u njegovim očima dok se oblačio i izlijetao iz sobe. Nisam očekivala da mi se javi pošto mi je oduzeo nevinost i onda me odbacio, ali poslije četiri nedjelje ničega, konačno sam otišla da se raspitam o njemu. Otišla sam u restoran njegovog ujaka. Zamislite samo koliko mi je puklo srce kada sam saznala da je otišao za Ameriku nekoliko nedjelja ranije. Bez pozdrava.

Moja porodica i prijatelji primijetili su moju potištenost. Bili su zabrinuti. Ja sam bila zabrinuta. Kada se nisam osjećala tupo, osjećala sam se kao govno. Nisam mogla da se otresem osjećaja mučnine i boljelo me je. Nisam bila pri sebi i znala sam da ako uskoro ne posjetim ljekara, moji roditelji će me natjerati na to.

Svi su se izredali da me tješe. Pokušavali su da me oraspolože. Danas je bio red na Džou i Kola. Kol i ja smo bili prijatelji, ne toliko bliski jer je on bio godinu dana mladi i išli smo u različite škole, ali mi je prijalo njegovo prisustvo. Nije postavljao mnogo pitanja, što je uvijek bilo dobro, kada nisi imao mnogo odgovora.

Džoa nam se smiješila preko ramena i mumlala nešto u telefon.

- O čemu misliš da sada priča? - Kol je žmirkao na zimskom suncu.

- Da smo lijep par - odgovorila sam mu suvo. Kol je izgledao iznenađen: - Misliš?

- Nešto sam naučila od žena u svom okruženju. Kada se zaljube, žele da se svi oko njih zaljube.

- Nisam siguran kuda ovo vodi.

Nasmijala sam se slabašno: - Nemoj da se brineš. Nisam zainteresovana da se zaljubljujem. Možemo da se izborimo sa svim pokušajima da nas spoje.

Osjetila sam bol u stomaku i zgrčila se.

- Ja imam djevojku sad - priznao mi je Kol, pokušavajući da mi skrene misli sa bola - nisam to još rekao Džoi.

Nasmijala sam se: - Stvarno? Kako se... - jak bol stegao mi je stomak i savila sam se, boreći se za vazduh.

- Hana! - Kol me obuhvati rukom - Džoa!

Još bola. Agonije. Mislim da sam vrištala. Osjetila sam nalet vlažnosti među nogama. Bol. Mučnina. Strah.

Vidjela sam crne tačke, stotine njih, hiljade... sve dok nije zavladao potpuni mrak.

Čula sam pulsirajući pištavi zvuk. Bio je proketo iritantan.

Budeći me iz teškog sna, taj pištavi zvuk me je hvatao i vraćao u svjesnost. Oči su mi se lagano otvorile, vid mi je bio zamućen. Vidjela sam izbljedjele zidove krem boje oko mene. Poliesterski plafon.

Gdje sam se, koji đavo, nalazila?

Osjetila sam se čudno. Usta su mi bila suva. Tijelo mi je bilo teško.

Krajem oka sam spazila pokret, okrenula sam glavu na nepoznatom jastuku i vidjela mamu koja je sjedila na stolici, pored nepoznatog kreveta u kojem sam bila. Lakat joj je bio naslonjen na rukohvat stolice, a brada joj je bila naslonjena na ruku.

Oči su joj bile zatvorene. Obrazi blijedi.

Ritam pištanja iza mene kao da se ubrzao.

- Mama? - pokušala sam da kažem, ali iz grla mi je izlazilo samo mumlanje. - Mama - pokušala sam ponovo, ovaj put uspješnije.

Njene trepavice se pomjeriše i sada me je gledala iznenađeno. Iznenađenje je odmah nestalo, a lice joj se rastužilo i počela je da jeca.

- Mama? - uplašena, podigla sam blago ruku da ih dohvatim i primijetila sam infuziju u podlaktici. - Mama - glas mi je sad bio jači.

Uhvatila me je za ruku: - Oh, dušo, dobro si. Nasmijala se kroz suze.

- Šta se desilo?

- Hana?

Okrenula sam glavu i tata je stajao na vratima. Lice mu je bilo zategnuto, a oči krvave. Pojurio je ka bolničkom krevetu i nagnuo se nad mene, pa me poljubio u čelo: - Draga moja - prošaputao je promuklo.

Počela sam da plačem. Tihe suze: - Šta se desilo?

Malo kasnije došla je ljekarka da objasni sve. Predstavila se kao doktorka Tremel, hirurg.

Stala je sa moje desne strane, dok su moji roditelji stajali sa lijeve i držali se za ruke. Doktorka Tremel posmatrala me je ljubazno: - Hana, imala si ono što se zove vanmaterična trudnoća.

Šta? Trudnoća? Ne. Okrenula sam se prema roditeljima u nevjerici: - Ne... ja bih... znala.

Doktorka odmahnu nježno glavom: - Nekada kod vanmaterične trudnoće dolazi do krvarenja, pa se to često pomiješa sa menstruacijom - mora da je vidjela na mom licu da se upravo to dešavalo sa mnom u proteklih nekoliko nedjelja - vanmaterična trudnoća se javlja kada se oplođena jajna ćelija smjesti van materice. U tvom slučaju, Hana, jajna ćelija se smjestila unutar lijevog jajovoda. Na žalost, pošto si bila nasvojesna svoje trudnoće, nisi primijetila ni jedan simptom.

Mučnina. Bol.

Zatvorila sam oči u nevjerici.

- Jajna ćelija nastavila je da raste unutar tvog jajovoda, sve dok ga nije probila. Imala si unutrašnje krvarenje kada su te doveli u bolnicu. Morali smo odmah da te operišemo. Kao što sam objasnila tvojim roditeljima, izgubili smo ti puls, ali smo uspjeli da te povratimo.

Bila sam mrtva?

Pogledala sam roditelje i vidjela sve to na njihovom licu.

- Hana - glas doktorke Tremel je postao blaži - uklonili smo oštećeni jajovod, i trebalo bi da se potpuno oporaviš od operacije. Dajemo ti lijekove za bolove, ali ako osjetiš bilo kakav bol, molim te, obavijesti sestru da bismo ti možda pojačali dozu.

Pogledala sam u roditelje i vidjela na njihovim licima šta su proživjeti u proteklih četrdeset osam sati. Zatvorila sam oči. Ovo nije bilo stvarno. Ovo nije moglo da bude stvarno.

Dva mjeseca.

Sjedila sam na ivici kreveta, razgledala sam stvari po sobi, osjetila sam se veoma odvojeno od te osobe koja ih je posjedovala. Nisam se više osjećala kao djevojka.

Umalo sam umrla, prošle su nedjelje bola i oporavka, nisam išla u školu, morala sam da se borim sa ogovaranjima u školi... sve bez njega, bez Marka pored mene. Jedine osobe koja mi je trebala.

Bila su to dugačka dva mjeseca.

Dva mjeseca koja su mi promijenila život.

A i dalje ništa nikome nisam objasnila. Nisam mogla da se natjeram da govorim o tome.

Posmatrala sam fotografiju mene i Džo sa posljednje Noći vještica. Ubijedila sam je da se zajedno maskiramo. Ona je bila seksi medicinska sestra, a ja vragolasti anđeo smrti. Ruka mi je bila preko njenog ramena i durila sam se dramatično u kameru, sa osmijehom i srećom u očima.

Ko je bila ta djevojka?

Treptala sam da otjeram suze, odbijala sam da ih više lijem. Lagano kucanje čulo se na mojim vratima, podigla sam pogled i vidjela Kola koji je ulazio. Sada je već bio viši od Kamerona. Bez riječi je ušao u sobu i sjeo pored mene.

- Znam da su svi pokušavali da pričaju sa tobom o tome što se desilo, i znam da si sve otkočila, ali danas bogami nećeš.

Namrštila sam se.

- Hana, onesvijestila si mi se u rukama. Bilo je krvi. Džoa i ja nismo imale pojma šta se dešava. Umirala si. Usrali smo se od straha - priznao je, riječi su mu bile pune emocija.

Iznenadena, pogledala sam ga. Kol je brinuo za mene. Uzdahnula sam i uhvatila ga za ruku: - Žao mi je što sam ti to priredila.

- Ne mora da ti bude žao. Samo mi reci sa kim si zatrudnjela, da mogu da ga ubijem prije Brejdena, Adama, Kamerona i Nejta.

Ipak, iako sam se osjećala izdanom zbog Markovog odlaska, bila sam bijesna na njega, toliko sam bila bijesna što me je ostavio da se sa ovim sama borim, ipak sam osjećala strah iznad svega, strah da moja porodica sazna da sam zatrudnjela sa njim. Strah da će ga povrijediti. Strah da će imati nisko mišljenje o njemu.

- Hana, umalo si umrla - Kol me je oštro podsjetio.

- Znam - zatvorila sam oči i udahnula duboko - napravila sam ogromnu grešku. Na početku školske godine sam bila na žurci sa Sedi. Napila sam se - skrenula sam pogled sa njega - spavala sam sa tim tipom koga sam upoznala i pobjegla sam poslije, jer nisam mogla da vjerujem da sam to uradila. Ne znam čak ni njegovo ime, a kamoli odakle je. A i da znam, šta bih sa tim? Imala sam spontani pobačaj. On nije znao da sam trudna, nisam ni ja. Oboje smo krivi što smo se ponašali neodgovorno.

- Ali ti si jedina koja mora da se nosi sa posljedicama. Da li je to fer?

Slegla sam ramenima: - Mislim da bog nije žena, ako me to pitaš.

On se zagrcnu od smijeha: - Ti se zezaš sa tim? Stvarno?

- Pa, ili ću tako ili ću da plaćem - osjetila sam kako mi usne drhte - sranje. Sad ću da plaćem.

Suze su mi krenule prije nego što sam mogla da ih zaustavim, jecaji su me iznutra potresali.

Kol prebaci ruku preko mojih ramena i povuče me ka njemu, njegova majica je odmah bila natopljena tamo gdje sam naslonila glavu: - Hana, preboljećeš ovo.

- Neprekidno vidim mamino i tatino lice. Vidjela sam ih kako su prolazili kroz pakao kada je Eli imala tumor, a to sam ponovo vidjela u njihovim očima kada sam ležala na onom krevetu. Njihov cio svijet je umalo nestao sa mnom, a sve je to moja greška - zajecala sam jače.

- Ššš - tješio me je, privlačeći me bliže - nije to ničija greška. Sve će biti u redu.

Iskreno sam bila preplašena. Bila sam uplašena da će mi jedan pogrešan potez otrgnuti život iz ruku. Nagla trudnoća je bilo nešto što je to moglo da mi učini. To nije bilo racionalno. Doktorka mi je rekla da mogu da imam potpuno normalnu trudnoću, ali je strah od vanmaterične trudnoće bio prejak. Strah me je natjerao da žalim veoma mlada za nečim što bi mogla da mi bude normalna budućnost.

Sjedila sam na hladnim pločicama kupatila, mokrih obraza, naslonjena na kadu. Stegla sam ruke oko koljena, kao da sam željela da ih uvučem u sebe.

Moj pobačaj, iskustvo bliske smrti i moj bol me je promijenio. Postala sam usamljenik. Izgubila sam većinu drugara iz škole i stvorila sam distancu između sebe i svoje porodice. Djelimično jer sam se osjećala krivom za sve. Bila sam neoprezna te noći sa Markom i time sam utjerala strah u kosti ljudima koji su mi bili najbliži. Oni su postali pretjerano zaštitnički nastrojeni. To me je gušilo. To me je samo natjeralo da postanem još veći usamljenik.

Bila sam u depresiji dva mjeseca. Slomljenog srca.

U pokušaju da me izvuku iz mraka, moji roditelji su u stvari iznenadili sve predlogom da se preselim u studentski dom, kad krenem da studiram. Vjerovali su da će mi to pomoći da počnem ponovo da živim.

I jeste.

Suzen je bila luda. Nikada nije bila ozbiljna. Voljela je da se provodi, i njeno bezbrižno raspoloženje mi je prijalo i bilo mi je potrebno.

Uskoro sam ipak otkrila da su moji roditelji zabrinuti da li ću ponovo zatrudnjeti. Iako mi nisu rekli ništa zbog moje gluposti, pošto ih je priroda već dovoljno kaznila, znala sam da sam nešto izgubila kod njih. Izgubili su sigurnost u mene. Bili su zabrinuti da ću ponovo da napravim istu grešku i da ću ponovo dovesti sebe u opasnost.

Zbog toga sam otišla sa mamom i dobila pilule.

Od tada sam na njima, iako do Marka nisam ni imala neku potrebu za njima.

Do devetnaeste sam pregurala najgore, a sa strane, čekajući me da im se vratim, bila je moja porodica.

I vratila sam se.

Znali su da sam se vratila.

Prvi koji me je čekao bio je Kol. On je bio jedina pozitivna stvar koja je izašla iz svega. Od kada sam mu se onesvijestila u rukama, neka veza se napravila među nama, polako je rasla sve dok nismo postali najbolji prijatelji. Uvijek je bio tu za mene u tim mračnim danima, uvjeravao je ostale iz dana u dan da sam i dalje tu i da ću im se vratiti.

Na kraju sam se pokrenula.

Pokušala sam da prebolim sve.

Sve do Marka. On se munjevito vratio u moj život. Niko osim mog tate nije znao da je on bio taj sa kojim sa zatrudnjela i onaj koji me je ostavio. Ponovo sam se osjetila usamljenom. Nisam mogla da pričam sa tatom o tome. Bilo je to previše čudno, previše neprijatno, i vraćalo je loša sjećanja.

Pokušavala sam da se borim sa bolom i razočaranjem da bih došla do racionalne misli. Marko nije znao da sam trudna. Da je znao, to bi bila druga priča. Bila sam sigurna u to. Njegova greška bila je jednaka kao i moja.

U redu, da me nije napustio, imala bih ga pored sebe kada bi mi trebao. Možda svi ti dani ne bi bili toliko mračni. Ipak, on mi je objasnio zašto je otišao. I Kol je bio u pravu. Možda mi se to objašnjenje ne sviđa, ali je bilo dobro.

Oprostila sam mu.

Noktima sam kopala koljena.

Ali kada sam sad saznala da se on nije samo vratio u Edinburg i nije me potražio nego da se vratio, dobio dijete sa nekom djevojkom i *bio tu za nju...* to me je ubijalo.

Bol se punom snagom vraćao.

Nije bilo bitno što nije bilo racionalno. Osjećala sam to. Osjećala sam kako mi razdire unutrašnjost.

Najteža stvar kroz koju sam prošla u životu, a on nije bio tu za mene. Ali je bio tu za *Leu*.

Znala sam da nisam smjela da ga ponovo prihvatim. Znala sam da nije trebalo da mu oprostim.

Devetnaesto poglavlje

„Ćurka izgleda izgorelo", Dek napravi grimasu, dok je prilazio stolu.

Mama se trudila što je više mogla, kao što je radila i svake godine, i trpeza je izgledala predivno. Ćurka uopšte nije izgledala zagorela.

„Šta?" mama reče, dok je jurcala po prostoriji, noseći činiju sa krompirima. Panično je pogledala u pticu.

Uputila sam bratu osuđujući pogled, bila sam spremna da ga napadnem jer je provocirao mamu kada je bila nervozna, ali me je tata preduhitrio.

„Deklane, prestani da se ponašaš kao idiot i pomози mami da donese ostatak hrane iz kuhinje."

Dek frknu na naređenje, ali se nije bunio.

Čim je izašao, pogledala sam tatu dok sam se namještala da sjednem pored Eli: „Da li misliš da će ga proći taj iritirajući tinejdžerski period? Ima osamnaest godina - do sad je to trebalo da preraste."

„Čuo sam sve!" Dek viknu iz hodnika. Pogledala sam u Eli dok se kikotala: „Uši kao u sove."

„Sove?" Džos se nasmija, dok je pomagala da se Bet, Luk i Vilijem smjeste za dječji sto.

„Da", rekla sam, „vjerujem da ima najoštriji sluh na svijetu."

„Ja vjerujem da ti znaš gomilu sranja za koje svakoga boli uvo", Dek reče i vrati se u trpezariju sa činijom obarenog povrća.

„Ha", dočekala sam ga grimasom, „vjerujem da znam čiji će božićni vaučeri da budu stornirani ako ne prestane da se ponaša kao k-r-e-t-e-n."

„Ah", uzdahnu Adam i sjede pored Eli, „sada je već božićna atmosfera."

Eli se cerekala dok je pila vodu.

Mama nas je pogledala oboje dok je spuštala posljednju činiju sa hranom i onda je skliznula na svoju stolicu u čelo stola preko puta tate: „Oboje zavežite i jedite."

„Ona je prva počela", promrmlja Dek, dok je sjedao pored Brejdena, „penje mi se na glavu od kada je došla. Ne znam što nije spavala u svom stanu. A *nije* moja greška što je u usranom raspoloženju jer je dobila korpu."

Udahnula sam duboko jer su se svi osim Brejdena i Deka stresli. Brejden je pljesnuo Deku lagano po potiljku: „Prvo, nemoj da psuješ pred djecom. Drugo, ona nije dobila korpu, ona ju je dala. A treće, već ti je osamnaest godina. Odrasti i prestani da je daviš. Izvini se."

Bila sam previše slušena i gledala sam u prazan tanjir, da bih vidjela Dekovu reakciju na to. Pokušavala sam da povratim kontrolu nad disanjem, koju sam izgubila poslije bratovljevih riječi.

Cio dan sam se trudila da zaboravim.

Posljednjih nekoliko nedjelja nisu bile lagane, u najmanju ruku. Morala sam svima da objašnjavam da smo Marko i ja raskinuli, ali naravno, nisam mogla da objasnim zašto. Nisam se udubljavala i pokušavala sam da izgledam što je hladnokrvnije moguće. Ipak, šta god da sam pričala, svi su bili ubijeđeni da sam ja poražena strana u raskidu.

„Nisam poražena", lagala sam ih u više situacija, „jedva da smo dva mjeseca bili zajedno."

Ipak, istina je bila da mi je nedostajao i da me je sve boljelo. Sve vrijeme. Bila sam u ratu sama sa sobom.

Svako jutro bih se budila sama, ali sam i dalje osjećala njegovo toplo tijelo uz mene. Kao fantoma u sobi. Sjetila bih se da Marko više nije bio dio mog života, i da će ta toplina da nestane, i da ću ostati sama u stanu. Moj stan, koji mi je nekada bio dom, sada je bio prazan i hladan.

Kao i njegova vlasnica.

Kada bi mi nedostajao previše, uzela bih telefon i taman kada bih krenula da ga pozovem, sjetila bih se. Koliko je boljelo. Zašto je boljelo. I zašto više nismo zajedno.

Naravno da je bilo lakše, jer me Marko nije zvao ili prepadao. Spakovala sam stvari koje je ostavio kod mene i dala sam Aniži da mu ih vrati. Ona je to uradila zbog njega. Ne zbog mene. Niš i ja nismo ni pričale nešto mnogo, što je pravilo pomalo zategnutu atmosferu u zbornici. Saznala sam da je od početka znala da Marko ima sina. On ju je zamolio da ne govori ništa, sve dok on ne bude imao priliku da mi to kaže. Niš je bila bijesna na mene, skoro kao ja. Ona je bila impresionirana njime. Ja sam bila sebična, hladnokrvna kučka.

Niš i Marko su mogli da misle šta god su željeli, dokle god sam ja imala prostora da ližem sopstvene rane i da pokušam da svemu vratim neki smisao.

Vrijeme sa porodicom je pomagalo. Ostala sam kod roditelja na Badnje večer i namjeravala sam da ostanem sa njima sve do drugog dana Božića. Iako su Liv, Nejt, Džoa, Kem i Kol provodili praznike sa svojim porodicama, kuća mojih roditelja je i dalje bila puna, topla i sigurna.

Činila sam sve što sam mogla da sakrijem slomljeno srce, da ne upropastim raspoloženje, a radila sam to veoma dobro sve dok moj mlađi brat nije odlučio da ispadne govornar.

„Hana."

Pogledala sam Deku i vidjela kakanje na njegovom licu. „Izvini", promrmeljao je postidičeno.

„Nemoj da se cimaš oko toga", odgovorila sam mu tiho, a onda uputila svima što sam mogla bolji lažni osmijeh, „gladna sam. Hajde da smažemo ovu ćurku."

Srećom se atmosfera za stolom proljepšala i mogli smo da uživamo u sjajnom božićnom ručku.

Ranije tog jutra, mama, tata, Dek i ja smo otvorili poklone, ali su Eli, Adam, Brejden, Džos i klinci tek trebalo da otvore svoje, a mi nismo otvorili još uvijek one koje su nam oni kupili. Poslije ručka, poletjela sam na sprat do moje stare sobe, gdje sam čuvala Djeda Mrazovu vreću sa svim poklonima. Taman sam krenula da ih pregledam, da bih se uvjerila da su svi tu, kada mi je telefon zazvonio u džepu.

Misleći da su to vjerovatno ili Džo ili Kol, javila sam se ne pogledavši u ekran.

„Srećan Božić", iznenadio me je Suzenin glas, „mislila sam da je bolje da ja tebe zovem, pošto si ti izgleda zaboravila moj broj."

Tek tako, svi moji pokušaji da zadržim veselo božićno raspoloženje nestadoše. Raspoloženje izletje kroz prozor i zaledi se na hladnom decembarskom vazduhu: „Nisam izgubila tvoj broj", rekla sam joj hladno, „samo ne želim da pričam sa tobom."

Uputila mi je glasan, dramatičan uzdah: „Zato što sam ti poslala onu fotografiju? To je bilo za tvoje dobro. Ja sam ti prijatelj"

Odmahnula sam glavom na njena sranja, uhvatila sam svoj zapanjeni pogled u ogledalu: „Ne. Ispala si kučka jer ne znaš da budeš bilo šta osim toga. Nisi mi poslala fotografiju zato što si brinula za mene, poslala si mi fotografiju zato što si požizila i željela si da i ja požizim. Razmažena si i djetinjasta. Da ne pominjem da si bezosjećajna. Trebalo je da prekinem da se družim sa tobom još prije par godina, čim sam shvatila da ne umiješ da razmišljaš ni o kome osim o sebi. Nemoj da se trudiš da me zoveš. Ikada više." Prekinula sam vezu prije nego što je mogla da mi odgovori i odmah sam obrisala njen broj.

Činjenica da sam osjetila olakšanje mi je rekla više nego išta da sam uradila pravu stvar.

„Šta se to dešava?"

Okrenula sam se: „Adame?"

On uđe u moju sobu procjenjujući me pogledom: „Pa?" klimnuo je glavom prema telefonu.

Gurnula sam ga u džep: „Nije to ništa."

Adam se namršti na moj odgovor: „Da li te je Marko varao?"

„Šta?" pogledala sam ga iznenađeno. „Odakle ti to? Ne. Nije me varao. Rekla sam ti, samo ne želim da budem više sa njim."

„Pa, niko od nas ne vjeruje u to.“

Ispustila sam težak uzdah, poželjela sam da moja porodica nije toliko zaštitnička: „Pazi, da mi je uradio nešto loše, ja bih ti rekla odmah, pa bi mogao da ga izudaraš. Ali nije. Kunem se.“

Bio je to Adamov red da uzdahne: „Nekada ne znam šta da radim sa tobom, Hana. Eli je zabrinuta.“

Otvorila sam usta da bih ga uvjerila, ali sam čula frku u prizemlju.

„Adame!“ viknuo je Dek ispod stepenica. „Beba dolazi!“

„Ne prepoznajem nikoga od ovih ljudi“, prebacila sam ruku preko Kolovih ramena, naslonila se na njega i pogledala po sobi. „To je zato što si popila pet piva.“

„Ipak, moj moždane funkcije rade savršeno, nije do toga.“

Pogledao me je, blagi osmijeh mu je igrao na usnama: „A i koristiš izraz *moždane funkcije*, u redu onda“, bacio je pogled po prostoriji, „pa, mislim da ni ja ne prepoznajem neke od ovih ljudi. Ali većina njih su sa fakulteta.“

„Hmm. Da li treba da se umiješamo u njih?“

„Da“, osjetila sam njegov zabrinuti pogled na sebi, „da li si spremna za to?“

„Ti si onaj koji me je natjerao da slavim Novu godinu, tako da mislim da misliš da jesam.“

„O bože, prepuštam te pijanom pametovanju.“

„Nisam pijana, pod gasom sam“, pogledala sam flašu tekile, „ali znam kako da se napijem.“

Prateći moj pogled, Kol klimnu glavom: „Donijeću limun i so.“

Krenuo je prema kuhinji, smiješeći se i klimajući glavom ljudima.

Čim je otišao, odmah sam se osjetila potištenom. Mrzila sam osjećaj potištenosti. Ovo je trebalo da bude srećno vrijeme. Eli je rodila još jednog dječaka na drugi dan Božića. Ona i Adam su mu dali ime Brejden, po njegovom ujaku, iako smo ga svi odmah prozvali Brej. Dok je Vilijem bio plav kao mama, Brej je bio tamnokos na oca. Samo će vrijeme pokazati da li će ostati tako.

Svi smo poludjeli za Brejem, čak i djeca. Sada smo čekali Džou, koja je brojala nedjelje.

Trudila sam se da ne dopustim da me njihove trudnoće, ili prošlost poremete. Nikada ne bih stala na put sreće prijatelja ili člana porodice. Ipak, svaka nova beba bila je podsjetnik na to da nikada neću imati svoju. Zbog toga sam pokušavala da uživam u ulozi omiljene tetke.

Nisam uživala u tome što mi je Marko još uvijek nedostajao. U stvari, sve se samo pogoršavalo.

„Zajebi so i limun“, prošaputala sam i uhvatila flašu.

Uz Kolovu pomoć i pomoć ljudi sa kojima me je upoznao, a čija sam imena zaboravila, napila sam se do mjere da sam bila srećna, ali sam i dalje mogla da kontrolišem kuda hodam. Do ponoći, slatki momak Kolovih godina me je muvao. Flertovao je, dodirivao mi je bokove, naginjao se blizu da bih mogla da ga čujem šta govori, i malo kasnije, ako ništa, barem u tom stanju, zaboravila sam da Marko postoji.

Sa druge strane sobe vidjela sam Kola koji je flertovao sa lijepom brinetom.

Izgledalo je kao da smo oboje pronašli nekoga da poljubimo u ponoć.

Soba se utišala pred odbrojanje i svi smo počeli da odbrojavamo od deset.

„...DVA! JEDAN! SREĆNA NOVA GODINA!“

Radost se razlila uz zvižduke i tapšanja, a ja sam se nasmijala slatkom momku, čijeg se imena nisam mogla sjetiti, a onda se njegovo lice približi mom.

Čim su njegove usne dodirivale moje, zatresla sam se. Poljubio me je. Bilo je savršeno dobro. Ali nije bilo peckanja.

Osjetila sam da me peku suze u nosu i grlu i naglo sam prekinula poljubac. Podigla sam pogled, užasnuta suzama u očima i izvinila sam se njegovom vratu, pošto nisam mogla da se suočim sa

njegovim sigurno užasnutim pogledom. Odvojila sam se od njega, probila se kroz masu ljudi u Kolovom stanu i izletjela na hladne stepenice. Bilo je hladno, ali je prijalo mojoj vreloj koži.

„Šta je, koji đavo, to bilo?“ promrmljala sam sama sebi i sklonila kosu sa lica drhtavom rukom.

Kao odgovor, zazvonio mi je telefon.

Bilo je to iznenađenje. Bilo je skoro nemoguće dobiti nekoga telefonom za novogodišnju noć, pošto su mreže bile zakrčene pozivima. Izvadila sam telefon iz džepa i umalo ga ispustila kada sam vidjela broj koji me pozivao.

Kao da ga je poljubac pozvao.

Marko.

Osjetila sam da gubim dah, posmatrala sam telefon, nesigurna u to šta da radim.

Onda, kao da je neko drugi uzeo moje tijelo, pritisla sam dugme i podigla telefon do uva, ne govoreći ništa.

„Ja sjedim sam“, progovorio je, a njegov suvi glas me je tjerao da bolno zatvorim oči, „i po milioniti put se pitam, šta je, koji kurac, krenulo naopako.“

I dalje nisam progovarala.

„Želim da znam šta se desilo, Hana. Šta se *stvarno* desilo. Prolazim kroz sve iznova i iznova u glavi, i bez obzira na to šta mi mozak govori da se desilo tog dana, odbijam da povjerujem da je osoba koja je raskinula sa mnom bila ti. Ima tu nešto što mi ne govoriš. Mora da ima nešto što mi ne govoriš“, zvučao je očajno i bol u njegovom glasu mi je stezao stomak, „u glavi mi je jebeni kaos“, uzdahnuo je, a glas mu se raspadao, „nedostaješ mi.“

Zaleđena, njegove riječi su mi stezale grudi kao stega, nisam mogla ništa da mu kažem.

Marko je čekao neko vrijeme. Onda je prekinuo.

Spustila sam pogled, pitajući se zašto sam se odjednom osjetila kao kukavica: „I ti meni nedostaješ“, prošaputala sam.

Dvadeseto poglavlje

Nedjelju dana kasnije počela je škola i osjećala sam se lijepo što ću ponovo imati nešto čime ću se zanimati. Prijepodnevnici časaovi prošli su brzo i sjedila sam za stolom i provodila slobodno vrijeme ocjenjujući radove.

Kada je telefon zazvonio ostavila sam posao. Javila sam se, bio je to Nil sa prijavnice.

„Hana, tu je Kol Voker, da ga pustimo?”

Pitala sam se šta, koji đavo, traži tu, pokušala sam da ne mislim o najgorem: „Pošalji ga gore.”

Spustila sam telefon i brzo potražila u torbi svoj telefon. Da se nije nešto desilo sa Džoom? Prošao joj je termin i možda...

Izgledalo mi je kao vječnost dok nisam pronašla telefon, ali na njemu nije bilo propuštenih poziva ni poruka. Gurnula sam ga nazad u torbu, čim je Kol ušao na vrata i zalupio ih.

Polako, nervozno sam ustala.

Kol je bio bijesan, a ja nisam imala pojma šta se dešava: „Šta se dešava?”

Mišići njegove vilice zategli su se dok me je gledao, izgledao je više nego bijesan i frustriran: „Naletio sam na Suzen prije sat vremena.”

Stomak mi je zaigrao.

„Marko ima porodicu?” pitao je sa nevjericom. „Dijete? Ženu?”

„Ne”, pojurila sam ka njemu poričući, „ima sina... Kol, ne možemo ovdje.”

„Samo mi reci šta se dešava i odlazim.”

Nisam bila sigurna da mogu da mu objasnim sve a da ne puknem, ali sam ipak pokušala: „Otkrila sam da je Marko dobio dijete sa jednom djevojkom u Edinburgu prije četiri godine. Bila je to njegova stara drugarica. Oni nisu zajedno. Ali imaju trogodišnjeg sina.”

On se namršti zbunjeno: „Raskinula si sa Markom zato što ima dijete?”

Nevjerica u njegovom glasu mi je još više pojačala nervozu, ali sam klimnula glavom, nadajući se da me izraz lica nije odao.

Na nesreću, drhtave ruke jesu. Kol je to primijetio dok me je posmatrao od glave do pete, i čim je vidio, ukočio se. Razumijevanje mu je ispunilo oči, i zakucao me je za mjesto snagom svog zaključivanja: „Bio je to on”, rekao je grubo. Shvatanje mu se razlilo licem, „to je jebeno bio on. Lagala si? To je bio on! Sa njim si zatrudnjela i on je pobjegao!”

„Kol...”

Ali već je izlazio iz prostorije.

U panici, ne znajući šta da radim, zgrabila sam torbu i izletjela iz prostorije za njim, mučeći se zbog glupih štikli. Dok sam ga stigla, on je već jurio po parkingu prema svom izlupanom starom automobilu i pričao je sa nekim telefonom.

„Kol!” uzviknula sam, ali me je ignorisao i ušao u kola.

„Sranje”, pojurila sam za njim, jurila sam ga dok nije izašao sa školskog parkinga. Čim sam stigla do glavne ulice, pogledala sam tražeći taksi.

Telefon mi je zazvonio. Bio je to Adam.

Osjećaj u stomaku mi je govorio da se javim.

„Hana, šta se dešava?” Adam reče napeto. „Kol me je upravo zvao i pitao me na kom gradilištu Marko radi. Zvučao je više nego iznervirano.”

Podigla sam ruku kad sam ugledala taksi i osjetila zahvalnost kada je usporio. Srce mi je luđački lupalo u grudima: „Adame, on se sprema da uradi nešto veoma glupo. Gdje ide?”

Adam mi je dao adresu gradilišta i ja uskočih u taksi i rekoah adresu vozaču.

„Hana, šta se dešava?" ponavljao je Adam.

„Moram da prekinem", prekinula sam vezu, panično se okrenula ka vozaču, „molim vas, vozite što brže možete. Ovo je hitna stvar."

„Potrudiću se."

Deset minuta kasnije, izletjela sam iz taksija pored gradilišta i čula frku prije nego što sam je vidjela. Dok sam jurila prema kućicama za nadzornike, srce mi je preskočilo od prizora.

Marko je držao Kola za vrat, lica izobličeno od bijesa. Gurnuo je Kola, ali Kol se jedva zateturao prije nego što je zamahnuo i udario Marka pesnicom u lice. Dva radnika su stajala iza njih, ali dok sam trčala prema njima, vidjela sam da nisu pokušavali da ih zaustave.

Marko je udario Kola dok sam pristizala.

„Stanite!" vrisnula sam, trčeći prema njima, probijajući se kroz gužvu koja se napravila, „Kole, prestani, ja..."

Kolov lakat me je udario u glavu jer je povukao unazad ruku spremajući se za udarac. Bol mi je pljusnuo niz lice, ošamutio me je i ja sam se zateturala unazad, osjetivši na sebi ruke koje su me hvatale.

Zažmurila sam i probala da se osvijestim, a kada sam to uradila, vidjela sam Kola koji me je užasnuto posmatrao i bijesnog Marka iza njega, spremnog da se baci na njega.

„Ne!" zaobišla sam Kola i sudarila se sa Markom, pritiskajući mu grudi, „Marko, molim te", preklinjala sam:

Markovo zgodno lice bilo je zategnuto, vilica stegnuta. Pomislila sam da ne želi da stane, ali je ipak stao, napravio je korak unazad u tišini.

Glava mi je pulsirala, srce lupalo, noge mi se tresle. Pogledala sam okolo da bih umirila Kola. Ignorisa sam ljude koji su se skupili oko nas: „On ne zna, Kole. On ne zna."

Kolove nozdrve se podigoše: „On te je jebeno napustio."

„Da. Jeste. Ali sve ostalo... on to ne zna."

„Ne znam šta?" Marko je nestrpljivo rekao iza mene. Ramena su mi drhtala. Nikada nisam željela da dođe do ovog trenutka. Kol otvori usta da progovori.

„Ne usuđuj se", prekinula sam ga.

„On mora da zna."

Osjetila sam mučninu predosjećajući šta će se desiti: „I hoće. Ali *ja* ću biti ta koja će mu reći."

„Hoće li mi neko objasniti šta, koji đavo, on radi ovdje?" zareža Marko.

„I meni."

Okrenula sam glavu ka nepoznatom glasu. Visoki čovjek sa šlemom u žutom prsluku preko odijela posmatrao je Kola.

„Hoćeš li da mi kažeš zašto si napao jednog od mojih radnika?"

„Ja bih isto to želio da znam."

Taj glas je *bio* poznat. Vidjela sam Brejdena i Adama kako se probijaju kroz masu. Stali su pored tipa u odijelu, za koga sam pretpostavila da je Markov nadzornik gradnje. Brejden i Adam su izgledali iznervirani. U očima im je plamtio bijes dok su odvlačili Kola i Marka, ali kada su pogledali mene, izraz lica im je postao zabrinut.

„Gospodine Karmišel", šef građevine je izgledao iznenađeno, „nisam znao da ste danas planirali posjetu. Mogu da vas uvjerim da se ovako nešto nikada nije desilo ovdje."

„Drži pantalone gdje jesu, Tem", Brejden mu odbrusi, „to je moja mlađa sestra", pogledao me je, „Hana, šta se dešava?"

Ubljediti sam kada se sva pažnja usmjerila na mene, krenula sam korak prema Brejdenu i Adamu: „Moram nasamo da porazgovaram sa Markom. Sve ću vam objasniti, ali prvo moram da to objasnim njemu.”

Za trenutak, Brejden je bio tih, dok je razmišljao o svemu. Bilo je jasno da je želio da zna šta se dešavalo *sada* da bi mogao da odluči da li bi da pomogne Kolu da završi sa Markom. Konačno mi je klimnuo glavom i okrenuo se ka Temu: „Moja sestra bi htjela da iskoristi jednu od kućica za nadzornike.”

„Naravno”, šef gradilišta pokaza prema jednoj, „prazna je.”

Prije nego što sam mogla bilo šta da uradim, osjetila sam toplinu Markove ruke na donjen dijelu leđa. Nježno me je odveo ka kućici, dok je nadzornik vikao na sve ostale da se vrate na posao.

Željela sam da se otrgnem od Markovog dodira, mrzila sam taj bol u sebi, tu žudnju koja kao da nije mogla da se složi sa cijelom idejom da mu ne oprostim. Ipak, pustila sam da me drži i nisam znala da li sam to radila zbog sebe ili zbog njega.

Kada smo ušli u tihu kućicu, stala sam sa strane vrata, posmatrajući Marka koji je skliznuo za nadzornikov sto. Okrenuo se i pogledao me, sa milion pitanja u očima. Ignorišući pulsiranje u glavi zbog Kolovog udarca, pogledala sam u Markovu usnu. Kol ju je rasjekao.

„Žao mi je zbog Kola”, promrmljala sam.

„Boli me uvo za to što je uradio. Bitno mi je *zašto* je to uradio.”

Trebala mi je sva hrabrost ovoga svijeta da bih ga pogledala u oči.

„Hana?” prošaputao je, dok ga je strpljenje očigledno izdavalo.

Posljednji put kada sam se ovako osjećala, bilo je kada sam saznala da ima sina. Ignorišući hladne drhtaje koje sam osjećala, protrljala sam drhtavom rukom preko suvih usana, boreći se sa mučninom.

„Nisam to uradila zato što imaš sina”, rekla sam tiho. Vazduh oko njega je odjednom stao, a pogled mu se izoštrio. „Ne znam kako da ti bilo šta od ovoga kažem”, priznala sam. „Pa, bolje da nađeš način jer sam izgubio strpljenje za ovo sranje još prije par nedjelja.”

Izdahnula sam i klimnula glavom. Samo je trebalo to da kažem.

Samo reci to. Diši, Hana.

„Kada si me napustio prije pet godina, bila sam u mnogo lošem stanju. Mislila sam prvo da mi je to od slomljenog srca i da se zbog toga osjećam loše. Ali par mjeseci pošto si otišao, bila sam u šetnji sa Džoom i Kolom i osjetila sam taj razdirući bol. Onesvijestila sam se od njega.”

Markovo lice se zategnu i mogla sam da vidim u njegovim očima da nije želio da čuje ono što je dolazilo, ali da je morao. Nisam željela to da mu kažem jer sam znala da će ga to povrijediti.

Borila sam se sa suzama i pobijedila: „Kada sam se probudila poslije četrdeset osam sati, bila sam u bolnici.”

„Hana...”, kao da me je preklinjao.

Tada su suze pobijedile: „Imala sam spontani pobačaj. Ali nije bilo samo to. Imala sam vanmateričnu trudnoću. To znači da se plod formirao u jednom od jajovoda izvan materice i zbog toga što nisam znala da sam trudna, porastao je sve dok nije pocijepao jajovod, a ja sam dobila unutrašnje krvarenje.”

„Umalo si umrla?” upitao me je dubokim glasom punim emocija koje sam mogla da vidim da mu sijaju iz očiju.

„Da. Imala sam operaciju. Uklonili su pokidani jajovod”, kad sam to glasno izgovorila, prisjetila sam se svih patnji kroz koje sam prošla, ne želeći da se one razliju od mene, „lagala sam porodicu i prijatelje o tome sa kim sam spavala. Štitila sam te. Štitila sam te, ali ti nisi bio tu da zašitiš mene. Morala sam da se nosim sa spontanom pobačajem sa *sedamnaest* godina. A ti nisi bio tu za mene, znala sam da si imao svoje razloge, pokušavala sam da ti oprostim i zaboravim”, obrisala sam suze, ali one su isuviše brzo lile, „nisi ni par mjeseci bio u Edinburgu kada si Lei napravio dijete. Bio si tu za nju, Marko, i koliko god da znam da to nije racionalno, osjetila sam se iznevjerenom. Trebalo je

da budeš ljubav mog života, ali kako bi to bio? Prošla sam kroz sve to sama, samo da bih otkrila da je ljubav mog života bila tu za neku drugu djevojku, a ne za mene."

Mali zid debele tišine stvorio se, prekinut samo mojim nepravilnim disanjem.

Čekala sam ga da kaže nešto. Bilo šta.

Bez upozorenja, okrenuo se i udario pesnicom u zid kućice: „Sranje, sranje, sranje!" udarao je nekoliko puta, a zid je pukao kao da je od papira.

„Marko!" krenula sam ka njemu da ga zaustavim, ali moj glas je već uradio dovoljno. Nagnuo se na zid, čelo je oslonio na njega dok su mu ramena podrhtavala.

„Marko", prošaputala sam, emocije su me zbunile još više kad je bol u meni rekao da treba da ga utješim. Krenula sam ka njemu, a on okrenu glavu i pogleda me.

Bilo je jada u njegovim očima, nešto što nikada nisam vidjela, gledao me je prodorno: „Ti si bila taj dragocjeni, predivni poklon koji je došao u moj život kada mi je to bilo najpotrebnije", rekao je tiho, „nikada se nisam osjetio sigurnim kao klinac. Znao sam samo kako je biti nesiguran i mrzio sam pomisao da se iko do koga mi je stalo ikada osjeti tako. Počeo sam da brinem za tebe veoma brzo, i kao da sam uvijek samo tebe želio da zaštitim. Ali nisam. I *izdao* sam te. I žao mi je. Toliko mi je žao..." njegov glas je utihnuo dok je vukao ruku niz lice, a onda se ponovo okrenuo od mene.

Vrata iza nas se otvoriše, ja bacih pogled i vidjeh Brejdena koji je stajao na vratima. Vidio je moje oteklo lice i crvene oči, polomljeni gips na zidu i Markovo jadno stanje. Nježno me je pogledao i pitao: „Da li hoćeš da te vozim kući?"

Pogledala sam u Marka, ali se on nije okrenuo prema meni. Trebalo mu je vremena da se suoči sa ovim.

Ja? Nisam ni znala kako da se osjećam. Samo sam znala da čovjek kao Marko ne gubi lako kontrolu.

Znala sam da me voli. Jako.

I znala sam da je sve ovo samo jedan bolan kaos koji nisam mogla da ispravim.

„Da", prošaputala sam, obrisala suze sa obraza i krenula ka Brejdenu.

Naslonila sam se na njega, on me zagrli i izvede me iz kućice. Dok sam išla prema taksiju koji je čekao, bacila sam pogled preko ramena, prema kućici. I dalje je veliki dio mene želio da ode, da se zaštiti da me Marko ne bi ponovo povrijedio, ali nisam se lijepo osjećala što sam odlazila od njega kada sam mu bila potrebna. A zapravo, krivica me je pratila sve do kuće.

Dvadeset prvo poglavlje

Adam je rekao Kolu da ode kući, da iskulira i da mi da vremena da se smirim i da se suočim sa njim. Ali nisam bila ljuta na Kola. Možda bi trebalo da jesam jer me je on stavio u tu poziciju, ali nisam mogla da se ljutim. Brejden me je odveo kući, nazvao je školu i objasnio da je hitan porodični problem u pitanju - nije bilo šanse da se vratim u školu i da predajem, jer su mi oči bile otekale od plakanja, imala sam modricu koja mi se pravila na čelu, glava me je boljela i pulsirala.

Brejden je ostao sa mnom, skuvao mi je čaj sa malo viskija. Taman je sjeo na kauč pored mene, pružao mi je prijeko potrebnu tišinu i svoje društvo. Otišao je kada su se Džos i Eli pojavile na vratima, shvatila sam da je on bio predvodnik grupe.

Malo kasnije, Liv se pojavila, dok je telefonom pričala sa Džoom. Eli i Džos su ostavile djecu kod mame i tate, a Džoa je bila veoma blizu porođaja, pa je ostala kući sa Kemom, ali je očigledno željela da bude dio diskusije.

Ja sam bila iscrpljena, gledajući im lica, skupljala sam snagu iz dubine duše da im objasnim sve - sadašnjost i prošlost. Oni su uvijek bili tu za mene, čak kada je izgledalo da ja ne želim da oni budu tu za mene. Zbog toga su zaslužili istinu.

Kada sam završila, Eli me je pogledala sa suzama u očima: „Ti si sve ovo nosila u sebi? Zašto, Hana? Zar nam nisi vjerovala?”

Odmahnula sam glavom odlučno: „Nije to. Molim te, nemoj da misliš tako.”

„Ti si ga štitila”, začuo se Džoin glas sa Livinog telefona koji je stajao na stočiću za kafu.

Nekako je sve razumjela savršeno: „Da.”

„Štitila si ga?” Džos frknu.

Slegla sam nemoćno ramenima, nisam znala kako to da objasnim. Nekako je Džoa instinktivno razumjela, ali kada sam morala nekome da objasnim sve, osjetila sam se kao djevojčica koja nije znala šta hoće: „Ne znam zašto. Samo... nisam željela da imate loše mišljenje o njemu.”

„Voliš ga”, reče Eli jednostavno, „to je zato.”

„Oprostila sam mu to što me je napustio pošto smo proveli noć zajedno, oprostila sam mu to što je otišao iz zemlje i to što me nije potražio kada se vratio. I da, uradila sam to jer ga volim. I znam, da je ostao, bio bi tu uz mene kad sam pobacila i kad sam upala u depresiju. Znam to zbog pogleda kada sam mu ispričala sve što se desilo.”

„Onda, zašto...”, Liv se ugrize za usnu i ne završi pitanje glasno, ali su ostatak rekle njene oči.

Osjetila sam poznati bol koji mi je pulsirao u grudima: „Onda, zašto si ga ostavila?”

Liv klimnu glavom.

Gledala sam njihova lica i znala sam da pokušavaju da razumiju - na neki način su i razumjeli - moja osjećanja, ali je bilo i simpatije prema Marku u tim pogledima: „Zaboljelo me je kada sam otkrila da ne samo što me nije potražio kada se vratio, nego je napravio dijete nekoj djevojci i bio tu za nju. Znam da nema smisla biti ljut na nekog zbog stvari koje nije bio ni svjestan... ali ipak sam se osjećala iznevjerenom. Neprestano sam razmišljala o tome šta bi bilo da me nije ostavio te noći... da me nije ostavio, možda bih ja bila djevojka koju bi pazio. Ali nisam. Zar ne bi čovjek koga voliš trebalo da se vrti oko tebe, da bude tu kada ti se najgore stvari dešavaju?”

Sve tri razmijeniše poglede, poglede koji su govorili da me razumiju jer su *imale* muškarce koji su se vrtjeli oko njih.

„Jedini put kada ti je trebao nije bio tu”, Džoin glas odzvanjao je po prostoriji, „ali, Hana... ti znaš da je Marko sposoban da bude takav tip.”

Cutala sam jer sam bila u tom stanju upravo zato što sam *znala* da je Marko bio sposoban da bude takav momak. On je pokušavao da bude takav momak posljednja tri mjeseca. Kad je osjetila

moju dilemu, Eli se nagla naprijed: „Hana, mi smo imali sreće da zavolimo ljude koji su raskrstili sa svojim problemima prije nego što su upoznali nas." Privukla se bliže meni na kauču i prebacila ruku preko mojih ramena. Slegla sam ramenima, a ona je nastavila: „Dakle, mislim da znaš da te razumijem i da ono što ću da ti kažem, dolazi iz iskustva i želje da moja mlada sestra pronađe sreću koju zaslužuje."

Klimnula sam glavom, iščekujući.

„Upravo si to i sama rekla, duboko u sebi znaš da nije bila Markova greška što nije bio tu za tebe. Da, definitivno nije trebalo da te ostavi samu te noći, ko zna šta bi se desilo da mu djed nije imao srčani udar. Možda bi ostao u Škotskoj, ali ko zna kako bi se onda stvari razvijale između vas. Znam da tadašnja Hana nije prihvatala ne kao odgovor, pa imam sumnju da bi ti krenula svojim putem. Ali to se nije desilo i koliko god da je ispaio đubre, Marko je imao razlog da napusti Škotsku. Koliko god da ti se ne sviđa njegovo objašnjenje zašto te nije potražio, iskreno, ne mogu da budem ljuta na čovjeka koji se držao po strani jer je mislio da je moja pametna, vesela, predivna, jaka sestra previše dobra za njega. Definitivno ne mogu da budem bijesna na njega zato što te je držao van problema i čekao da bude siguran da možeš da se suočiš sa njima. Izgleda kao da je dobar otac, a ja sam bila svjedok kako se ponaša sa tobom - gleda te kao nešto najdragocjenije na svijetu. Adam i Brejden su bili poludjeli kada si raskinula sa njim, jer za njih, ako je već trebalo da budeš sa nekim, taj neko bi bio Marko. Bio je iskren i izgledao je kao da želi da te zaštiti od svega. Hana, svi smo mi to zavoljeli kod njega."

„Eli", prošaputala sam, skoro da sam je preklinjala. Nisam morala da čujem sve ovo. To me je samo još više zbunilo.

„Ali...", Eli uzdahnu, „nekada se samo oslanjamo na ono što osjećamo. Nije važno što znamo da to nije logično, naše emocije vladaju time. Ipak, mislim da te Marko ne bi ostavio da je znao šta ti se sve desilo", klimnula je glavom prema Liv i Džos, „sumnjam da bi bilo koji momak to uradio."

Liv i Džos potvrdiše to osmjehujući se i klimajući glavama.

„Hana, ako misliš da on nije pravi, onda nije. Ali pitaj sebe... zašto si lagala cijelu porodicu da bi ga zaštitila? Zašto si jurila za Kolom da bi ga zaustavila da ga napadne? Zašto ti je to bitno ako nisi zaljubljena u njega?"

Nemir. Potpuni nemir. Nije bilo bjekstva od toga. Iako su Elina pitanja otvorila vrata koja sam pokušavala da držim čvrsto zatvorena od kada sam raskinula sa Markom, zagrlila sam sestru jer, barem nisam više morala da sama nosim težinu cijele istine. Bilo je nekog olakšanja u tome.

Djevojke su otišle, vratile su se djeci i muževima, ali ja sam znala da su bile zabrinute za mene. Pokušavala sam da ih razuvjerim dok su me grlile pred polazak, govorila sam im da sam u redu, ali su mi upućivali sumnjičave poglede. Nisam mogla da ih krivim. Na kraju krajeva, samo sam im obezbijedila dokaz da im nisam uvijek govorila istinu, makar što se tiče osjećanja.

Tišina nije bila dobra. Pokušavala sam da gledam televiziju, da čitam knjigu, ali su mi misli lutale i bile potpuno nemirne. Kao da sam se spremala za nešto stvarno teško - ta nervoza, srce mi je lupalo kao ludo, osjećala sam se kao da previše adrenalina teče kroz moje tijelo.

Kada mi je telefon zazvonio malo prije devet sati, pitala sam se da li moje tijelo ima šesto čulo.

Identifikator poziva govorio mi je da je to bio Marko.

Mogla sam da ignorišem, ali smo oboje zaslužili bolje od toga.

„Zdravo", rekla sam mekano i sklupčala se na kauču, dok sam telefon jako pritisla uz uvo. „Zdravo."

Zatvorila sam oči na zvuk njegovog glasa: „Ne znam šta da kažem."

„Znam i ne znam", odgovorio je, „želio sam da dođem, ali nisam znao da li ćeš mi otvoriti vrata ili ne."

„Ni ja ne znam šta bih uradila", iskreno sam mu odgovorila.

„Da", izdahnuo je, zvučao je malo potreseno, „Hana, kapiram to, ali moram da te vidim. Da li možemo, molim te, da se nađemo? Moramo da pričamo o svemu."

„Ne znam."

„Mala, ovo ne može biti kraj", njegov glas se utiša i produbi, „treba mi prilika da ispravim sve."

Njegova nježnost me je obuhvatila, njegova udica me je upecala i bolno mi je trzala srce. Trebalo mi je vremena da se saberem i rekla sam: „Samo mi treba vremena."

„A poslije svega kroz šta si prošla, zaslužuješ sve što ti treba, ali plašim se da, ako bih ti pružio vremena, da ćeš ga ti iskoristiti samo da se udaljiš od mene", na moju tišinu, Marko reče mekano, „daću ti vremena. Ali ne previše. Izgubio sam te dvaput do sada i ne želim da te ponovo izgubim."

Izgubio sam te dvaput i ne želim da te izgubim ponovo.

Izgubio sam te dvaput, i ne želim da te ponovo izgubim. Izgubio sam te...

Odmahnula sam glavom i pokušala da otremem Markove posljednje riječi od sinoć. Ali one su se neprekidno ponavljale.

Bilo je lakše da se ugasim dok sam predavala, ali danas sam imala samo pola dana časove, i iako obično koristim ostatak dana za ocjenjivanje i planiranje časova, izletjela sam sa posla da bih otišla do Kola.

Izgledao je grozno.

Kada mi je otvorio vrata, ustuknula sam kad sam vidjela njegovo modro oko, blijedo lice i izraz krivice na njemu. Bez riječi, prekoračila sam prag i zagrlila ga jako.

„Nisi ljuta?" iznenađeno me je upitao Kol, ali me je i dalje držao.

Poljubila sam ga u obraz i nježno se izvukla iz njegovog zagrljaja: „Zbog toga što si mi čuvao leđa? Ne. Zbog čvoruge... možda", nasmijala sam se, bio je to tugaljiv osmijeh, ali ipak osmijeh, pa je znao da ga zezam, „nisam ljuta. Ponašao si se impulsivno, ali ti je srce bilo na pravom mjestu."

Kol uzdahnu: „Moram da ti priznam da je to olakšanje. Očekivao sam da ćeš biti bijesna na mene što sam Marku ispričao sve."

„Nije bilo zabavno", priznala sam, „ali vjerovatno je bilo vrijeme. U stvari mnogo se bolje osjećam pošto svi znaju istinu."

„Znači da sam uradio pravu stvar?"

„Uf, nemoj da ideš toliko daleko. Definitivno mi duguješ katu."

Uputio mi je iskrivljen osmijeh i krenuo prema kuhinji. Pratila sam ga i usput podigla obrvu kad sam spazila poster prikačen na zid u hodniku. Na njemu bilo je napisano da paradajz nije voće.

„Mislila sam da je paradajz voće."

„Šta?" Kol me pogleda, a onda pogleda poster domaće izrade i odmahnu glavom u očaju. „Ne pitaj. Bigsi živi na svojoj kretenskoj planeti."

„Ne razumijem zašto gaji toliko jaka osjećanja o paradajzu da bi odštampao poster."

„I prikačio ga za zid. Ode procenat od našeg depozita."

„Kole, moraš da nađeš novog cimera, ili novi stan."

„Kirija je niska", sleže ramenima, „izgladnjeli umjetnik/siromašni student i tako to."

Tačno. Neki od nas nisu imali bogatog brata ili sestru koji bi im kupio stan. Osjetila sam žaoku krivice zato što nisam morala da se mučim kao većina ljudi mojih godina.

Kolove oči se usredsrediše na mene, dok je vadio par šolja iz raspalog kredenca svoje raspale kuhinje: „Čemu izraz krivice?"

„Ništa posebno. Samo sam malo u haosu." Lice mu se raznježi: „Ako ti treba..."

Nisam znala šta je Kol želio da kaže, niti ću to ikada saznati, zato što smo u isto vrijeme dobili istu poruku od Liv. *Džoa se porađa.*

Oboje smo podigli pogled sa telefona, iskolačenih očiju, i znala sam da je Kol dobio istu poruku jer je samo prošaputao: „Jebi ga.“

Bacili smo se u akciju. Za manje od minut navukao je čizme i kaput, zgrabio ključeve, uhvatio me za ruku i izjurili smo iz stana. Uletjeli smo u njegov fiat, malu rđavu kantu, stariju od Bet i pojurili smo prema bolnici.

Devet sati kasnije, Džoa je rodila Anabel Voker Mekeb, predivnu djevojčicu tešku tri kilograma i sto grama. Sve vrijeme sam sjedila u čekaonici sa svojom porodicom, misli su mi bile usmjerene na Džoa, Kem i njihovu novu porodicu. Kada smo vidjeli Anabel, ili Bel, kako smo je već zvali, ona je bila jedino o čemu sam mogla da razmišljam. Kada sam poljubila iscrpljenu Džou za laku noć, izgrlila porodicu i vratila se u stan da se odmorim, moje misli su i dalje bile ispunjene samo njima.

Ali bio je tu i šapat u zadnjem dijelu mog uma, šapat previše glasan da se ignoriše, šapat koji je želio da je Marko tu da uživa u trenutku, da bude dio porodice. Propustio je kada je Eli rodila Breja, a sada i kada je Džoa rodila Bel.

Dio mene osjećao je da to nije u redu. Taj dio mene me je plašio do koske.

Chia&Milica111

Dvadeset drugo poglavlje

Malo manje od nedjelju dana poslije toga, upravo sam izlazila iz stana. Bila je subota, zemlja je bila zaleđena tamo gdje se posljednjih nedjelja snijeg topio i miješao sa kišom, da bi se ponovo zaledio kada su pale temperature. Polako sam hodala preko velikog komada leda na tremu i krenula niz stepenice.

Bila sam uzbuđena što ću provesti dan sa Džoom, Eli, Bel i Brejem, i imala sam punu torbu poklona i za djecu i za mame.

„Hana Nikols?”

Podigla sam pogled na glas, stala sam na posljednjem stepeniku i pogledala u lijepu brinetu koja je stajala par koraka od mene na trotoaru.

Gledala sam je pažljivo, pitala sam se zašto mi izgleda poznato: „Da?”

Mlada žena napravila je nekoliko koraka unaprijed, izgledala je nervozno, i tada sam se sjetila gdje sam je vidjela. Na fotografiji Marka i njegovog sina sa Njemačkog vašara. Lijepa brineta koja je stajala pored njega. Lea. Majka njegovog sina.

Srce mi je odjednom ubrzalo.

„Ja sam Lea Mekinli. Ja sam Dilanova mama.”

Gledajući je oprezno, odgovorila sam joj: „Znam ko si.”

Posmatrala me je: „Ista si kao što te je opisao.”

Namrštila sam se: „Šta tražiš ovdje?”

Njen izraz lica se zategnu: „Tu sam jer brinem o Marku. A Marko je sad u haosu.”

Nisam mogla da ignorišem krivicu i bol koje mi je donijelo to saznanje. Od kada smo pričali telefonom, Marko mi je dao vremena. Ali bio je precizan kada mi je rekao da će mi dati vremena, ali ne previše. Poslije pet dana, pozvao me je. Pošto sam mu već rekla da mi treba prostora, nisam mu se javila.

Nisam mu se javila ni tri puta poslije toga.

Nisam mogla da se javim jer nisam željela da čuje da mi je strah promijenio mišljenje o nama.

„Pazi, nije zalazio u detalje, ali mi je objasnio da ti se nešto loše desilo prije nekoliko godina i da on krivi sebe za to”, prekrstila je ruke preko grudi, izgledala je iznervirano, „poznavala sam Marka iz škole. Ne toliko dobro. Ali sam ga znala. Znala sam da je tih i izgledao je pomalo ljut na cio svijet. Gledala sam ga kako se mijenja kada je postao otac. Dobio je, ne znam, kao sigurnost u sebe. I sreću. Ipak, nikada ga nisam vidjela da je srećniji nego kada je bio sa tobom”, zažmurila je zbog zimskog sunca, „rekao mi je sve o tebi, znaš. Prije. Kada sam bila trudna sa Dilanom, postali smo dobri prijatelji i pričao mi je sve o tebi. Čak sam bila i malo ljubomorna zbog toga kako te je gledao - kao da si bila bolja od bilo koje djevojke na svijetu. Rekla sam mu bezbroj puta da je bio dovoljno dobar za bilo koga, da bi trebalo da pokuša da stupi ponovo u kontakt sa tobom, ali on to nije želio. To me je stvarno nerviralo - takav njegov stav jednostavno nije valjao. Sada sam još više bijesna zbog toga što mu ti ne opraštaš, ili mu se ne javljaš, on misli da je on kriv za sva ta sranja koja su se desila sa tobom. Ponovo je počeo da razmišlja da nije dovoljno dobar. Poznajem ga. Znam da nikada ne bi nikoga povrijedio namjerno, tako da znam da šta god da ti se desilo, to nije bila njegova krivica. Bilo bi lijepo da mu dozvoliš da to zna.”

Osjetila sam se satjerano u ugao, osjetila sam pokajanje, ali i bijes što me je neko koga nisam poznavala netjerao da osjetim krivicu. Pogledala sam je da bih joj dokazala da nisam uplašena: „Ne znam koliko je to tvoja stvar.”

Njeno lice otvrdnu: „Marko nije samo otac mog sina, on je i moj prijatelj. On je dobar momak i ne želim da ga iko povrijedi."

„Da li on zna da si ti ovdje?"

„Ne", uzdahnu, „a vjerovatno će biti bijesan kada mu ispričam da sam te vidjela. Ali ako će to da te prodrma da uradiš pravu stvar, onda nemam ništa protiv toga."

„Nemaš pojma o čemu govoriš."

„Možda i nemam. Ali obje znamo da je Marko dobra osoba. Ne zaslužuje da se osjeća tako kako se osjeća", slegla je ramenima, uputila mi još jedan ispitujući pogled i rekla: „razmisli o tome."

Moja posjeta Breju, Bel i njihovim mamama nekako je bila pokvarena Leinom odlukom da pokuša da me natjera da donesem odluku u vezi sa Markom.

Provela sam veći dio dana razmišljajući o njemu, sve dok nisam zaključila da treba da prestanem da budem kukavica i da ga pozovem.

On nije igrao igrice. Podigao je na drugo zvono. „Ti baš znaš kako da držiš momka u neizvjesnosti", odgovorio mi je tiho.

„Samo te zovem da ti kažem da treba da prestaneš sebe da kriviš. Ja te ne krivim za ono što se meni desilo."

„Lakše je to reći nego učiniti, Hana. Postoji razlog zbog čega si raskinula sa mnom kada si saznala za Dilana. Rekla si sama da dio tebe mene krivi za sve što se desilo, za to što si morala sama da se nosiš sa sranjima."

„Iskreno", prošaputala sam, „jesam. Znam da to nije bilo ispravno i prešla sam preko toga. Znam da to što mi se desilo nije bila tvoja krivica. Ono što mi se desilo nije bila ničija krivica. Bila je obostrana krivica jer smo bili neodgovorni, nismo koristili zaštitu."

„Ne. Bila je to moja greška. Ja sam bio iskusniji. Ali to si bila *ti*... i u tom trenutku sam bio previše izgubljen da bih normalno razmišljao."

„Da li je isto tako bilo sa Leom?" upitala sam ga zajedljivo.

„Hana, sa njom nije bilo tako. Oboje smo bili razvaljeni. Čudo je što smo imali dovoljno vještine da se skinemo i kresnemo, da nije..."

„U redu, ne želim da slušam o tome", prekinula sam ga.

Ćutao je neko vrijeme, a onda je rekao...: „To ima veze sa Leom, zar ne?"

„Ne", odgovorila sam i onda uzdahnula, „ne znam."

„Hana, ja brinem za Leu. Ona je moja prijateljica i ona je majka mog djeteta. Ali ja *tebe* volim."

„Da li bi trebalo da bude ovako teško, Marko?" upitala sam ga. „Da li bi trebalo da me ovoliko boli?"

„Ne znam. Ne znam više o čemu se tu radi. Sve što znam, i što je možda jebeno najvažnije, jeste da se ovako osjećam zbog nekoga. Ja ću uraditi bilo šta za svog sina, Hana. Uradiću šta god bude trebalo da ga zaštitim. Da bude siguran da je voljen. Želim da zaštitim tebe, želim da znam da za mene nema nikoga kao što si ti. Da se oko tebe vrti moj svijet."

Srce mi se steglo u grudima.

„Hana?"

„Da je samo riječ o tome kako se osjećam kada smo zajedno, sami na cijelom svijetu", rekla sam mu nježno, „bili bismo u vezi. Sve bih ostavila iza sebe i nastavili bismo. Ali život nije takav. Ostatak svijeta nikada ne odlazi. Naše greške su tu i ne možemo da se krijemo od njih. Ne želim da te zavláčim, i nije mi bila namjera da te povrijedim", glas mi je pukao, „ali mislim da ovo nije više to što želim."

„Ne voliš me više?" glas mu je grub i prenosio je njegovo mučno osjećanje.

Mrzila sam to što moram da ga povrijedim: „Marko, zaljubljena sam u tebe od četrnaeste godine. A to je osmogodišnji bol. Jednostavno ne mislim da je to prava vrsta ljubavi."

„Nisam znao da postoji prava i neprava vrsta", prošaputao je promuklo.

„Vjerovatno ne postoji. Ali možda bi mi trebalo malo one *lagane* vrste."

„Ili bi možda samo trebalo da nam daš priliku sa svim ovim sranjem", pobunio se, „Hana, kada smo bili klinci ja sam zasrao stvar. Nisam nam dao priliku. Ali naša dva mjeseca prije Božića su mi bili najbolji mjeseci u jebenom životu, i bili bi savršeni samo da smo bili iskreni jedno prema drugom. Sada, kada je sve tu, možemo da krenemo iz početka. Može biti sjajno. Može biti *lagano*."

Željela da vjerujem u to, ali sam bila previše uplašena. Nisam željela da lažem sebe. Bila sam preplašena.

Marko je mogao da me povrijedi kao niko nikad jer sam ga voljela cijelim bićem. Dozvolila sam da nas njegove i moje greške saviju. Ipak, nisam dozvolila da me slome.

Obrisala sam suze drhtavim rukama i spremila se da donesem konačnu odluku.

„Hana?"

„Marko...", glas mi je izašao kao šapat i morala sam da se nakašljem da bih povratila glas, „zbog tebe, nikome nikada nisam dala priliku. Ako želiš cijelu i potpunu istinu, nikada nisam bila ni sa kim osim sa tobom. Lagala sam te kada sam ti rekla kada sam posljednji put vodila ljubav. Bila sam samo sa jednim muškarcem, a to si bio ti."

„Hana..."

„Vrijeme je da dam sebi priliku da se zaljubim u nekog drugog."

„Ti ne misliš to."

„Mislim. Mi nismo jedno za drugo. Moramo da nastavimo svojim putem."

„Ne", zarežao je u telefon, i iznenađujuće, ali ne toliko odgovorio je, „ti si moja. Ja sam tvoj. Nemoj da se usudiš da bježiš od toga."

„Ne bježim", još laži, „samo mi je potreban novi početak."

„Hana, volim te."

„Molim te, nemoj... nemoj da ovo bude teže nego što jeste."

„Ne. Jebe mi se za kliše. Moram da te vidim. Ne možemo ovo preko telefona. Moramo da razgovaramo i da riješimo sve."

Užasnuta tom mišlju jer sam znala da će me to samo omekšati, odgovorila sam mu: „Ne želim da te vidim. Nastavljam dalje. Marko, i želim da ti to isto uradiš za mene. Uradi to za mene."

Mogla sam da čujem da mu je disanje postalo plitko: „Ne mogu. To može da bude najsebičnija stvar koju sam ikada uradio, ali ne mogu da odustanem od tebe. Ne želim. Da mislim da je to ono što ti stvarno želiš, da je to ono što ti je potrebno, odustao bih. Ali to nije to. Uplašena si. Znam da si uplašena. Uradiću sve što mogu da otjeram taj strah."

„Prestani da budeš tvrdoglavi idiot!" brcnula sam se dok me hvatao očaj.

„Rupa nađe zakrpu", odgovorio je, glas mu je bio napregnut od odlučnosti, „vidjećemo ko će biti tvrdoglaviji, Hana, jer, mala, ja nikada neću odustati od nas. Ako budu bile potrebne nedjelje, mjesec dana, godinu dana, koliko god, budućnost je *naša*. Provešću ostatak života budeći se ujutru pored tebe, znajući da ću svako veče provesti sa tobom."

Njegove zavodljive umilne riječi su me oborile sa nogu: „Ti si takvo kopile", uzdahnula sam.

Marko se kratko nasmijao: „Vidim da već pobjeđujem."

Dvadeset treće poglavlje

„Dakle, Bet je danas tatina ćerka?" Liv upita Džos. Nije skrivala koliko joj je to djelovalo slatko.

Džos se nasmija i spusti solju kafe na sto: „Poslije njenog oduševljenja u zooškom vrtu prošle godine, a i zbog njene trenutne opsesije životinjama, Brejden je htio da je odvede u safari-park u Sterlingu, ali pošto je on zatvoren do kraja sezone, odveo ju je u *Vodeni svijet*. Želio je da imaju svoje tata-ćerka vrijeme."

Nasmijala sam se: „On je mnogo dobar čovjek."

Džos napravi grimasu: „Takav je. Mnogo mi je teško da se naljutim na njega."

Liv, Džos i ja bili smo u dječjem centru u Morningsajdu, koji je imao kafić pored igrališta. Pošto je bio u istoj zgradi kao i dnevni boravak, bilo je mnogo osoblja koje je pazilo na djecu, ne bi li njihovi roditelji mogli da jedu i popričaju, ali da ipak imaju svoju djecu na oku. Sa našeg stola, mogli smo da vidimo Lili i Luka u dijelu za malu djecu, nadgledalo ih je nekoliko medicinskih sestara. Januar je bila u kolicima pored Liv i konačno je mirno spavala.

Prošlo je nedjelju dana od mog razgovora sa Markom. Bacila sam se na posao i radila sam sve što sam mogla da skrenem sebi pažnju sa katastrofe mog ljubavnog života. To nije u početku bilo lako jer Marko mora da je sve rekao Niš, pa je ona došla kod mene u zbornicu da mi se izвинi. Od tada me je pazila, kao da sam od stakla, svakog dana bi me svojim slatkastim i nenamjerno iritirajućim glasom pitala da li sam u redu.

I Mišeli sam rekla *sve*. Suzen je ispričala Mišeli svoje verzije događaja i očigledno je njena priča imala nekih netačnosti. Jadna Mišela se sad zatekla u neprijatnoj poziciji, da bude prijatelj sa dvoje ljudi koji nisu više željeli da imaju ništa jedno sa drugim. Ja sam uvjerila Mišelu da joj neću pogoršavati situaciju. Nisam mogla da je uvjerim da će Suzen uraditi isto.

Sve mi je ovo otežavalo da ostavim cio problem iza sebe. Još gore mi je bilo u stanu sa onim prokletim policama za knjige. To je značilo da sam iskorišćavala svaku priliku da se sklonim iz stana. Čuvala sam djecu Liv i Nejt u noć prije, a sada sam sjedila sa Džos, Liv i njihovom djecom, samo da bih izbjegla kuću. Ali, nije mi bilo teško da provodim vrijeme sa njima.

Pogledala sam prema Lili da bih vidjela da ona posmatra nas. Mahnula mi je kada je vidjela da je posmatram.

„Odmah se vraćam", skočila sam iz stolice i nakezila se Lili na način koji ju je uvijek zasmijavao.

„Lili Bili", viknula sam joj dok sam se približavala.

Igrala sam se sa njom i Lukom, pustila sam ih da se penju po meni, pa sam se pravila da ih jurim. Vjerovatno sam ih time činila hiperaktivnim, zašta mi kasnije Džos i Liv neće zahvaljivati, ali je bio lijep osjećaj smijati se glasno sa djecom.

„O bože", zadihano sam pokušavala da uhvatim dah, dok sam ležala na zemlji sa Liv koja je pokušavala da me golica i Lukom koji je ležao preko mojih grudi u namjeri da me zadrži. Kikotali su se kao blesavi: „Ne mogu da se pomjerim od tebe, Luk Karmišel! Prejak si!"

On se kikotao još jače: „Zadržaću te tu, Nana."

„Zauvijek?" rekla sam. „Uf, um."

„Pomislio sam da bi to možda ispod te djece mogla da bude zakopana Hana Nikols, ali nisam bio siguran", veseli glas reče negdje iznad mene.

Ukočila sam se od glasa i primijetila sam da su deca osjetila trenutnu promjenu u mom raspoloženju jer su prestala da se smiju. Okrenula sam glavu i pogledala gore.

Marko, stajao mi je u vidokrugu, okrenut naopačke.

Sranje.

Diši, Hana.

„Uf, zdravo", promrmljala sam. „Da li ti je potrebna pomoć?"

„Hajde, Luk", čula sam Džos kako govori i odjednom je i ona bila tu, savila se da podigne Luka sa mene. Sjela sam i uhvatila njen ispitujući pogled dok je hvatala Liv za ruku. Pitala me je da li želim da budem sama sa Markom.

Iskreno... nisam znala.

Ali sam klimnula glavom i ustala. Posmatrala sam je kako odvodi Luka i Lili do stola gdje su bili Liv i Januar.

Oči mi predoše na Marka, koji je stajao na ivici igrališta za malu djecu. Vodio je za ruku najljepšeg dječaka koga sam ikada vidjela. Srce me je zaboljelo kada sam ga vidjela.

Dilan.

Imao je Markovu boju kože, čak i prodorne plavo-zelene oči i te slatke, male crne kovrdže. Bio je visok za trogodišnjaka, što je moglo da znači da će jednog dana biti visok kao i njegov otac, a imao je taj ozbiljan, radoznali izraz lica koji je bio toliko sličan onom Markovom izrazu koji mi je pojačavao bol u grudima.

Osjetila sam nešto što nisam imala namjeru da osjetim, skrenula sam pogled sa Dilana na Marka i zagrcnula se: „Predivan je."

Markova ruka steže Dilanovu i on pogleda u svog sina sa ponosom u očima: „Da."

Tek tako, sjetila sam se neprijatnosti provođenja vremena sa njim i pokušala da nervozu prikrijem: „Postoji stotine dječjih igraonica u Edinburgu. Ova? Stvarno?"

Markov osmijeh bio je pomalo vragolast: „Izgleda da i sam univerzum želi da ja pobijedim."

Odgovorila bih mu osorno i drsko, ali Dilan je bio tu. A da ne pominjem da Marko nije mogao osmijehom da sakrije tugu u očima.

Ne želeći da se suočavam sa tim, pogledala sam ponovo prema Dilanu. On je nastavio da gleda između svog tate i mene, očigledno se pitajući ko sam ja.

„Dilane", Marko mu reče, „ovo je Hana. Hana, ovo je Dilan."

Nasmijala sam se malom Marku: „Zdravo, Dilane."

On se još više približi tatinoj nozi: „Zdravo", odgovorio mi je tiho i stegao je jače plišanu igračku. Kada sam je bolje pogledala, shvatila sam da je igračka bila Sali iz Piksarovog crtača *Udruženje monstruma*.

Dilanove oči se malo raširiše.

„Da li voliš i Munju Mekvina?" mislila sam na junaka Piksarovih *Automobila*.

Dilan klimnu glavom.

„Obožava Piksarove crtače", nasmija se Marko nježno, „ti i on biste se sjajno slagali."

Znala sam da mi je osmijeh bio pomalo tužan kada sam mu odgovorila: „On je sjajan. Mislim da je sve ispalo kako treba za tebe."

Odlučnost mu se pojavi na licu: „Nije se sve sredilo. Očigledno."

Nisam baš znala kako da odgovorim na to, ali nisam ni morala. Atraktivna brineta je prišla i skrenula mi pažnju. Stala je pored Marka i dodirnula mu ruku da bi privukla njegovu pažnju: „Marko, nije valjda da već odlaziš?"

Marko ju je gledao nekoliko trenutaka, a ja sam ga dovoljno poznavala da bih vidjela da mu je zasmetala neverbalna komunikacija među nama. Pustila sam ga zbog toga da smisli šta želi da odgovori.

„Uf... došao sam da kupim Dilana na vikend. Imamo danas drugih planova."

Ženin pogled prede na mene i mogla sam iz očiju da pročitam njene sljedeće riječi: „Marko je jedan od rijetkih slobodnih očeva ovdje. Kao što možeš i da pretpostaviš, veoma je popularan", riječi u očima odjednom postadoše upozorenje da se držim podalje, „nisam te prije vidjela ovdje. Koji je klinac tvoj?"

Željela sam da povratim na njeno foliranje, na njen slatkasti glas: „Oh, ja nemam djece. Samo dolazim ovdje da vidim da li ima nekih usamljenih očeva koji traže društvo", značajno sam namignula Marku, „Marko je dobra prilika. Jedna od najboljih."

Pogledala je zbunjeno u Marka, koji je neuspješno pokušavao da se ne nasmije.

„Ja... ovaj...", pogledala je u njega, pa u mene, uznemireno je podigla obrvu, „pa, ovaj... mislim... vidimo se onda sljedeći put", okrenula se i potrčala prema maloj djevojčici.

Marko se nasmija: „Prilika?"

Pogleda i dalje na brinuti, odgovorila sam mu: „Ona hoće da se smuva sa tobom", pogledala sam sumnjičavo u njega. Ružna vrelina ljubomore rasla mi je u grudima, „možda je već to i uradila."

„Lea i Grejem su se preselili u Morningsajd prije dva mjeseca, a ti i ja samo tada bili u vezi. Od kada smo raskinuli, nije bilo drugih žena u mom životu", podigao je obrvu, dok je nesvjesno smirivao sve nemirnijeg Dilana stiskom ruke, „ali je lijepo znati da si ljubomorna."

„Nisam ljubomorna."

Njegov osmijeh bio je topao i poznat. Bio je to osmijeh koji me je podsjetio na sve što smo imali samo prije nekoliko nedjelja.

Nabrala sam nos: „Moram da se vratim kod djevojaka", pogled mi pade na Dilana, „drago mi je što sam te upoznala. Zdravo", mahnula sam mu.

„Zdravo", odgovorio mi je ozbiljnog izraza lica.

Ponovo preplavljena emocijama, šapnula sam Marku: „Ima tvoje oči. Ima tvoje sve."

Mišići na Markovoj vilici se zategnuše i znala sam da pokušava da se suzdrži od komentara. Da bih mu pomogla, mahnula sam mu i krenula prema Liv i Džos.

Djevojke su bile tihe dok nisam sjela, leđima okrenuta ka Marku i njegovom sinu.

„Da li je otišao?" upitala sam ukočeno gledajući naprijed.

Liv pogleda preko mog ramena: „Da. Upravo je otišao sa divnim malim dječakom. Iskreno? Njih dvojica zajedno? Uau."

„Ti si luda. Znaš to, zar ne?" reče Džos opušteno prije nego što je otpila gutljaj nove kafe.

„Zašto?"

„Zato što si ostavila čovjeka koji te gleda na način na koji te Marko gleda. Mislila sam da Brejden ima zaštitnički pogled, ali Marko je liga za sebe."

Srce mi je preskočilo, prouzrokujući neprijatan grč u grlu: „Molim?"

Liv klimnu potvrdno: „Hana, pogled na njegovom licu kada si pričala sa Dilanom... o bože, nije mogao da skine pogled sa tebe."

„Vreo", dodade Džos, „posesivan. Vreo"

„Takođe i nježan. Sladak. Na neki način pun divljenja", Liv uzdahnu.

Džos se nakezi: „Najbolji pogled, ikada."

Srce mi je sad iskakalo iz grudi, uputila sam im oboma ljutit pogled i rekla odlučno: „Nemojte da pokušavate da mi mijenjate mišljenje slatkorječivošću. Marko i ja smo završili."

E, sad, kada bi ostatak mene mogao tek tako da nastavi sa tim, život bi mi bio fantastičan.

Nisam znala šta da očekujem od Marka i njegovih pokušaja da me ponovo osvoji. Možda sam očekivala iste stvari kao i prije - neočekivana pojavljivanja na svim mjestima na kojima sam provodila slobodno vrijeme.

Lagano zavođenje.

Ipak, izbacio me je iz ravnoteže sljedećim potezom. Ne samo to, skoro me je oborio.

Sabirala sam se od komentara jednog učenika druge godine, iz njegovog eseja o *Snu letnje noći* koji se baš nije uklapao u naš nastavni plan. Mislim da me je komentar: „Puk je drkadžija", izbacio iz kolosijeka.

Podvukla sam komentar crvenom olovkom i na margini napisala: „Daj dokaze koji potvrđuju taj tvoj zaključak.“ Raspravljaćemo nasamo o neprikladnoj upotrebi riječi. Radili smo to svake nedjelje, tako da to nije ništa novo.

Osjetila sam bol u gornjem dijelu leđa, od sjedenja na podu dnevne sobe protekla dva sata, istegla sam ramena i uzdahnula na krckanje kostiju. Žmirkajući sam pogledala na sat. Bilo je skoro devet sati. Stvarno je trebalo da ustanem prije nego što zaspim, ali imala sam samo još par radova da ocijenim.

Stan je bio toliko tih, da mi je srce poskočilo kada se zvono na vratima oglasilo. Ne zvuk interfona. Zvono na ulaznim vratima.

Pitajući se ko bi mogao da bude u ovo doba, na prstima sam išla kroz hodnik prema vratima. Osjetila sam čudan strah, nervozno sam stavila oko na špijunku. U malom krugu stakla, kao da je bio veoma daleko, stajao je Marko.

„Šta, koji đavo?“ prošaputala sam.

Pokucao je na vrata: „Hana?“

Osjetila sam se zbunjeno i oprezno, ali u isto vrijeme osjetila sam olakšanje zato što je upravo Marko stajao sa druge strane vrata, a ne neki stranac.

Čim sam otvorila vrata, otvorila sam usta da ga upitam kako je ušao u moju zgradu, ali mi je pitanje bilo zaustavljeno njegovim poljupcem. Uhvatio me je oko struka i ugurao unutra. Zakačila sam se iznenađena za njega i čula samo zvuk vrata koja su se zalupila za nama.

Onda, tek tako, ukus, miris i osjećaj njega me je preplavio i ja sam mu uzvraćala poljubac.

Stopala su mi se odvojila sa zemlje, podigao me je i naslonio moju zadnjicu na komodu u hodniku. Raširio mi je noge i instinktivno sam ih obmotala oko njegovih kukova. Njegov poljubac bio je zahtjevan, jak i opojan, i sva racionalnost mi je nestala dok sam ga ljubila istom mjerom. Cijelo moje tijelo znalo je da mi je ovo nedostajalo.

A moja duša znala je da žudim za ovim.

Marko prekide poljubac, odmaknuo se dovoljno samo da bi uhvatio moju majicu i povukao je uvis. Pogidla sam ruke da bih mu pomogla. Majica je preletjela iznad njega, nekoliko trenutaka prije nego što su njegovi vješti prsti krenuli da otkopčavaju moj brus.

Uprkos vatri među nama, tresla sam se, bradavice su mi se pretvorile u kamen što je izazvalo duboki uzdah iz Markovog grla. Uhvatio mi je dojke rukama, a ja sam izvila leđa, uz uzdahe dok ih je miješao, njegov dodir slao je strelice tečne toplote kroz moj stomak i silazio mi niz noge.

Osjećaj se pojačao kada mi je nježno sklonio kosu, izvio mi je vrat i onda prinio moje grudi ustima. Sagnuo je glavu, njegove gladne oči gledale su poluzatvorene moje. Ponovo sam zadrhtala, ovog puta od iščekivanja, i zadovoljni kez mu se pojavio na usnama prije nego što je spustio pogled i sklopio usne oko moje lijeve bradavice.

Zacviljela sam od vrelog zadovoljstva koje mi je prolazilo niz donji stomak i stegla sam mu zadnji dio vrata jednom rukom, dok sam mu drugom milovala gornji dio leđa. Sisao je jako, prouzrokujući mi bolne nalete zadovoljstva, a onda mi je lizao oteklu bradavicu prije nego što se prebacio na sljedeću.

Želeći da osjetim njegove jake mišiće i mekanu kožu pod rukama, krenula sam da mu skidam majicu dugih rukava koju je nosio.

Shvatio je i brzo je skinuo. Jedva ju je bacio na pod kada sam ga stegla, bliže sebi, poljupci su nam postali teški, brzi i vreli. Jednom rukom mazila sam njegova jaka leđa, a drugom sam mu prelazila preko grudi i prema njegovom tvrdom stomaku. Osjećaj njegovih mišića preko mojih ruku samo mi je pojačavao toplinu među nogama.

Pročitao mi je misli, odvojio je usne od mojih i pitao me bez daha, oštro: „Da li si dovoljno vlažna za mene?“

Pogledala sam direktno u njegove oči ispunjene žudnjom mojim očima ispunjenim žudnjom: „Na dodir sam od svršavanja.“

Njegove oči zasijaše: „Svršićeš zahvaljujući mojim ustima", obećao mi je.

Stomak mi se stegao i znala sam da sam sada vlažnija nego ikada. Bila sam natopljena. Uvijek sam se ložila na Marka, uvijek sam ga željela, ali nisam mogla da se sjetim kada sam bila ovoliko vrela i željna njega. Dok mi je obasipao lice i vrat poljupcima, njegov jezik je palacao po mojoj koži. Trljala sam palčevima njegove bradavice, grebla sam ga lagano po stomaku. Uzdahnula sam od uzbuđenja kad je počeo da mi otkopčava pantalone. Prestala sam da ga diram da bih se oduprla rukama o komodu i podigla zadnjicu da bi mi skinuo pantalone.

Gaćice su pale za njima i ja sam potpuno besramno uživala dok me je žudno posmatrao i širio mi noge.

Bilo je neke životinjske žudnje na njegovom licu, a mislim da je isto to bilo i na mom licu. Srce mi je tuklo jako, dahtala sam u žudnji, grudi su mi se podizale i spuštale, dok sam pokušavala da dođem do daha.

„Obećao si usta", rekla sam nježno, jedva sam prepoznala svoj glas.

Moj glas ga je trgnuo iz divljenja mom tijelu i odjednom me je ponovo ljubio. Zgrabio je zadnji dio mojih koljena i spleo moje ruke oko sebe, tako da mi je njegova farmerkama pokrivena erekcija trljala međunožje. Nastavio je da me ljubi, žudnja mi je rasla tim poljupcem, svakim dodirom na mojim golim leđima, i svakim pokretom kukova.

Pritisak njegove erekcije pojačao mi je uzbuđenje i pokušala sam još više da se pribijem, dok sam mu leđima kopala po leđima.

Marko mi je režao u usta i kunem se da sam umalo svršila, toliko sam bila napaljena.

Onda su mu se usne odvojile od mojih, spustio se niz moj vrat, preko grudi, niz rebra, preko stomaka, pa se spustio na koljena i rukama mi raširio noge.

Posmatrala sam ga, izgubljena u izmaglici neograničene žudnje, dok me je lizao.

„O bože", uzdahnula sam. Zabacila sam leđa unazad, njegovo ime je kao molitva silazilo sa mojih usana iznova i iznova, dok me je mučio laganim lizanjem.

Onda su mu usne pronašle moj klitoris.

Kružio je jezikom po njemu.

Podigla sam se više.

Gurnuo je dva prsta u mene. Podigla sam se još više.

Zategla sam se kao struna.

Sisao mi je klitoris. Jako.

Dostigla sam vrhunac i zatresla se, pa pala u predivan zaborav.

I dalje se tresući od orgazma, jedva sam bila svjesna Marka, koji je stajao i pokušavao da otkopča šlic. Poslije nekoliko sekundi mi je zgrabio bedra i podigao me još više na komodi. Dlanovi su mi bili položeni na drvo, ruke sam pomalo zavila iza. To je bio dobar položaj. Bila sam spremna kada je prodro u mene. Jako.

Uzviknula sam, zatvorila sam oči da bih uživala u grubom, ali strasnom napadu na moja čula.

„Pogledaj me", zahtijevao je Marko, njegov glas je bio toliko prepun strasti da je gutao riječi i govorio iz grla.

Oči mi se otvoriše na komandu i naši vreli pogledi se susretoše.

Usne mi se razdvojiše dok je nastavljao da me jebe, još jedan orgazam je rastao u meni, moja napaljenost se samo pojačavala od njegovog pogleda dok je prodirao u mene.

„Da", uzdahnu, dok mu vreli pogled nije padao sa mene.

„Da", odgovorih bez daha.

Njegov stisak mojih nogu postade kao ujed, dok je prodiranje postalo brže.

„Mala, moraš da svršiš za mene", zadihao se jače, kapljice znoja su mu sijale na čelu jer je suzdržavao sopstveni orgazam.

„Svršavam", obećala sam, drmajuci kukovima u ritmu njegovog guranja.

„Dušo, svršavam, svršava...", stegla sam se. Onda sam ponovo pala preko litice, izvrištala sam se u drugom orgazmu, ovaj je bio kraći i oštrij od prethodnog, ali ne manje veličanstven.

Stegla sam se uz Marka dok je on nastavio da gura u mene, a moji unutrašnji mišići su se stezali oko njega.

Stegnuo se, njegov stisak bio je skoro bolan.

Nije ni za tren prestajao da me gleda dok je reżao kroz stegnute zube.

„Jebote!" kukovi su mu se trljali uz mene dok je svršavao.

Pustio mi je desnu nogu ne bi li me jako poljubio. Zamotala sam noge oko njegovih kukova, stežući ga jako dok smo se ljubili, voljela sam taj osjećaj njega koji se tresao od kratkih postorgazmičkih grčeva.

Polako, dok su nam se mišići opuštali i kada se izmaglica žudnje raščistila, stvarnost je počela da nam smeta.

Spustila sam noge sa njegovih kukova i gurnula ga u grudi, istovremeno prekidajući poljubac. Vidjela sam zapanjenost u njegovom pogledu, ali sam je ignorisala: „Ovo ne mijenja ništa", prošaputala sam, osjetivši deža vu zbog seksa koji smo imali prije tri mjeseca. Osim što ovaj put više nije bilo tajni između nas.

Marko pređe od preneraženosti na bijes: „Da li si sigurna u to? Jer po mojoj evidenciji svršila si dva puta. Jednom uz pomoć mojih usta, a drugi put uz pomoć mog kurca. Prilično sam siguran da su se stvari promijenile."

Mrko sam ga pogledala: „Očigledno samo moram da te izbacim iz svog sistema."

Njegovo cijelo lice se zateže. Sada sam ga već *veoma* iznervirala. Stavio je ponovo ruke oko mojih bedara i cimnuo me ka sebi, prije nego što je zavukao ruke ispod moje zadnjice i podigao me tako da sam morala da stegnem noge oko njegovog struka da bih se održala. Zakačila sam se za njegova ramena dok me je nosio niz hodnik prema spavaćoj sobi.

„Šta to radiš?" brećnula sam se, pokušavajući da se otmem iz njegovog stiska, a da ne padnem.

Marko nije ništa rekao sve dok nismo bili u spavaćoj sobi. Ne toliko nježno me je bacio na krevet. Spustio je farmerke, otesao ih sa nogu, a ja sam pokušala da se izvućem iz kreveta. Marko je ipak bio prebrz za mene, zgrabio mi je ruke i legao preko mene. Pritisnuo mi je ispružene ruke od kreveta.

„Izgleda da ću te jebati onda dok se ne izbacim iz tvog sistema."

Skupila sam oči, pokušala sam da se izvućem iz njegovog stiska, ali bezuspješno: „Moraš da odeš."

„Prvo seks."

Stomak mi zaigra na tu misao, moj apetit za njim je, očigledno, bio nezasić. Osjetio je to i izgledao je zadovoljno.

„Dobro!" predala sam se jer... pa, iskreno, željela sam ga i nisam bila pri čistoj svijesti, „ali ne možeš ostati."

„I neću", obećao mi je mračno, gledajući me u usne, „ali ću te natjerati da svršiš još jednom prije nego što odem."

I uradio je to.

Fantastično, mogu dodati.

Napunio me je svojom toplotom, straću i nježnošću.

Ipak, čim smo završili, ispunio je riječ i napustio je stan.

Tek tako, ponovo sam se osjetila praznom.

Dvadeset četvrto poglavlje

„Marko", rekla sam kroz uzdah, dok je ulazio u mene.

Ležala sam na strani, kao i on. Njegova vrela ruka bila je prebačena preko mene, mesila mi je grudi, dok je on prodirao otpozadi.

Svršila sam jako, vrištala sam od zadovoljstva dok sam se tresla na vrhuncu. Marko me je ispratio nekoliko sekundi kasnije, njegov stisak se pojačavao dok se stezao, a onda mi je zarežao u leđa, kad je i sam stigao do vrhunca.

Ležala sam tu, pokušavajući da uhvatim dah i da smirim čula.

Mekani dodir Markovih usana na mom ramenu vratio me je u sobu. Izvukao se od mene i osjetila sam gubitak njegove toplote. Okrenula sam se i vidjela kako izlazi iz kreveta i kreće da se oblači.

Radili smo ovo dvije nedjelje. Marko bi se pojavio na mojim vratima, ja bih ga pustila, a onda bismo vodili ljubav sve dok naša tijela ne bi bila iscrpljena, a srce mi ne bi iskočilo iz grudi. Nisam mogla da se suzdržim od te seksualne privlačnosti između nas. Ali svaki put kada bi otišao, osjećala sam se sve praznije. Ono što smo sad radili, samo seks, napravilo je farsu od svega što smo prije imali.

Ipak, večeras, bilo je gore.

Marko se nije potrudio ni da me obriše, što mu je bio običaj. To mi je nekako uvijek bilo slatko.

Posmatrajući ga kako zakopčava posljednje dugme na košulji, vidjela sam da je uznemiren, možda čak i bijesan. Željela sam da ga pitam šta nije u redu, ali nisam željela da ga podstaknem da pomisli da ovdje ima nešto više od onoga što se dešavalo. Bio je to samo seks. Nebitno koliko je to boljelo.

Trebalo bi ovo da završim. Trebalo bi to da završim sada. Ali nisam znala da li sam spremna da ga potpuno izbacim iz svog života. Mislila sam da mogu...

Pogled mi je odletio od njega i tupo sam posmatrala plafon. Bilo je vrijeme da sredim misli, stvarno je bilo.

„Nećeš da kažeš ništa?"

Skrenula sam pogled na njega, koji je stajao sa rukama na kukovima, raširenih nogu. Stav mu je bio stav alfa mužijaka koji je poludio preko svake mjere. Ignorišući prijetnju, odgovorila sam: „Šta si želio da kažem?"

Nevjerica je bljesnula u njegovim očima i on se nagnu da bi odgovorio grlenim glasom: „Želim da prestaneš sa ovim sranjima i da priznaš da me voliš. Ovo stanje je potpuno sranje, i ti to znaš."

Nekako sam uspjela da ostanem potpuno hladna: „Samo to mogu da ti dam. A mislim i da je vrijeme da završimo."

Uprkos zgađenom pogledu, odgovorio mi je gotovo režećim glasom: „Kao da ja tek tako odustajem."

Dobro. Uzdahnula sam, osjetivši da nemam snage da se borim sa njim oko toga: „Onda se vidimo sutra."

Marko izdahnu teško, kao da je pokušavao da sakupi posljednje niti strpljenja. Odmahnuo je glavom: „Ne mogu. Sutra moram da učinim jednu uslugu Lei. Vidjećemo se u ponedjeljak, poslije vikenda sa Dilanom."

Klimnula sam glavom nemarno, što ga je još više iznerviralo. Znala sam ga je to još više iznerviralo jer je izletio iz mog stana bez pozdrava.

Uzela sam telefon i poslala Kolu poruku.

U haosu sam.

„Čekaj, tvoje rješenje da skrenem misli sa Marka je da idemo u *D'Alesandro!*“ namrštila sam se ispred restorana.

Kol se zakikota: „Što? Sviđa mi se hrana.“

„Mogli smo da idemo bilo gdje“, negodovala sam, „zlobnice.“

Smiješeći se, Kol me zgrabio za ruku i uveo unutra, sklonio me je sa hladnoće u toplu prijatnu unutrašnjost restorana Markovog ujaka: „Znaš da ćemo da provedemo veći dio jela pričajući o njemu i tome zašto se sa njim ponašaš kao hormonski neuravnotežena žena. Zato ne vidim zašto ne bismo mogli da jedemo hranu iz njegovog porodičnog restorana dok to radimo.“

Ruke i dalje stegnute u njegovoj, upozorila sam ga: „Pa, provešćemo *cijelu* večeru razgovarajući o tome. Kao osveta za ovo, samo da znaš.“

Stegao mi je ruku: „Mislim da mogu da izdržim malo ženskog jadikovanja.“

Stali smo pored pulta za hostese i Kol joj reče svoje ime. Odvela nas je u zadnji dio restorana i ja sam taman htjela da sa zakašnjenjem odgovorim na Kolov komentar, kada se Kol ukočio i ja udarih u njegova leđa i izgubih ravnotežu.

„Šta, koji...“, moj glas se izgubio dok su mi oči pratile njegov pogled.

Marko.

I nije bio sam.

Stomak mi se neprijatno uvrnu dok sam ga posmatrala kako se smije nekoj nepoznatoj plavuši.

Kol me je povukao prema njemu, snažno me držeći za ruku.

„Šta da radimo?“ sikhla sam i osjetila da sam blizu emocionalnom pucanju, a nisam htjela da to kopile Marko bude svjedok toga.

„Veruj mi“, zahtijevao je Kol.

Dok smo prilazili stolu, uspjela sam da skinem užasnut pogled sa Marka i njegove očigledne partnerke, da bih vidjela da su oni bili za stolom sa Leom i atraktivnim crnokosim momkom, za koga sam pretpostavila da je njen vjerenik, Grejem.

Moj pogled se ponovo vratio na Marka.

Dvostruki sastanak.

Povratiću. Ili ću ih pobiti. Bili smo samo nekoliko koraka od stola, kada nas je Marko primijetio. Njegov izraz lica omekša kada me je vidio, sve dok mu pogled nije pao na moju ruku u Kolovoj, i u tom trenutku njegov pogled se odmah namračila.

Stvarno?

On je bio na dvostrukom sastanku, ja sam bila sa drugarom, a *on* je bio bijesan?

„Marko“, Kol ga prijatno pozdravi, „samo sam želio da se izvinim za... znaš već...“, moj najbolji prijatelj pogleda u lijepu plavušu pored njega, „nadam se da ti ne remetim *sastanak*“

Markove oči se susretoše sa mojima i znala sam da je definitivno bijesan na Kola: „Nema veze...“

„Ne bi trebalo da smetamo“, pažljivo sam izbjegavala Lein vatreni pogled i stegla sam Kolovu ruku, „pustićemo vas da uživate u večeri. Kol.“

Kol uputi Marku uzdržani osmijeh prije nego što je skliznuo rukom oko mog struka i poveo nas prema hostesi koja je čekala. Čim nas je dovela do stola, Kol uzdahnu i reče: „Trešeš se kao prut.“

„Pokušavam da ne ubijem nikoga“, rekla sam kroz stegnute zube, „hajdemo kući.“

„Zajebi to“, Kol je pustio da mu bijes zasija u očima, „ne smije to da ti radi.“

„On to i ne radi. To ja radim sama sebi“, promrmljala sam bijesno, „šaljem mu zamršene signale, i on meni šalje zamršene signale. Sve je to samo gomila zamršenih sjebanih signala. A ja stvarno želim da odem kući prije nego što završim na robiji.“

Kol se nagnuo ka meni, pritisnuo je svoje čelo od moje, tako da nisam mogla da gledam nigdje osim u njegove oči ili svoje stopala. Izabrala sam njegove oči: „Žao mi je što sam te izveo ovdje. Ali on zna da bez obzira na to koliko si sjeban, u dubini duše ga i dalje voliš. A on je ovdje na jebenom sastanku? Ja sam želio da uznemirim njega, ne tebe."

„Ja sam dobro."

„Nisi dobro. Trešeš se."

„Tresem se od bijesa, Kol..."

Prekinuo me je time što mi je uhvatio lice u šake i zalijepio mi nježni, slatki poljubac na usne. Kada se konačno odmakao, posmatrala sam ga iskolačenih očiju, više nego uznemirena: „Šta, koji đavo, radiš?"

„Podsjećam ga na to da te još uvijek nije osvojio i da će te, ako prestane da se bori, izgubiti zbog nekog drugog. On ne mora da zna da taj neko nikada neću biti ja", nakezio se zadovoljno.

Volim svog najboljeg prijatelja. Potpuno. Nagnula sam se i nježno ga poljubila u obraz: „Ti si najbolji, ali dijelom sam u haosu baš zato što ne želim da se on više bori za mene. Želim da sve završim. Samo ne znam kako da ga pustim."

Kol se ponovo nagnuo prema meni, njegove usne su skoro dodirivale moje i reče mi tiho: „Hana Nikols, moraš da prestaneš da lažeš sebe. Voliš ga. Znaš da ga voliš. Da nije tako, ne bi bila u tom stanju."

Prije nego što sam mogla to da poreknem, sjenka je pala preko nas. Odvojili smo se da bismo pogledali udesno i vidjeli Markovo razbješnjelo lice. Bijes je tinjao u njegovim predivnim očima i bio je upućen Kolu: „Imaš dvije sekunde da se skloniš od nje, da te ne bih razbio milion puta gore nego što sam to uradio na gradilištu."

Odmah sam se odvojila od Kola, plašeći se da će se ponovo potući. Kako god, ako je iko trebalo večeras da zada udarac, to sam bila ja. Na moj pokret, Markov pogled pade na mene, kao i njegovi bijes: „Kao, ništa nema među vama, a?"

Ogorčenje me je izjedalo: „A ti?" okrenula sam se ka njemu. „Ovo je tvoj način da se boriš za nas? Dvostruki sastanak sa nekom plavušom i majkom tvog djeteta?"

Njegova vilica se steže i procijedio je kroz zube: „To je bila usluga za Leu. To je jebeno samo to."

„Zbog čega mi onda to nisi rekao sinoć?"

„Jer, za tebe, mi se samo jebemo, tako da mislim da ti to nije nešto bitno."

O bože, kako sam samo uspjela da upadnem u ovu emocionalnu rupetinu? Okrenula sam se nazad prema Kolu, tiho mu rekla da je vrijeme da odemo: „U pravu si. Nije važno."

Ali Marko nije želio da me pusti da odem. Odjednom je bio toliko blizu meni, da sam morala da nagnem glavu unazad da bih ga pogledala u lice: „Šta želiš od mene? Govoriš mi da sam ti samo nešto što moraš da izbaciš iz sistema, a onda se ponašaš kao ljubomorna žena. Da li to dokazuješ da griješim u vezi sa tobom? Da li to znači da si samo još jedna od žena koja igra te glupe jebene misaone igrice sa mnom koje nikada neću razumjeti? Jer ako je tako, možda i ne želim sve ovo."

Pravo u stomak. Njegove riječi su bile definitivno udarac u stomak. Bez daha, okrenula sam se ka Kolu, koji mi je sad stezao ruke, kao da se time suzdržavao da ne skoči na Marka.

„Konačno", rekla sam teško dišući, „mislimo isto", okrenula sam se, ukočeno prošla pored Kola i čula njegove korake koji su me užurbano pratili.

Nisam napravila ni pet koraka, kada sam čula brže, teže korake kako mi se približavaju. Neko mi je stegnuo ruku. Zadržala sam dah i pogledala u odlučno Markovo lice. Nije rekao ništa - samo se okrenuo i krenuo prema hodniku restorana. Obrazi su mi goreli jer smo do sad imali i publiku: „Šta radiš?" breknula sam se, pokušala sam da izvučem ruku, ali sam naišla na nesavladiv otpor. Dok me je dalje vukao, bacila sam pogled preko ramena i vidjela Kola koji nije pokušavao da ga zaustavi. „Kol?" viknula sam mu.

On sleže ramenima.

Slegao je ramenima!

Upravo je došao na moju listu za odstrel!

U prigušenom svjetlu hodnika, prošli smo pored vrata kuhinje, skrenuli iza ugla i došli do samog kraja. Marko je šutnuo vrata i uveo me unutra.

Bili smo u maloj kancelariji. Police sa knjigama prekrivale su skoro svaki centimetar zidova, a na sredini prostorije nalazio se veliki sto sa kompjuterom i gomilom papira.

Iza stola, sjedio je zgodni stariji Italijan koga sam vidjela nekoliko puta u restoranu. Dio D'Alesandro. Ukočila sam se.

Ovo je bio čovjek koji je verbalno maltretirao Marka. Ovo je taj čovjek koji ga je udario. Osjetila sam nevidljive kandže koje su mi izlazile iz prstiju i oštro sam pogledala Đija.

On iznenađeno pogleda mene i Marka: „Da li je sve u redu?”

Ustao je. Bio je visok i dobro je izgledao za svoje godine. Da je bio to bilo ko drugi, morala bih da mu odam priznanje za opuštenu gracioznost.

„Dio, ovo je Hana. Možemo li da ti zauzmemo kancelariju na nekoliko minuta?”

Dio me pogleda i po njegovim očima znala sam da je čuo za mene. To me je iznenadilo. Marko je ujaku pričao o meni?

„Drago mi je što sam te upoznao, Hana”, uputio mi je još jedan osmijeh, a onda je prošao pored nas i izašao iz kancelarije.

Nisam mu uzvratila kako je lijepo upoznati i njega.

Kada su se vrata zatvorila, Marko mi je pustio ruku i ja napravih nekoliko koraka od njega. Ne želeći da ga pogledam, gledala sam svuda, pa mi pogled pade na ram za slike na Diovom stolu. Na slici bio je Dio koji je držao Dilana i gledao u dječaka sa izrazom neskrivene ljubavi.

„Dilan”, rekla sam, i sada već nisam mogla da ne pogledam u Marka, „on je učinio da se tvoj ujak promijeni.”

Posmatrao me je pažljivo: „Konačno je uvidio da ja nisam moj otac, ili moja majka. U stvari, misli da sam dobar otac. Voli Dilana.”

Bila sam uzbuđena što su mu se stvari namjestile kako je želio. Mogao je da oprostí ujaku, da nastavi i da ima pravu porodicu po prvi put u životu. Ipak, nisam mu to rekla. Nisam željela da zna koliko njegova sreća utiče na moju. Umjesto toga, oštro sam mu rekla: „Da li imaš razlog zbog kojeg si me javno ponizio?”

„Zbog toga kako si se ponašala sa njim, sa Diom maloprije”, Marko napravi korak prema meni, očigledno ignorišući moje pitanje, „znam da ti je i dalje bitno.”

Nažalost, nisam mogla da se sjetim pametnog odgovora, pa sam ćutala.

Marko uzdahnu, protrlja nervozno rukom kroz kratku kosu i uzdahnu: „To je samo večera. Ja i plavuša. Ona je Leina rođaka i dolazi iz drugog grada. Tek je izašla iz loše veze i Lea me je zamolila da joj malo skrenem misli. Ništa se ne bi desilo”, napravio je jedan korak prema meni, „ali je glupo što sam to prihvatio u trenutku kada sam pokušao nas da povratim.”

Nastavila sam da ćutim jer sam bila uplašena, nisam znala šta će izaći ako otvorim usta. Emocije su mi stajale na površini, bila sam veoma blizu toga da ih sve ispljunem u jednom histeričnom naletu.

Marko to ipak nije vidio. Vidjela sam to jer je bio ljut. Oči mu se napregnuše od nervoze: „Ti i Kol?” u redu, možda malo više ljubomore nego ljutnje. „Lagala si me o njemu sve vrijeme?”

Podigla sam obrvu osuđujuće: „Da li stvarno misliš da sam imala nešto sa Kolom, da bi me on prepustio tebi i dozvolio da me odvučeš od njega bez frke?”

„Dakle, samo je pokušavao da me iznervira?”

„Da. Ali nisam ja to tražila od njega”, uvjeravala sam ga, „ali mislim da me je spavanje sa tobom ubacilo u konfuziju jer... iskreno, poludjela sam što te vidim sa drugom ženom. Što je besmisleno! Kao što sam rekla sinoć... moramo da prekinemo sa svim.”

Umjesto odgovora, Marko se okrenuo ka vratima i srce mi se pope u grlo kada sam pomislila da će samo da ode od mene. Umjesto toga zaključao je vrata.

Nešto u meni mi je opustilo mišiće, znala sam, to je olakšanje.

Šta, koji đavo?

„U haosu sam“, podigla sam ruke, nije mi ni bilo bitno što sam naglas pričala.

Marko je obilazio oko mene. Trenutak kasnije bila sam mu u naručju, cijelo tijelo mi je bilo pribijeno uz njegovo. Milovao mi je leđa i mrmljao je nekako zavodljivo u moja usta: „Želiš da sve prestane? Samo reci ne.“

Počeo je da me ljubi i mogla sam da osjetim kako se topim u njegovom zagrljaju.

Ipak, sva ta zbunjenost se još kotrljala u meni, i bez obzira na to koliko sam voljela Markove poljupce, znala sam da ću samo da nastavim da povređujem oboje.

Odgurnula sam se jako od njega, prekidajući poljubac. Zadihala sam se od napora da to uradim i pogledala njegove zbunjene oči: „Ne.“

Njegovi prsti stegli su refleksno moj struk: „Han...“

„Davala sam ti nevjerovatno loše i pomiješane znake“, izvukla sam se iz njegovog zagrljaja i napravila tako željenu razdaljinu između nas, „žao mi je. Veoma, veoma mi je žao. Ali moram da prekinem, nije fer ni za jedno od nas. Moramo da prekinemo sa svime.“

„Ili samo treba da priznaš da si se usrala od straha, pa da mi daš još jednu priliku da ti dokažem da ne moraš da budeš uplašena. To možemo da odradimo.“

Odmahnula sam glavom, pokazujući oko sebe, pokazujući u kakvoj smo situaciji: „Mi nismo ništa, osim problema.“

„Pa?“ prekinuo me je. „Pa šta? Svi imaju probleme. Rješavaju ih“, napravio je još jedan korak prema meni, pokušavajući da smanji razdaljinu, ali ja sam samo napravila još jedan korak unazad. Bijes mu se pojavi u očima zbog mog udaljavanja: „Znaš šta? Zajebao sam stvar prije pet godina. Žestoko sam zajebao stvar i vjerovatno sebi nikada to neću oprostiti. Ali ne mogu da se borim, ako ti nisi spremna da se boriš sa mnom. Da li znaš šta mi radi to što te ostavljam svake noći? Osjećam se isto kao i sjebani klinac koji te je ostavio prije pet godina. A ne mogu više da budem klinac“, krenuo je ka meni, očajnog izraza lica dok me je hvatao za ramena, „Hana, dosta je bilo igara. Molim te. To je to. Ili mi daj priliku, ili nemoj, i onda zauvijek odlazim.“

Taj ultimatum me je paralizovao.

Strah me je paralizovao.

Bol se pojavio u Markovim očima i nježno me je pustio. Ukočena, nisam mogla da ga zaustavim, posmatrala sam ga kako ide prema vratima i otključava ih: „Bolje da se vratiš Kolu, a ja da se bolje vratim svom *sastanku*.“

„Marko...“, usne mi se odjednom pomjeriše i njegovo ime izađe iz njih, preklinjući ga da me razumije, „samo uporno povređujemo jedno drugo.“

„Ne“, pogledao me je preko ramena i ja uhvatih taj bol u njegovim očima, „povrijedio sam te, a nisam to htio. Sada ti namjerno povređuješ oboje“, uzdahnio je, kao da nije mogao da pusti sve, i rekao mi je: „mala, kada dođeš sebi, vidjećeš gdje sam ja. A ja ću dovoljno dugo čekati na to.“

Vrata se zatvoriše za njim i ja sam ostala sama u nepoznatoj kancelariji, pitajući se da li sam griješila i da li je Marko sve vrijeme bio u pravu.

Dvadeset peto poglavlje

„Ako povrati, tata, ti ćeš to očistiti", Liv je upozorila Mika dok je podizao Lili, koja se kikotala, iznad glave po petnaesti put.

„Neće povratiti", Mik se naceri, spuštajući Lili u svoje naručje. Ona je svejedno bila mala, a Livin tata je bio ogroman čovjek i ona je izgledala sićušno i neodoljivo dok se pridržavala za njega: „Ova mala ima srce pilota."

Bio je nedjeljni ručak. I ovog puta, Mik i njegova žena, Di, mogli su da nam se pridruže, tako da je kuća bila puna. U stvari bilo je teško razmišljati uz djecu koja su se kikotala i jurila se po kući, Braja koji plače, što je uznemiravalo inače spokojnu Bel, i odrasle koji su se nadvikivali. Voljela sam našu ogromnu porodicu u kojoj je bilo i onih što nisu vezani i krvnim srodstvom, ali u danima kada su mi bili potrebni da skrenu misli sa Marka, samo mi je odzvanjala glava od njihove vesele, ali i zaglušujuće buke.

Sa namjerom da pobjegnem od kakofonije, prijavila sam se da operem sudove i odvukla sam se u kuhinju. I dalje je bilo bučno, ali bar sam bila na dobroj udaljenosti od najgoreg. Tamo sam mogla da ponavljam scenu sa Markom iznova i iznova, kao što sam radila danima. Bila sam ubijedjena da, dok sam stajala tamo i saopštavala mu da je između nas gotovo, da je to prava stvar koju treba da uradim, ali čim su se vrata za njim zatvorila, odmah me je obuzela panika. Istinu da kažem, nisam znala šta je ispravno, a šta nije. Željela bih da postoji neka vrsta čarobnog štapića kojim bih mogla da zamahnem, pa da mi da sve odgovore. Neki ljudi bi me vjerovatno nazvali budalastom - ubjeđujući me da je odgovor više nego očigledan. Ako voliš nekoga, trebalo bi da budeš sa njim.

Da li je stvarno tako jednostavno, iako je bilo tako mnogo zle prošlosti i bola? Da li bismo stvarno mogli da pređemo preko toga? Da li bih mogla da dozvolim sebi da ponovo budem ranjiva, ponovo sa njim, kada apsolutno nema šanse da znam šta nam budućnost sprema?

Bila sam iscrpljena od ponavljanja svega toga iznova, iznova i iznova.

Istrugala sam ostatke hrane sa tanjira i počela da ih stavljam u mašinu za sudove, kada sam osjetila još nečije prisustvo u kuhinji. Pogledala sam uvis da vidim ko je to i moje oči su se sudarile sa Nejtovim dok se naslanjao na dovratak.

„Jesi li dobro?" pitala sam ga, dok su mi se obrve skupljale od brige.

„Zapravo, htio sam da te pitam isto to", odgovorio je, ulazeći polako u kuhinju.

Slegla sam ramenima. Stvarno, koja je svrha laganja?

Nejt uzdahnu: „Tako sam i mislio", nagnuo se na radnu površinu i prekrstio ruke preko grudi, „ti znaš da smo Liv i ja bili samo prijatelji prije nego što se bilo šta romantično desilo između nas?"

„Da."

„Pa, kada smo krenuli tom ulicom, oboje smo znali da je to što se dešava između nas posebno. Samo što ja nisam htio to da priznam, zato što sam se plašio da je ne izgubim na duže staze."

„Zbog onoga što se desilo sa Alanom?" pitala sam, najprije zato što je Nejt rijetko govorio o svojim bivšim djevojkama. Ona je umrla kada su imali samo osamnaest godina i Nejt je bilo teško da nastavi dalje poslije njene smrti.

„Ma, OK. Odgurnuo sam Liv od sebe i stvarno sam je povrijedio, samo zato što me je bilo previše strah da odem tamo sa njom. Umalo je nisam izgubio zauvijek, Hana. U jednom trenutku nas je moja tvrdoglavost mogla uništiti. To je bio jedan od najstrašnijih trenutaka mog života. I ponekad dozvolim sebi da razmišljam o tome kakav bi bio moj život da je nisam osvojio ponovo. A nije vrijedno ni razmišljati o tome. Kako neko živi sa takvom vrstom kajanja?" osjetila sam njegovu ruku na ramenu. Stisnuo me je i rekao ljubazno: „Dobar si učitelj, Hana. Samo se nadam da lekcija iz kajanja nije nešto što ćeš naučiti dobro u budućnosti."

Nejtove mudre riječi su mi odzvanjale u glavi do kraja dana, a i dobar dio večeri. Vratila sam se kući te večeri sa kutijom u rukama, koja je stajala u potkrovlju kuće mojih roditelja. Bacila sam je na pod svoje spavaće sobe. Prvo sam izlistala slike Marka i mene koje sam slikala kamerom telefona zadnjih nekoliko mjeseci. Nakon toga, kopala sam po toj kutiji i iznijela svoje stare dnevnike.

Satima sam pažljivo gledala zabilježenu istoriju svojih tinejdžerskih godina, ispunjavajući sebe starim osjećanjima prema Marku, nadajući se da će se sudariti sa novim i nekako probiti blokadu straha.

Zato što sam jednu stvar znala sigurno - Nejt je u pravu. A ta vrsta kajanja bila je lekcija koju nisam željela da naučim.

Chia&Milica111

Dvadeset šesto poglavlje

Čim sam kročila u školu, znala sam da nešto nije u redu. Osjećao se neki tajac u vazduhu.

Koračajući kroz prvi hodnik Odsjeka za engleski jezik, učinilo mi se da sam čula jecanje koje je dolazilo iz jedne od prostorija za odmor. Htjela sam da zastanem da bih bolje čula, kada me je Niš pozvala kroz otvorena vrata zbornice.

Čim sam joj vidjela lice, znala sam da me osjećaj nije prevario. Nešto ozbiljno nije bilo u redu.

„Možeš li doći?“ zamolila me je nježno, a izgledala je skrhanu.

Požurila sam ka njoj i ona me je polako uvela u zbornicu. Erik, Barbara i dvoje drugih članova kolektiva su bili u prostoriji. Barbari su bile suze u očima, a Erikovo prebljediteljno lice je bilo skamenjeno: „Šta se, pobogu, dešava ovdje?“ pitala sam. Srce je počelo ubrzano da mi lupa, dok su mi leptirići nervozno vršljali po stomaku.

Niš me je zgrabila za ruku: „Hana... Džerod Fišer je ubijen u subotu uveče. Tek jutros smo saznali.“

Zurila sam ravnodušno u Niš, pokušavajući da shvatim ono što je rekla. „Šta?“ otrešla sam se njenog stiska, gledajući u Erika i Barbaru. „Šalite se?“

„Hana, znam da ti je bio miljenik, mnogo mi je žao.“

„Ne razumijem“, pogledala sam Niš sa nevjericom, „ne razumijem... ne razumijem... ne“, odmahivala sam glavom.

Njene nježne oči napuniše se suzama: „Upao je u svađu sa starijim dječakom. Pogrešnim dječakom. Potegao je nož na Džeroda. Džerod je preminuo na operacionom stolu.“

Nož? Džerod?

Pametna, šarmantna, duhovita Džerod, kome sam sijaset puta rekla da će morati da se pozabavi tim svojim kratkim fitiljem. Džerod, na koga su računali njegova majka i mlađi brat. *Džerod*. Petnaestogodišnji dječak koji je imao cijeli život pred sobom.

Nema ga.

Jednostavno... nema ga?

Nema ga više?

Nije moguće.

Jecanje je eksplodiralo iz mene prije nego što sam mogla da ga zaustavim, i onda sam se našla u Nišinom naručju, derući se u njeno rame zbog njegovog preranog odlaska. Mislila sam na njegovu mamu, malog brata i tugu koja će ih mučiti, na bol u svakom mišiću i na sumorni veo će se nadвити iznad njih narednih mjeseci, i od toga sam zaridala još jače.

Suze su napokon prestale da liju. Pokušala sam da dođem do daha, dok sam se izvlačila iz Nišinog zagrljaja: „Žao mi je“, trljala sam obraze, osjećajući se posramljeno što sam pukla u školi. Jedan pogled na lica mojih kolega, ipak, i znala sam da su razumjeli. Džerod je bio ono *moje* dijete, ono za koje sam stvarno mislila da ću moći da napravim razliku u njegovom životu. To se u našem poslu teško postizalo, taj osjećaj da smo važni. Zamišljala sam već kako diskutujem sa njim o izboru fakulteta sljedeće godine, kako mu pomažem da dobije stipendiju, kako sam ponosna na njega dokle je dogurao. Osjećala sam kao da sam ja jedina vidjela nešto u njemu i da sam se ja jedina brinula za njega.

Bilo je to kao da sam ušla u neku užasnu, nadrealnu noćnu moru.

U mom svijetu, djeca ne umiru u tuči noževima. Gdje smo *mi* bili da to zaustavimo?

Kako to može da mi je prošle nedjelje bio u učionici, a danas razmišljam o njemu kao o prošlosti? Kako je neko od stvarne osobe postao duh, lik u filmu od nagomilanih emocija?

Onda su mi ponovo krenule suze.

„Hana", Niš mi je utješno trljala ruku, „draga moja, moraćeš da se sabereš. Imaš časove, imaš... imaš čas sa četvrtacima danas." O bože.

Kako ću pregurati taj čas sa tom praznom stolicom koja će me gledati sve vrijeme?

Izdahnula sam isprekidano i obrisala suze: „Znam", rekla sam, glas mi je drhtao, usne mi se krivile, „samo mi daj koji trenutak."

„Sahrana je u četvrtak", reče mi Erik, „četvrtak u jedanaest na groblju Din."

Treptala sam, udahnula duboko da bih zaustavila još jedan nalet suza: „Da li misliš da mogu dobiti slobodan dan da pođem tamo?"

„Hana, ti si mu bila omiljeni profesor", reče Erik nježno, „potrudimo se da se oprostiš sa njim."

Stegla sam usne, dok su iz očiju izlazile svježe suze.

„Sredi se sada", reče mi nježno Niš, „da bi mogla da se suočiš sa djecom."

Moj prvi čas tog jutra nije bio lak, ali to je bilo odjeljenje prve godine, i oni su već bili obaviješteni o Džerodovoj smrti. Vijest je do njihovih mladih ušiju stigla kroz hodnike, i oni su sjedili tiho, oborenih glava, i radili su šta im je rečeno.

Kada sam došla kod četvrtaka, potresla sam se i morala da okrenem leđa, da udahnem i zadržim emocije, da izbrojim do deset prije nego što se suočim sa njima. Kada su sjeli na svoja mjesta, stala sam i pogledala ih. Lica nekoliko djevojčica bila su otekla od suza, a ostali su bili blijedi. Čak je i Džek izgledao uznemiren.

Znam da mnogi od njih nisu imali iskustva ni sa smrću nekog bliskog, a veći dio njih ni sa smrću vršnjaka - nekog toliko mladog, toliko zdravog. U svakoj mladoj osobi postoji to podsvjesno vjerovanje u ličnu besmrtnost, vjerovanje da možeš da vidiš i uradiš sve, a da će cio svijet i dalje biti ujutru tu za tebe.

Pitala sam se kako su se Džerodovi školski drugovi nosili sa iznenadnim pojmom smrtnosti.

Pogled mi je pao na praznu stolicu i naslonila sam se na sto, prstima prelazeći preko drveta.

„Voljela bih da mogu da vam kažem zašto", rekla sam i nakašljala se kada mi je glas pukao na posljednjih nekoliko riječi.

Steki, lijepa plava djevojka koja je sjedila za stolom iza Džerodovog, a često su zajedno izlazili sa časa, uhvatila mi je pogled dok je bijesno brisala suze.

„Zašto se život može tako brzo promijeniti?" nastavila sam. „Kako je moguće da srce prestane da kuca toliko naglo i da slomi sva srca koja su sa njim bila povezana? Ali istina je da nema smisla u onome što se dogodilo Džerodu. Barem nema ni jednog koji ja mogu vidjeti. Voljela bih da imam bolji odgovor, ali nemam."

Cijela učionica posmatrala me je bez glasa, i ja nastavih dalje: „Mogu da vam kažem da je u redu osjetiti bilo šta u ovom trenutku. U redu je da vam nedostaje, i u redu je da vas boli, i da se osjećate izgubljeno - sve dokle tražite od mene, prijatelja ili porodice pomoć kada vas emocije ophrvaju. Jer u svim tim emocijama, neki su ljuti, a nekima će biti potrebno da nekoga okrive. U redu je biti ljut. Ne mogu vam reći da li je u redu ili ne da osjećate krivicu, ali mogu samo da vam kažem da ne budete predugo ljuti i da ne nosite krivicu vječno. Ta vrsta bijesa može da uništi dio vas, a taj dio nećete moći da povratite. Džerod to ne bi želio. Ispod sveg tog šepurenja i hvalisanja, bio je stvarno dobra osoba", usne su mi zadrhtale i oči su mi napunile suza koje su navrle i koje, iskreno, nisam ni željela da krijem od njih, „i mislim da to ne bi poželio ni za koga od vas. Neću vas lagati. Ovo mijenja stvari. Ovo mijenja i vas. Znam da će promijeniti mene", slegla sam bespomoćno ramenima i osjetila se odjednom toliko nezrelo, nemoćna da im pomognem, „pretpostavljam da je ovo podsjetnik na to koliko je život nesiguran i ludost pukog postojanja, kada te cio svijet preklinje da živiš. Ako išta naučite od ovoga, molim vas naučite ovo. Uzimamo život zdravo za gotovo. Moramo da prestanemo sa tim. Moramo da počnemo da živimo", pogledala sam ih, vidjela nekoliko

uplakanih, „ako iko od vas želi da razgovara sa mnom, ako bude želio i da napiše, da stavi sva svoja osjećanja na papir, tu sam."

Osmijehnula sam se tužno kroz suze i dodirnula gomilu knjiga sa strane: „Džerod je jednom priznao da mu je omiljena knjiga iz djetinjstva *Deni šampion svijeta* Roalda Dala. Njegova učiteljica iz osnovne škole čitala je to na času. I zbog toga, da bismo mu odali počast danas - čitajte zajedno sa mnom."

Prije časa sam ušla u učionicu osnovne škole pored naše i zatražila primjerke te knjige, objasnivši zašto su mi potrebne. Bili su dovoljno ljubazni da mi ih pozajme. Razdijelila sam primjerke djeci i stavila sam lagano posljednji primjerak na Džerodov sto, boreći se sa suzama. Njegov prijatelj Tomas, koji je uvijek bio pun života, napravio je prigušen zvuk na moj potez. Kada sam pogledala ka njemu, njegova ramena su se tresla dok je zadržavao jecaje. Prošla sam pored njega, utješno sam ga stegla za rame, prije nego što sam se vratila za svoj sto, boreći se sa naletom emocija u grlu. Mišići vilice, desni, obrazi su mi goreli od toga.

Nekako, uspjela sam da otvorim knjigu i da krenem da čitam.

Pregurala sam dan sa osjećajem kao da se probijam kroz blato. Poslala sam imejl profesoru sa kojim sam dijelila časove za odrasle i objasnila mu zašto ne mogu da održim čas u četvrtak uveče. Dobila sam prijatan imejl od njega, rekao mi je da će sve biti sređeno. Završila sam časove i uhvatila autobus za Lejt. Jednu osobu sam željela da vidim više od bilo koga.

Željela sam Marka. Željela sam da stegnem ruke oko njega, da osjetim njegovu snagu, da diše pored njega, i da znam da nisam odustala od života koji sam stvarno željela i života koji mi je bio potreban.

Bila sam odlučna da ću negdje u bliskoj budućnosti da uradim baš to. Hana koja sam bila, Hana iz mojih dnevnika, ona se nije ničega plašila. Ipak, nisam znala da li je ispravno koristiti Marka kao emocionalnu podršku. Stvari su već same po sebi bile komplikovane između nas. Kada sam otišla do njega, željela sam da budem sigurna da dolazim kod njega iz pravih razloga.

Zbog toga sam sišla iz autobusa i krenula ka Kolovom stanu.

Čim je otvorio vrata, bacila sam mu se u naručje i briznula sam u plač. Srećom, njegov čudni cimer nije bio tu, pa sam mogla nasamo da ispričam Kolu o Džerodu. Napustio me je samo kratko da bi skuvaao čaj, a kada se vratio, privukao me je do sebe i jako me stegao.

„Stajala sam tu ispred djece", prošaputala sam, „govorila sam im da moraju brzo da nauče koliko je život ranjiv i da od svega ovoga treba da nauče kako da žive život. Osjetila sam se kao takav licemjer, govorila sam im da žive život, a ja sam toliko uplašena od života da sam odbacila Marka."

„Od čega si toliko uplašena, Hana? Od toga da će te povrijediti?"

„Da. Ali ne želim više da budem uplašena. Kada jednom prođem kroz sve ovo, idem kod njega."

„Hana, on te voli. Trebalo bi sada da ideš do njega, da ga pustiš da ti pomogne sa svim ovim."

„Ne mogu", odmahнула sam glavom tvrdoglavo, „mogu sama sa ovim da se suočim. Ići ću kod njega poslije, da bi mi bilo jasno zbog čega idem kod njega. A i moram da razgovaram sa njim o nečemu što bi moglo da ga odvrati od toga da bude sa mnom."

Kol se namršti: „Šta bi to moglo biti?"

„Činjenica da ne mogu da imam djecu."

„Od kada?"

„Ne želim ih, Kol. Poslije svega što se dogodilo. Umalo sam umrla. Ne mogu da dozvolim da ljudi koje volim ponovo prolaze kroz to."

„Ko kaže i da hoćeš? Da li postoji rizik?" Slegla sam ramenima, osjetila se glupom, ali ne i manje odlučnom: „Uvijek postoji rizik od vanmaterične trudnoće, ali ne, ljekarka mi je rekla da bih mogla da imam sasvim normalnu trudnoću."

„U redu, onda... ne želiš ih? Ili si uplašena?" Slegla sam ramenima.

„Hana, da li želiš djecu?" insistirao je na odgovoru. Skupila sam usne i klimnula glavom.

„Onda, jednog dana... bićeš dovoljno hrabra", i zvučao je tako sigurno, da sam morala da se nadam da je u pravu.

Kol nije bio jedini koji je namjeravao da me navede da pozovem Marka i da mu ispričam sve za Džeroda. Eli je to takođe radila. Koliko god da je porodica bila tu za mene u tim teškim trenucima kada sam izgubila učenika, kao da nisu razumjeli da mogu i sama sa tim da se nosim.

Četvrtak je došao veoma brzo. Obukla sam konzervativnu crnu haljinu koju sam ponekad nosila u školu, a od Eli sam pozajmila dugačak crni vuneni kaput. Džerodova majka odlučila je da se služba održi na groblju, a ne unutar crkve. Kada sam stigla, noge su me umalo izdale od pogleda na njegovu majku. Ne znam da li sam ikada prisustvovala većem očaju.

Harvi, Džerodov mladi brat, skupio se pored majke, očiju iskolačenih i uplašениh.

Suze su počele da mi liju slobodno dok sam nalazila mjesto među okupljenima. Prepoznala sam neke njegove školske drugove - Tomas i Steki su bili tu sa roditeljima. Pošto je sveštenik završio, Džerodov kovčeg je spušten u zemlju.

Džerodova majka bacila je ružu. Djevojka koju nisam prepoznala, zakoračila je naprijed i bacila još jednu. Nju je pratila Steki, a onda jedna starija žena, koja je odmah poslije jako zagrlila Džerodovu majku.

Tokom svega ovoga, iskoračila sam naprijed, papir u ruci mi je ujedao kožu. Nježno sam bacila papir u grob. Na njemu je bio Šekspirov citat:

Dobru noć, dobri kneže!

Horovi anđela nek ti otpjevaju mir.¹⁰

Bio je to moj način oprostaja, da zna da mi je značio, da sam vidjela u njemu ono što je on stvarno bio i da sam željela da pronađe mir gdje god da je sada bio.

Dobru noć dobri kneže. Horovi anđela nek ti otpjevaju mir.

Vratila sam se među ljude, uzdahnula sam isprekidano dok je sveštenik krenuo da kaže posljednje riječi. U svoj toj tuzi, jedva sam primijetila da se ljudi pored mene pomjeraju. Ali nisam ni pogledala.

Nisam podigla pogled sve dok topli, jaki prsti nisu skliznuli kroz moje i stegli mi ruku. Dah me je napustio, okrenula sam se i vidjela Marka.

Šok, olakšanje, nevjerica i zahvalnost su u isto vrijeme prošli kroz mene.

Njegove ljubazne oči su se susrele sa mojima i on me je još jače stegao.

Najednom sam se sjetila Elinih riječi od prije nekoliko mjeseci.

Prije pet godina počela si da nas odbacuješ, pokušavajući odlučno da se brineš o sebi bez naše pomoći. Treba da prestaneš sa tim. Ne samo zbog sebe, nego i zbog nas. Tu smo ako smo ti potrebni, a, iskreno, potrebno nam je da smo ti potrebni.

Istina, da je sve vrijeme bila u pravu, sada me je pogodila. Bili su mi potrebni, Marko mi je bio potreban i znala sam da, kao što je mojoj porodici bilo potrebno da im budem potrebna, tako je i njemu bilo potrebno da mu budem potrebna. Zbog toga sam mu sve to i rekla.

Hvala ti.

Pročitao je prečutnu poruku iz mojih očiju i umjesto odgovora me je poljubio u čelo. Zatvorila sam oči, naslonila glavu na njegovo rame i slušala sveštenika koji se opraštao od Džeroda Fišera.

¹⁰ Vilijem Šekspir - *Hamlet*, prevod Živojin Simić i Sima Pandurović (Prim. prev.)

Dvadeset sedmo poglavlje

Markov stan uopšte nije bio onakav kako ga je opisao.

Bio je to dvosoban stan u novijoj zgradi na Sent Lenard hilu, istočno od univerziteta. Bio je mali, ali sređen na muški, savremen način - iskoristio je maksimalni luksuz za dati budžet. Veliki ravni televizor visio je na zidu prekoputa trosjeda u velikom, otvorenom dnevnom boravku. Mala, ali moderna kuhinja bila je u uglu prostorije. Vrata u sredini zida suprotno od ulaza su vjerovatno vodila do spavaćih soba.

Marko mi je rekao da je njegov stan ruina. Rekao mi je to jer da me je ranije doveo, morao bi da skloni Dilanove fotografije koje su visile na zidovima. Morao bi da sakrije i kutiju sa igračkama u uglu dnevne sobe, a i figurice junaka što su stajale pored prozora koji je gledao na dvorište.

Ali sigurno ne bi mogao da sakrije drugu spavaću sobu, koja je bez sumnje bila uređena za dječaka.

Marko je otišao u kuhinju da skuva čaj, dok sam ja skidala kaput i smjestila se u crnu kožnu fotelju. Lice mi je bilo smrznuto od zimskog vjetra, ali hladnoća koja mi je protresala tijelo dolazila je od toga što sam bila na sahrani petnaestogodišnjaka u danu koji je bio svijetao od zimskog sunca i mračan od gorke nevjerice.

„Nije fer“, promrmljala sam, „i ja moram da pređem preko toga. Čovjek može da poludi, zar ne? Od sve te opsjednutosti pravdom i tako tim stvarima?“

Marko je sipao vruću vodu iz čajnika u dvije šolje i onda me pogledao: „U ovakvim vremenima, bolje je to prihvatiti i nastaviti dalje. Ali da. Nije fer“, došao je do mene noseći šolje, dao mi je jednu, a onda sjeo pored mene. Njegove sjajne oči bile su ispunjene razumijevanjem i brigom. „Žao mi je, Hana. Znam da je bio dobro dijete.“

Stegla sam šolju objema rukama, puštajući toplinu da uđe u mene: „Da li ti je Eli rekla za Džeroda?“

„Kol mi je rekao.“

Podigla sam obrvu: „Tu bih opkladu izgubila.“

Marko se naslonio na naslon fotelje, skliznuo je rukom niz nju, sve dok mu prsti nisu bili dovoljno blizu mog ramena: „Moje pitanje je: zašto mi *ti* to nisi javila?“

Možda je bilo previše voditi ovakav razgovor poslije Džerodove sahrane, ali sam znala da je vrijeme za to. Marko je bio tu. Došao je tu kada mi je trebao, a da ga to nisam zamolila.

„Mrzim sebe zato što me je smrt učenika natjerala da se probudim“, promrmljala sam ljutito, ne bježeći od njegovog pogleda, iako sam bila pomalo postićena svojim izborima u posljednjih nekoliko mjeseci. *Ostavi sad to. Tih posljednjih par godina:* „Mislila sam da sama prođem kroz sve ovo i da te potražim poslije.“

Njegove obrve se skupiše: „Hana, raskinula si sa mnom zato što sam se ostavio da se sama nosiš sa pobačajem koji te je umalo koštao života. Sada mi govoriš da želiš da te ostavim da se sama nosiš sa sranjima koja ti se dešavaju? Zbunjen sam.“

„Ne. Mislila sam da mogu i da treba da to uradim sama, da nije fer da se oslanjam na tebe, ali čim si se pojavio, znala sam da si mi potreban“, progutala sam knedlu i priznala, „uvijek si mi bio potreban.“

Posmatrala sam ga kako se naginje, ostavlja šolju na stočić i, kada se okrenuo ka meni, oči su mu sijale: „Da li je to stvarno? Jer ne znam da li mogu da podnesem da me još jednom odbaciš.“

„Pobačaj... ne znam kako da ti objasnim šta je to meni uradilo. Najgora stvar koja mi se dogodila prije toga bio je Elin tumor.“

Kada nismo znali da li je zloćudni ili ne, čak i sve to vrijeme u bolnici, i koliko je bilo strašno vidjeti je onakvu... imala sam trinaest godina i odjednom sam shvatila da ne živimo vječno. Naravno, znala sam da ljudi umiru i znala sam ljude koji su izgubili i cijele porodice, ali nikada nisam lično iskusila gubitak. A onda se desila Eli, veliki dio mog života, veliki dio svega što me je činilo srećnom, postojala je mogućnost da i nju izgubim. Jedan od najgorih dijelova svega bio je što sam gledala šta je to radilo mami i tati. Jedva su disali sve dok nisu saznali da će sve sa njom biti u redu."

Osjetila sam kako mi se grudi skupljaju, dok su mi sjećanja navirala: „Kada sam počela da se osjećam loše, pošto si otišao, to sam objašnjavala time, jer je duboko u meni bila ta crna slutnja da nešto nije u redu sa mnom, da je nešto kao što je bilo sa Eli i da ću ponovo da prolazim kroz sve to. Taj strah me je umalo koštao života. Ali opet... nisam naučila lekciju. Zatvorila sam oči pred tim, suočavala sam se sa svijetom na svoj način, kao da će to da nadoknadi činjenicu da sam u dubini sebe bila prestravljena od sveg tog sranja. Nisam htjela da te povrijedim zbog toga. Meni je..." odmahnula sam glavom, znajući da izvinjenje nije dovoljno, ali sam ga uputila, „žao mi je. Ali mogu da ti obećam da nikada neću dozvoliti da se to ponovo desi. Nikada."

Krenuo je ka meni, kao da želi da me dodirne. Podigla sam ruku da bih ga zaustavila.

„Prije nego što bilo šta kažeš, moram da ti pokažem nešto."

Marko je stao i tvdo klimnuo glavom.

Udahnula sam duboko zbog predstojećeg otkrovenja: „Voljela bih da sam jača. Voljela bih da sam Hana od prije pobačaja, ali sam izgubila veliki dio sebe kada se to dogodilo. Naročito dio koji je išao za onim što sam željela, bez obzira na posljedice. Želim djecu, to moraš da znaš, ali ako se vratimo na staro, iu nekom trenutku ti poželiš djecu, ne znam da li ću moći da ti to ispunim", nisam mogla da pročitam ništa sa njegovog lica, „ono što želim da ti kažem je da sam uplašena trudnoće i, veruj mi, da nikada neću prestati da se bojim."

Njegove ruke su odjednom bile na meni, prigrlio me je bliže, sve dok nam se nosevi nisu skoro dodirivali: „Da li me voliš?" upitao me je promuklo i blago me prodrmao.

Nasmijala sam se nježno na pitanje, a odgovor je bio prilično očigledan - barem za mene. Podigla sam ruku, prešla sam rukama preko njegovih obraza, osjetivši uzbuđenje čim sam bila blizu njega. Jer zakopano ispod svih mojih sranja, u dubini moje duše, u kostima, postojalo je vjerovanje da mi je taj čovjek pripadao: „Ono što sam rekla je istina. Zaljubljena sam u tebe od svoje četrnaeste."

Njegov stisak se pojača: „Onda je to jedino što mi je bitno. Prihvat ćemo budućnost onakva kakva jeste. Ne postoji garancija da će život ikada biti lagan. Nikada mi nije bio. Ali u trenucima kada sva sranja nestanu, kada prestanu da mi budu bitna, ti trenutci su puni tebe. Uvijek si me zasmijavala, činila si da se osjetim vrijednim, osjećao sam se potrebnim i znam da te želim više nego što sam ikada želio bilo koju ženu u svom životu. Sve to ima smisla. Nikada nisam mogao da objasnim šta je to kod tebe što čini da mi sve loše stvari nestanu. Ne mora ni da ima smisla. Ne znam zašto je to tako. Sve što želim da znam je da si to uvijek radila. Volim te. Ne postoji ni jedna druga za mene i ne znam kako to znam, ali znam da nikada ni jedna druga neće postojati za mene. Dakle..." uhvatio mi je lice rukama i privukao bliže, „sutra ćemo da se suočavamo sa sutrašnjicom."

Pošto me je nježno poljubio, zagrlio me je i sjedili smo tu neko vrijeme. Tješio me je u tišini.

Konačno, rekla sam tiho, kao za sebe: „Mijenja te. Gubitak."

Njegova ruka stegla se oko mene: „Mijenja te, mala. Ali ne toliko koliko misliš da to radi."

„Ipak, uvijek je tu. Da li misliš da je to u redu?"

„Na koji način je uvijek tu?"

Sačekala sam trenutak, pokušavajući da se sjetim najboljeg načina da to objasnim: „Kada nikada nisi osjetio blizak gubitak, to je kao... pa, kao da se voziš istim putem kući svako veče. Poznaješ ga do detalja. A onda jedne noći, odlučiš da kreneš drugim putem kući. Ne misliš o njemu. Samo je drugačija okolina. Ali ako si neko ko je izgubio nekog bliskog, ili si bio blizu smrti... i onda, ako kreneš drugačijim putem, javi se taj trenutak pošto doneseš tu odluku, samo trenutak, u kojem se

pitaš, brineš, da li će taj put zauvijek da ti promijeni život - ako ne poznaješ dobro skretanja na putu, ako ne znaš crne tačke. U tom trenutku zamišljaš udes, sudar. Samo na trenutak, dok ne kažeš sam sebi da ne budeš toliko morbidan. Ipak, koliko god da je to glupo, svaki put kada kreneš drugim putem, ne možeš da izbjegneš sumnju da će te taj izbor odvesti u nesreću."

Ćutao je dok je razmišljao o mojim riječima, njegove usne bile su u mojoj kosi. Onda mi prošaputa obećanje: „Život je težak, Hana. Ti to znaš, i ti trenuci su rezultat toga. Dozvoljeno ti je da imaš te trenutke, dokle god oni ne znače da treba da me isključiš iz svog života."

Osjetila sam olakšanje zbog toga što je razumio, zatvorila oči i stegla ga jače, uzvraćajući mu obećanje.

To veče sam po prvi put spavala pored Marka u njegovom krevetu. Grlio me je čvrsto. Osjećala sam se sigurno i toplo uprkos tuzi.

Taman sam padala u san kada sam čula Džerodov glas u glavi, sjećanje na nekoliko nedjelja ranije.

Samo kažem. Lijepo je znati da vam neki veliki momak čuva leđa.

Iz njegovog glasa dolazio je mir.

Dvadeset osmo poglavlje

„Pregledaću vam kratke eseje do sljedeće nedjelje“, obećala sam razredu odraslih, dok su se pakovali.

„Provedi lijep vikend, Hana“, rekao mi je Dankan i uputio mi ljubazan osmijeh dok je išao prema vratima.

Ostali su pratili njegov primjer. Nekako su bili koncentrisaniji ove nedjelje, a ja sam imala osjećaj da je to jer su znali razlog zbog kojeg im nisam držala čas prošlog četvrtka.

Pakovala sam stvari kada mi je, na iznenađenje, prišla Loren. Pokušala sam da prikrijem iznenađenje, ukočila sam se, čekajući da kaže nešto.

Pomjerala se pomalo nervozno: „Ja, ono... čuh za onog klinca iz te ti škole. Žao mi je.“

Trepnula sam brzo nekoliko puta zbog neočekivanog saučesća: „Hvala ti.“

„Ma, da, pa, kapiram da ti je bio simpa, pa, ono... nije ti lako.“ Klimnula sam potvrdno glavom, ne znajući, iskreno, šta da kažem.

Loren sleže ramenima, gledajući svuda, osim u mene: „A, inače, znači... možda te zanima... Ja sam, onaj... počela da radim.“

„To je sjajno!“ nasmijala sam se. „Gdje?“

„Ma, u nekoj tamo kladionici...“, onda mi se osmijehnula i umalo nisam pala s nogu od tog rijetkog prizora, „... ono... dobre su pare.“

„Loren, toliko mi je drago zbog tebe.“

Slegla je ramenima, udaljavajući se od mene, kao da joj je sve to stvaralo neprijatnost: „Tako, ono... htjela sam ti samo reć... ma ga ne bih dobijala bez ovih časova. Aj, vidimo se.“

Izašla je iz prostorije prije nego što sam mogla bilo šta da kažem.

Gledala sam za njom. Loren je bila gruba i teška kao đavo. Nisam joj se sviđala, ili me nije razumjela, ali je ona bila prvi učenik od Džerodove smrti, koji me je podsjetio da i dalje ima šanse da se nešto uradi.

Markove blatnjave radničke čizme stajale su na starim novinama na ulazu u moj stan. Osjetila sam neku radost što ih vidim i čim sam zatvorila vrata za sobom, okrenula sam glavu da bih ga čula.

Čula sam tuš.

Da bih mu dokazala da sam ozbiljna što se tiče nas, prije nekoliko dana sam mu dala ključ od stana. Znala sam da, uprkos njegovoj odlučnosti da budemo zajedno, morala sam da pronađem način da ga uvjerim da se neću promijeniti za stoto osamdeset stepeni zbog nekog novog razloga. Moja sumnja da on nije potpuno prešao preko svega, zasnivala se na činjenici da je ove nedjelje bio njegov vikend sa Dilanom, a on mi nije čak ni predložio da budem sa njim.

Mogu da živim sa tim.

Za sad.

Bacila sam ključeve u činiju na stolu pored vrata, skinula sam cipele i ušla u dnevnu sobu. Markova prazna šolja kafe stajala je na stolu, jakna je bila prebačena preko naslona fotelje. Skinula sam jaknu, bacila je preko naslona stolice i krenula u hodnik, otkopčavajući košulju dok sam išla prema kupatilu. Posljednjih osam večeri Marko je bio kod mene, ali mi je, što se seksa tiče davao prostora, dozvolivši mi da se suočim sa Džerodovim gubitkom i sa posljedicama toga po djecu u školi. Marko nije htio da navaljuje na mene, bio je razuman i saosjećajan. Ironično, bio je privlačniji nego ikada.

Zbog toga sam odlučila da je dosta pauze. Željela sam novu vrstu zadovoljstva za njega. Naročito u formi orgazama.

Bacila sam majicu na pod, otvorila sam vrata kupatila i para od tuša me je odmah udarila. Marko podiže glavu i pogleda me kroz zamagljeno staklo kabine, a onda se osmijeh pojavi na njegovom zgodnom licu.

Otkopčala sam suknju i spustila je na pločice, očiju koje su gutale mog nestvarno lijepog dečka. Dok sam skinula gaćice, on je bio spreman. Ušla sam pod tuš, pa ohrabrena prizorom njegovog ukrućenog uda, lagano se spustila na koljena da mu pomognem sa tim problemom u koji sam ga uvalila.

Dok sam ležala u krevetu sa rukom prebačenom preko Markovog stomaka i glave koja se odmarala na njegovim grudima, odjednom sam mu rekla šta mi je lutalo po mislima: „Da li si ikada pokušao da pronađeš mamu i tatu?”

Marko ispusti zvuk iznenađenja: „Odakle ti sad to?”

„Samo sam razmišljala o tebi i Dilanu, i o tome kako si uspio da postaneš odličan otac, uprkos manjku uzora.”

„Pretpostavljam da mi jednostavno nisu bili potrebni. Nekada me je to boljelo - to njihovo odbacivanje. Boljelo je dugo vremena. Ali kada je Dilan stigao, polako sam počeo da shvatam da nije bila moja greška što me roditelji nisu željeli. Ako držiš svoje dijete u rukama i ne osjećaš prejaku potrebu da ga zaštitiš, onda je to do tebe, a ne do djeteta.”

Podigla sam se malo da bih ga pogledala u oči: „Ti si jedan od najjačih ljudi koje sam upoznala.”

Njegove oči otopliše: „Ti, takođe”, njegov pogled postade onaj poznati, „predstaviću te Dilanu kao svoju djevojku. Uskoro. Obećavam.”

Nabrala sam nos i odvojila se od njega uznemirena: „To si sad postao čitač misli?”

Marko se nasmija i to tako vragolasto da sam htjela da ga udarim: „Ja sam čitač Hane, i to što te nisam upoznao sa njim ovog vikenda ne znači ono što misliš. Želio sam da mu ovaj vikend objasnim stvari.”

Odobrovoljena time, rekoh: „U redu. Shvatam”, legla sam ponovo pored njega, i nježno ga poljubila u grudi, „radiš ono što je najbolje za Dilana.”

„Misliš?”

„Naravno.”

„Onda, žao mi je ali... nikada te neću pustiti da ga vodiš na klizanje.”

Markov smijeh odzvanjao je kroz stan dok je pokušavao da izbjegne udarac koji je bio upućen gornjem dijelu njegove ruke.

„Dakle, ovo je za stalno ovaj put?”

Okrenula sam se od Dilana koji je tiho pričao sa svojim ocem. Marko je čučnuo i ponovo zakopčavao jaknu koju je Dilan pokušavao da skine. Danas smo ga vodili napolje, a ja sam pokušavala da shvatim šta je to Marko pričao Dilanu, jer me je on s vremena na vrijeme upitno gledao. Bilo mi je teško da skrenem pogled sa njih dvojice, ali sam to uradila na Leino pitanje.

Prošlo je dvije nedjelje od kako mi je Marko rekao da ne smijem da vodim Dilana na klizanje. Ispravio je to i rekao da ne smijem da ga vodim bez nadzora, što mislim da je bilo pravednije, s obzirom na to da je bio svjedok mog posljednjeg boravka na klizalištu.

Ovo mi je bio prvi vikend da smo sa Dilanom. Marko mu je objasnio ko sam ja i šta ja njemu značim, i da ću vjerovatno biti tu često kada bude dolazio kod tate. Nisam znala kako će Dilan da reaguje na to. Iako se već navikao da dijeli Leu sa Grejemom, jer je Grejem bio tu skoro cio njegov život, nisam znala kako će podnijeti to da mora da dijeli svog tatu, superheroja.

Lea ga je upravo dovela do nas. Bilo je rano subotnje jutro i moj stomak je bio pun leptirića. Nisam bila u raspoloženju za osuđivanje, ali kada sam vidjela pogled u Leinim očima, shvatila sam da me zeza.

„Oh, ne znam", odgovorila sam joj, „čim mi dosadi, ja ću da pronađem nekog drugog slobodnog tatu." Blijedo me je gledala.

„To je šala", objasnila sam joj, „očigledno ne dovoljno dobra. Prerano?"

Lea podiže obrvu: „Misliš?"

Neprijatno. Pogledala sam nazad prema Marku, koji je ustao i slušao nas sa radošću u očima.

„Sviđa mi se", podigla sam rukom i blago je gurnula pesnicom, „naprasita je."

Njegova ramena se zatresoše od smijeha. Dilan pogleda u oca, a kada ga je vidio da se smije, mali osmijeh se pojavi i na njegovim usnama.

Pogladala sam ponovo u Leu i vidjela je da se smiješi svom sinu. Pogledi nam se sretoše i srećom nije prestala da se smije: „Hana, drago mi je da se sve sredilo."

„Meni, takođe", rekoh joj iskreno.

Nasmija se Dilanu: „Vidimo se poslije škole u ponedjeljak, dušo. Lijepo se provedi sa tatom za vikend."

Umjesto odgovora, Dilan potrča ka njoj i zagrlji je. Ja sam dobila utisak od Leinog iznenađenog izraza lica da se to obično nije dešavalo kada ga je ostavljala sa Markom. Pretpostavljam da mu je trebala utjeha i sigurnost, jer je sad nepoznata plava žena bila u tatinoj dnevnoj sobi, a izgleda da nije imala namjeru da ide. Briga mora da mi se ocrtavala na licu jer mi je Lea rekla dok je gladila sinovljevu kosu: „Biće on dobro čim te upozna. Samo je malo stidljiv. Ej?" odmakla se od njega i pogledala u njegovo predivno lice. „Provešćeš se lijepo sa Hanom. Ona je tatina druga najbolja prijateljica, a znaš da tata uvijek voli ljude koji su dobri."

Dilan me je malo sumnjičavo pogledao preko ramena, a onda se okrenuo prema majci: „U redu", odgovorio je tiho.

Tako sam htjela da ga izgnjavim. Bio je presladak. Morala sam ipak da se suzdržavam, jer je on bio mali dječak, a ne kućence.

Čisto sumnjam da bi volio da ga obasipam poljupcima, maženjem i tepanjem.

„Vidimo se, dušo", Lea ga poljubi u čelo i nježno ga gurnu ka Marku, „pazi ga."

„Uvijek to i radim", odgovori on.

Nasmija se, pogleda nas posljednji put, i njene oči kao da su se smijale na nešto što je samo ona vidjela na nama.

Kada je otišla, pogledala sam u Marka i rekla: „Stvarno mi se sviđa."

„Ona je dobra djevojka."

I dalje se smiješeći, pogledala sam prema Dilanu koji je kao soko posmatrao moj razgovor sa njegovim tatom: „Čula sam da trogodišnjaci vole da idu u zoološki vrt. Da li bi volio da odemo u zoološki vrt?"

„Imam skoro četiri", rekao je podižući četiri prsta.

Ne. Ne Smiješ. Ne smiješ da ga gnjaviš.

Suzdržala sam se od радости koja me je ispunjavala i odgovorila ozbiljno: „Pa, čula sam da i skoro četvrogodišnjaci vole da idu u zoološki vrt."

Njegove obrve se skupiše: „Da li će tamo biti lavova?"

„Mislim da imaju dva lava i velike mačke."

Dilanovo lice se spustilo, a on se pomjeri između tatinih nogu.

„Oni su zatvoreni. U velikom kavezu. Ne mogu da dođu do tebe."

I dalje nije izgledao ubijeđen.

„Tvoj tata će biti tu sa nama. Da li misliš da bi on dozvolio lavu da ti priđe?"

To je bila prava stvar. Pogledao je u tatu, odmjeravajući koliko je veliki u odnosu na njega, a onda lagano odmahnuo glavom.

Marko se nasmija i pomazi nježno sina po kosi: „Drugar, da li si onda spreman da ideš?"

On klimnu glavom i uhvati tatu za ruku.

Dok smo izlazili, Markova druga ruka bila je u mojoj. Upitala sam ga: „Nećeš valjda dozvoliti lavovima da mi priđu?”

„To je zanimljivo.”

„To je definitivno bio pogrešan odgovor”, uzdahnula sam lažno se dureći, „neću više da tražim momke superheroje po internetu. Uvijek se ispostavi da su to neki tipovi koji bi prije dozvolili lavu da te pojede.”

Marko prošišta kroz zube: „Stvarno se kockaš ako tražiš dečka na netu.”

„A pingvini? Sigurno nećeš dozvoliti pingvinima da me šćepaju.”

„Ne znam. Mislim da bi to bilo zanimljivo gledati.”

Stala sam na stepenice, a Marko i Dilan se zaustaviše ispod mene: „Nećeš da me čuvaš od pingvina? Kakav si ti superheroj?”

„Ti si čudna”, reče mi Dilan tiho.

Marko prasnu u smijeh: „Drugar, ne znaš ni pola toga.”

Pošto mi se Dilan nasmijao, prihvatila sam komentar da sam čudna i nastavila dalje.

Dilan i ja smo se gledali preko stola.

Marko me je ostavio sa njim i otišao da uzme hranu iz kafića u zoološkom vrtu. Sve je bilo sjajno dok smo šetali kroz zoološki vrt jer je Marko bio tampon-zona. Kada je Dilan prišao kavezima za lavove, jedan lav ispustio je zvuk koji je bio više zijevanje nego rika. Ja sam brzo smirila Dilana da ne bi pobjegao u strahu.

Ali sama? Čak i na samo nekoliko minuta? Toliki sam pritisak osjećala jer sam željela da mu se svidim, da mi je u glavi bila praznina. Nisam mogla da se sjetim ni jedne teme razgovora koja bi bila primjerna za dijete.

„Ti se plašiš zmija”, reče odjednom Dilan, trgnuvši glavom.

Nije griješio.

Stresla sam se. Prošla sam pored zmija što sam brže mogla: „Ne volim zmije.”

„Zašto?”

Odgovoriti na to pitanje malom djetetu bilo je veoma teško: „Plaše me.”

On se namršti: „Zašto?”

„Uf... zato što te mnogo njih može ujesti, a od toga možeš da se veoma, veoma razboliš.”

„Sve zmije?”

„Pa... ne.”

„Ali ti se plašiš svih zmija.”

„Da”, vidjela sam kuda ovo ide i to mi se nije sviđalo. „Zašto?”

Da, tim je putem išlo.

Ne postoji dobar odgovor, osim da je to iracionalni strah, a mislim da skoro četvorogodišnjak neće prihvatiti iracionalnost kao odgovor. Nisam željela da klinac pomisli da ih ne volim jer su drugačije, jer se takav način razmišljanja čak i u tim godinama može usaditi u njega. Na kraju sam mu odgovorila: „Smeta mi njihovo siktanje.”

Dilan me je posmatrao nekoliko trenutaka, a onda je lagano klimnuo glavom. U sebi sam uzdahnula brzo i promijenila temu.

„Koja ti je omiljena životinja?”

„Džinovska panda”, odmah je odgovorio.

Nasmijala sam se i prebacila loptu na njega: „Zašto?”

On sleže ramenima: „Dobre oči. Nisam bio uplašen. I smijao se.”

Panda se ustvari nije smijala, ali kako nas je posmatrala, mogla sam da se zakunem da je bilo nečeg vragolastog u njenim očima. Zbog toga sam bila neobično ponosna na Dilana: „Sve su to dobri razlozi.“

„Da li ti živiš sad sa mojim tatom?“

I, ponovo smo na opasnoj teritoriji. Odmahnula sam glavom: „Ne. Mi samo provodimo puno vremena zajedno.“

„Ti ćeš da budeš tu kada ja budem dolazio?“

„Ponekad. Da li je to OK sa tobom?“

Dilan ponovo sleže ramenima: „Tata se puno smije, tako da jeste OK.“

Zanijela me je Dilanova analiza situacije i blagoslov koji mi je dao onako kako samo dječčić zna.

Ne. Ne Smiješ. Ne smiješ da ga gnjaviš.

Kada se Marko vratio sa hranom, ja sam bila nasmijana od uveta do uveta. On se nasmija zapanjen mojim izgledom, sjede i potrudi se da Dilan uzme svoju hranu i sok: „Šta se dešava sa tobom?“

Slegla sam ramenima: „Samo volim džinovske pande.“

Markove obrve se spojiše i on pogleda u Dilana, kao da je od njega tražio objašnjenje. Njegov sin ga pogleda kao da je želio da mu kaže: Šta? To meni ima smisla, i ja prasnuh u smijeh.

Posljednjih nekoliko mjeseci su mi stvarno bili nevjerovatni emotivni ringišpil, i to pošto sam ponovo morala da prolazim kroz ružnu prošlost, pošto sam izgubila Džeroda. Nisam vjerovala da ću se ikada ponovo tako jako smijati.

Ali smijala sam se iskreno.

Marko se smijao, ali je nagnuo glavu prema Dilanu i rekao: „U pravu si. Čudna je.“

Dilan uzdahnu kao da mu je cio svijet bio na leđima, daleko zrelije od njegovih godina.

Ne bi mi smetalo da me zezaju do kraja života. U tom trenutku, sve o čemu sam brinula bilo je to da su tu do kraja mog života.

Dvadeset deveto poglavlje

Jun

Pozno junsko sunce sijalo je kroz prozore učionice, svjetlost se prelivala preko učeničkih klupa. Moj posljednji čas te godine je prošao, ali sam ja bila nepokretna. Nisam mogla da skinem pogled sa Džerodovog stola. On je ostao prazan do kraja godine, kad god je njegov razred ulazio u moju učionicu.

Nisam željela da zaboravim.

Posljednjih nekoliko mjeseci bilo mi je teško da ponovo vidim sebe kao profesora. Dio mene želio je da se vratim starim navikama i da napravim distancu između sebe i djece. Ipak, uvijek je bilo neophodno da postoji rastojanje, ali bilo je teško ne brinuti za njih, i na kraju sam shvatila da, ako prestanem da se brinem za njih, da ću prestati da budem dobar profesor.

Nije počelo kao najbolja godina, ali je posljednjih nekoliko mjeseci nadoknadilo sve. Prvo zato što sam dobila ponudu za stalan posao ovdje u Brejmuru. Na jesen bih se vratila kao stalno zaposleni profesor engleskog. Bila je to jedna briga manje.

Mislila sam da ću osjetiti olakšanje na kraju godine i da ću imati cijelo ljeto za uživanje, prije nego što se vratim poslu.

Ali dok sam stajala u učionici tog posljednjeg dana, nisam mogla da skinem pogled sa Džerodovog stola.

Nekada mi zastane dah kada se sjetim da ga neću vidjeti sljedeće godine, da on neće odrasti i postati sjajan čovjek kakav sam mislila da će biti.

Nisam shvatala koliko će mi taj posljednji dan škole teško pasti zbog toga.

„Kuc-kuc.”

Moj pogled se okrenu sa stola, a oči mi se raširiše od prijatnog iznenađenja, a raspoloženje mi se odmah popravilo kada sam vidjela Marka i Dilana kako ulaze u moju učionicu.

„Šta vas dvojica tražite ovdje?” upitala sam i osmijehnula se zadovoljno kada je Dilan ubrzao korak. Došao je do mene i odmah mi obuhvatio noge. Zagrlila sam ga, a Marko se sagnuo i kratko me poljubio u usne.

„Pomislio sam da će ti možda trebati neko društvo. Nije ti danas lagan dan.”

Odmahnula sam glavom u čudu. Kako je mogao da zna to kada ni ja to nisam znala?

„Volim te”, promrmljala sam. „I ja tebe.”

Pogledala sam u Dilana i vidjela da nas posmatra. Nabrala sam nos: „Znaš šta?”

„Šta?” pogledao me je, nevjerovatno radoznalo. „I tebe volim.”

On se stidljivo nasmija i sagnu glavu. Kako je sladak, umrijeću!

„Dilane, šta treba da kažeš?” Marko ga pomazi po bradi.

Dilan sleže ramenima: „Hana zna da i ja nju volim...”, riječi mu postadoše mrmljanje, ali sam shvatila sve.

Pogledala sam Marka: „Četiri mu je godine i neprijatno mu je da kaže *volim te*. Već sažaljevam njegove buduće djevojke.”

Marko se nasmija: „On je muškarac. Teško mu je da pokazuje osjećanja.”

„Ti si muškarac, pa ti nije teško da pokazuješ osjećanja.”

„U javnosti jeste.”

„Upravo si rekao da me voliš, i to pred Dilanom.”

„A, dobro, to je Dilan.”

„Dakle, kažeš mi da, kada se budemo vjenčali, ti nećeš da kažeš da me voliš u svom bračnom zavjetu?"

„Ne kaže se *volim te* u bračnim zavjetima."

„Kaže se, ako ih sam napišeš", potpuno sam ga zbunila, a bilo je vrijedno, zbog panike u njegovim očima.

„Da sam napišem sopstvene... zavjete?" stegao je Dilanova ramena jače.

„Aha."

„Ti hoćeš da ja sam napišem svoje zavjete?"

Savila sam usne ka dolje i slegla ramenima: „Pa, možda te pustim i bez toga, ako bi me nekada zaprosio."

Sjaj mu nestade iz očiju: „Ti manipulativna..."

Zgrabila sam torbu sa stolice, spremna da krenem: „Završi tu rečenicu i neću reći *da*."

„Nisam te ni pitao", bunio se, sklanjajući Dilana od mene.

„Ali ćeš to da uradiš", pogledala sam u Dilana, „tvoj tata slabo kapira."

Marko pogleda u sina tražeći pomoć, ali ga je Dilan samo gledao sa onim *stvarno čovječe* izrazom na licu, zbog čega sam ga zavoljela još više.

„Da li si siguran da on nije moje dijete?" našalila sam se.

„Ponekad se pitam", promrmlja Marko.

Iz škole smo taksijem otišli do mog stana da bih se presvukla za večernji događaj. Bio je Lilin peti rođendan, a Dio i Gebi su velikodušno ponudili svoj restoran za proslavu i zatvorili zbog naše privatne žurke zadnji dio.

Ispred restorana smo naletjeli na Kola i njegovu novu djevojku Larisu. Ona je bila tiha, crvenokosa, studenkinja psihologije, koja je očigledno bila stotinu puta zaljubljenija u Kola nego on u nju.

„Gdje si, čovječe!" Kol se prvo pozdravi sa Dilanom. Njih dvojica se udariše pesnicama, i sjaj u Dilanovim očima je samo pokazivao koliko je bio oduševljen što je vidio Kola. Dok je Marku trebalo nekoliko mjeseci da se pomiri sa Kolom, njegov sin se zaljepio za njega poslije nekoliko sati poznanstva. Obojica su gajili tu ozbiljnost daleko ispred svojih godina i kao da su se nekako razumjeli.

„Šta si joj kupio?" Dilan pokaza na umotani poklon u Kolovoj ruci.

„Stvari za djevojčice. Ti?" pokaza na poklon koji je Dilan nosio.

On namršti nos: „Stvari za djevojčice."

Kol ga potapša po glavi i otvori vrata restorana.

„Čujem vas."

„Zdravo, Larisa", uputih joj srdačan osmijeh.

Zauzvrat, dobila sam stegnut osmijeh. Nisam mogla da shvatim da li je to zato što je bila stidljiva, ili što joj je, kao i većini dosadašnjih Kolovoh djevojaka, smetalo moje prisustvo. Bila sam sigurna da je ovo drugo u pitanju.

Marko i ja ostasmo pozadi, dok su njih troje ulazili unutra: „Mrzi me", promrmljala sam.

„Ti si zgodna i Kol te voli. Naravno da te mrzi", Marko me uhvati za ruku i uvede unutra.

„Pa, hvala ti za tako smirujuću i ohrabrujuću analizu situacije."

Uputio mi je iskrivljeni poluosmijeh dok smo prolazili kroz prednji dio restorana i ušli u hodnik koji je vodio ka zadnjem dijelu: „Preći će preko toga. Da li je to bolje?"

„Ne, zato što me lažeš."

Pogledao je u plafon kao da priča sa bogom: „Ne mogu pobijediti."

„Ne sluša te."

On mi uputi razočaran pogled: „Očigledno." „Oh, ućuti. Ti me voliš i znaš to."

„Ti me ubijaš svojom ljepotom."

„Aha, tu ste!" Liv pojuri prema nama dok smo ulazili u zadnji dio restorana. Ružičaste i ljubičaste dekoracije bile su bukvalno po svakom milimetru prostorije. Svuda je bilo balona, traka, vijenaca cvijeća i raznobojnih konfeta. Liv me brzo zagrl i nasmija se Marku u znak dobrodošlice: „Tvoji ujak i ujna su sjajni što su nam ovo omogućili. Mislim da sam im se toliko zahvaljivala da će me ubiti."

„Nema problema", Marko sleže ramenima, „porodica smo." Njen pogled posta zbunjen i ona duhovito procijedi: „Ja sam dio porodice."

Potapšala sam je po ramenu: „Ne brini se, Liv, nisu oni italijanska mafija."

„Nana!"

Moj nećak Vilijem poletje prema meni, opasno van ravnoteže od brzine. Zgrabila sam ga prije nego što mi se zakucao u noge. Čim sam ga podigla u ruke, Bet, Lili i Luk bili su pored mene. Pozdravila sam ih sve prije nego što sam se sagla da poljubim Lilinu svilenu tamnu kosu: „Srećan rođendan, dušo moja."

Ona se stidljivo nasmija i nasloni mi se na nogu.

Okružena djecom, posmatrala sam s radošću to što smo magnetski privlačili sve ka nama. Džoa i Kem dođoše da se pozdrave, dok je Kem držao malu Belu u rukama. Držeći Breja u rukama, Adam je prišao sa Eli, koja je uzela Vilijema iz mojih ruku. Džos i Brejden dogegali su se da se priključe grupi i ubrzo su im se priključili mama, tata, Mik, Di, Kol, Dilan, Larisa, Deklan, Peni, Nejtovi mama i tata, Dio i Gebi.

Žamor se prolamao oko nas, dok sam ja bila naslonjena na Marka, a ruka mi je nježno stajala na Dilanovoj glavi. Nisam se osjećala preplavljena emocijama.

Osjećala sam se smireno.

Osjećala sam se srećno.

Taman sam uzela lavovsko parče rođendanske torte kada mi je Gebi prišla. Nasmijala se i ja sam brzo pokušala da progutam zalogaj predivne keks-torte sa filom od putera, ne bih li uzvratila pozdrav.

„Marko mi je rekao da si danas završila sa poslom. Imaš cijelo ljeto prije nego što se vratiš na posao."

Klimnula sam glavom, spustila tortu i nekako preko volje ušla u razgovor sa Gebi. Zvanično sam upoznala Gebi i Dija nedjelju dana pošto smo vodili Dilana u zoološki vrt. Bilo mi je teško da budem opuštena sa Diom, uprkos tome koliko je on bio šarmantan, jer sam znala za sva sranja koja je priređivao Marku. Ipak, Marko je prešao preko svih ružnih stvari sa svojim ujakom, a ja nisam željela da ga neprekidno podsjećam na to. Gebi je bila druga priča. Zavoljela sam je na prvu loptu. Imala je tu sirovu pronicljivost, topao karakter, i njena ljubav prema Marku bila je toliko očigledna svima oko nje: „Samo mi je drago što ću imati posao kome bih se vratila."

„Čuo sam za to", pojavi se odjednom Dio, osmjehujući mi se toplo, „čestitam na stalnom zaposlenju."

Uputila sam mu blagi osmijeh: „Hvala vam. I hvala vam oboma što ste dali prostor za Lilinu žurku. Predivno je i hrana je, kao i uvijek, prvoklasna."

„Nema na čemu", Dio odmahnu rukom i zagrl ženu, „Lili je član tvoje porodice, što je čini članom i naše."

„Ona je predivna", Gebi pogleda prema mjestu gdje je Lili sjedila na Nejtovom koljenu i smijala se na sve što joj je Liv govorila, „i veoma lijepo vaspitana."

„Oh, ona je anđeo", pogled mi pređe preko sobe, i mogla sam da vidim Bet koja je nevaljalo nagovarala Dilana da zgrabe još jedno parče torte, „a neki od njih su anđeli s dva lica."

Dilan nije izgledao ubijedeno, pa se Bet proteže preko stola i uze sama još jedno parče torte. Njena mala ruka se taman sklopila oko parčeta kada se Džos pojavila. Nije rekla ni riječ. Samo ju je

uhvatila i okrenula šaku ka gore. Bet se namršti nervozno i ispusti parče torte u majčinu ruku. Džos podiže obrve i pokaza joj nadesno. Bet je krenula tamo i njena ramena se spustiše kada je vidjela Brejdena. On je sjedio pored Adama i Eli, držeći svog nećaka Breja u rukama. Prekorno je pogledao svoju ćerku. Na taj izraz tatinog lica, Betina ramena se podigoše, kao da maršira ka svom kraju, i ona krenu preko prostorije do svog tate sa mučeničkim izrazom lica.

Mislim da se Brejden iz petnih žila suzdržavao da se ne smije.

Moj pogled se vratio na Dilana. Džos je i njemu nešto rekla, smijala se, i on joj klimnu glavom kao ozbiljan mali dječak, i krenu dalje. Očekivala sam da će da krene ka Marku, koji je stajao i pričao sa Kemom, Kolom i Mikom, ali je Dilan krenuo ka nama.

Mislila sam da dolazi zbog Gebi i Dia, koji su bili prilično posvećeni djed i baba. Ipak, Dilan je samo pogledao u Gebi i Dija dok je išao ka njima, a onda pogleda u mene. Bez riječi mi se popeo u krilo i naslonio glavu na moje grudi.

Vjerovatno je čuo moje srce kako lupa.

Po izrazima lica Gebi i Dia, mogla sam da pretpostavim da mi je lice bilo čist primjer iznenađenja i potpune radosti. Pogledala sam njegovu glavu, nježno prošla prstima kroz njegove meke kovrdže: „Da li si umoran, dušo?”

On klimnu glavom lagano, još više se privivši uz mene.

„Da li želiš da ideš kući i da ti čitam *Tamo gdje su divlje stvari* prije spavanja?”

Ponovo je klimnuo glavom.

Grudi ispunjenih emocijama, pogledala sam po prostoriji tražeći Marka. Nije me iznenadilo što nas je već gledao, i bilo je tolike jačine u njegovom pogledu da su mi se grudi stegle toliko da nisam mogla da dišem.

Moja mama ima običaj da kaže da su najjednostavnije stvari u životu one koje te najviše pogode.

Mama nije mogla da bude više u pravu u ovom trenutku.

„... i onda je i dalje bilo toplo.”

Zatvorila sam slikovnicu i pogledala u Dilana čije su se oči već zatvarale. Pažljivo sam se izvukla iz kreveta, ostavila knjigu na stočić pored kreveta, poljubila ga u čelo, poželjela mu laku noć i izašla napolje.

Marko me je zaljubljen pogledao sa vrata, a onda je ušao da sinu poželi laku noć. Ostavila sam ih same, htjela sam da imaju svoje vrijeme, što sam već mjesecima i radila. Nisam krala puno vremena od njihovog vikenda, jer sam mislila da će za Dilana biti lakše ako barem ponekad bude sam sa tatom. To mi je bilo teško, ne samo što mi je nedostajao Marko kad god nije bio tu, nego zato što su ti vikendi bili najbolji trenuci svakog mjeseca. Nedostajao mi je Dilan kada nije bio sa nama, a znala sam da Marku nedostaje milion puta više.

Ovo smo ljetu ipak dobili pune dvije nedjelje sa njim dok je Marko na odmoru. Rezervisali smo mjesto u bungalovima u Korvolu i molili se da bude lijepo vrijeme po kojem je Kornvol poznat. Nisam mogla da dočekam da provedem odmor sa dva najbitnija muškarca u mom životu.

Bila sam u dnevnoj sobi, obuvala sam cipele, kada mi se snažna ruka stegla oko struka, i odjednom sam bila pribijena uz Markove grudi: „Gdje si ti to krenula?” njegov hrapavi glas je seksi odzvanjao u mojim ušima.

Drhtaj mi je prošao niz kičmu, ali sam znala da moram da ga ignorišem: „Vrijeme mi je da idem kući.”

Nikada nisam ostajala da spavam kada je Dilan ostajao kod Marka. Željeli smo da usporimo stvari oko uvođenja mene u Dilanov život.

Marko mi poljubi vrat i njegova ruka se pope uz moja rebra i steže mi dojk.

Uzdahnula sam od zadovoljstva, izvijajući leđa: „Šta to radiš?”

„Pokušavam da navedem svoju djevojku da obmota te predivne noge oko mene.”

Nevoljno sam se oslobodila zagrljaja i pogledala ga upitno: „Ali, Dilan...”

„Bićemo tihi", promrmlja Marko žudno uz moje usne, „i mislim da je dobro da počnemo da te uvodimo kao stalnu figuru u njegove vikende sa mnom."

Usne mu dodirnuše moje. Moje zadrhtaše. Kao i uvijek.

„Misliš li da će on da se složi sa tim?" zadihano sam rekla, dok su mi ruke već prelijetale preko njegovih snažnih grudi.

„Ako budeš pravila ujutru one sjajne palačinke kao što umiješ, mislim da će se složiti", krenuo je još jednom da me poljubi, ali sam se ja nasmijala i zaustavila ga u trenutku.

„Pobrinuću se za palačinke."

„Odlično", promrmljao je i privio me uz sebe, „a sad se pobrini za mene."

Chia&Milica111

Epilog

Oktober

Diši, Hana.

Diši.

Hvatala sam vazduh i umalo se nisam udavila.

Cijelo tijelo mi se treslo i bez obzira na to koliko pokušavala da zadržim strah, on je nadirao, u namjeri da me obuhvati svojim oštrim kandžama. Moj pogled bio je prikucan na vrata stana, dok sam čekala da se Marko vrati kući.

Konačno smo odlučili da ima više smisla da se on preseli kod mene i, srećom, Dilan se slagao sa tim, naročito zato što je mogao da se zabavlja birajući stvari za novu sobu. To je bilo prije šest nedjelja, vikend prije početka škole.

Bilo je brzo. Znala sam to. Bili smo zajedno manje od godinu dana, ali uzimajući u obzir našu prošlost i činjenicu da smo se voljeli do srži, bio je to pravi potez za nas.

Nije izgledalo brzo.

Ovo... ovo je bilo brzo.

A ovo... ovo je bilo...

Užasavajuće.

Nisam znala da li mogu to da uradim. Ključ se okrenuo u vratima.

Marko je ušao, podigao je glavu i čim me je vidio da stojim tu, sa užasnutim izrazom na licu, zatvorio je vrata: „Šta se dešava?“ pitao me je zabrinuto.

Bila sam na ivici da se isповraćam.

Blijeda, osjetivši drhtaje u obrazima, uspjela sam da povratim kontrolu: „Menstruacija mi dosta kasni“, držala sam test na trudnoću, dok mi se ruka vidljivo tresla.

Markove oči su prelijetale od testa do mog lica, a onda sam odjednom bila u njegovim rukama. Mogao je da osjeti da drhtim jako, a njegovi mišići se stegoše oko mene: „Mala, sve će biti u redu“, rekao mi je tihim, smirenim glasom, „mala. neću dozvoliti da ti se išta dogodi.“

Borila sam se sa suzama u grlu: „Mora da se to desilo kada nisam bila na piluli zbog onih tableta za povraćanje koje sam uzela prije puta. Znala sam da nije trebalo da spavamo poslije toga“, promrmljala sam odsutno.

„Još uvijek ništa ne znamo, zar ne?“ povukao se da bi me pogledao u lice, a ono što je na njemu vidio ukočilo ga je. „Hana, nemoj da me tako gledaš. To me ubija.“

Usne su mi drhtale dok sam pokušavala da se smijem. Nisam mogla da se smirim: „Uplašena sam. Pokušavam da ne budem.“

Uhvatilo mi je lice rukama: „To je razumljivo, ali obećavam ti da neću dozvoliti da ti se išta dogodi. To dobro znaš.“

Klimnula sam glavom ponovo i još jače ga stegla: „Trebalob da uradim test da bih bila sigurna.“

„Hana, šta se dešava tamo?“ Marko je lupkao nestrpljivo na vratima kupatila.

Pustila sam vodu par sekundi prije nego što sam se isповraćala, da ne bi mogao da me čuje da to radim. Pustila sam ponovo vodu i ustala na drhtavim nogama. Marko je udario još jednom u vrata dok sam prala zube, izbjegavajući izgubljeno, blijedo lice u ogledalu koje nisam prepoznavala.

Konačno, kada sam izgledala što sam bolje mogla, otvorila sam vrata. On ih je skroz otvorio da bi me izvukao iz kupatila u svoj zagrljaj.

„Pa?" upitao je, dubljeg glasa, grubljeg nego obično, dok mi je sklanjao kosu sa očiju.

Usne su mi otupile: „Test kaže da sam trudna", prošaputala sam.

On nije ni trepnuo: „Pa, onda idemo sutra kod ljekara da dobijemo potvrdu, a onda ćemo da proverimo sve da budemo sigurni da je sve u redu."

Sklonila sam pogled, boreći se sa panikom koja se polako podizala kao talas: „Ne znam jesam li dovoljno hrabra."

Prodrmao me je blago i pogledao u oči: „Jesi. Znam da jesi."

„Ovo je prebrzo."

Uputio mi je smirujući pogled: „Misliš da Dilan nije bio? Ali Lea i ja smo se izborili sa tim. Ti i ja ćemo se izboriti sa tim. Misliš da ne možemo da se nosimo sa još jednim djetetom?" stegnuo mi je struk i kroz paniku sam osjetila njegovu uzbuđenost, „to je naše dijete, Hana."

Podigla sam drhtave ruke i spustila ih na njegove grudi: „Ako me naše dijete ne ubije, vjenčaćemo se."

Marko se namršti: „Imaš bolestan smisao za humor."

„Ili da šalom prođem kroz ovo, ili da počnem da plačem."

Razmislio je o mom ultimatumu i klimnuo je oštro glavom: „Onda neka bude bolesni smisao za humor."

Pokušala sam da hrabro klimnem glavom što sam bolje mogla i odmakla sam se: „Da li hoćeš kafu? Ja moram da popijem čaj", krenula sam polako niz hodnik.

Taman sam bila na kuhinjskim vratima kada sam ga čula da me zove.

„Da?" okrenula sam se iscrpljeno. Brzo sam ipak postala svjesna mračne siline Markovih očiju. Često me je tako gledao kada smo vodili ljubav.

Napravio je korak napred: „Dijete ili' bez djeteta... ovo smo mi zauvijek, i u pravu si, treba to da ozvaničimo", još jedan korak naprijed, „hoćeš li da se udaš za mene?"

Panika mi se vratila zajedno sa dahom: „Da li je to zahtjev ili molba?" upitala sam bez daha, sa osmijehom u glasu.

Markove usne raširiše se u uglovima: „Pomalo od oboje."

Nagla sam glavu u stranu, posmatrajući ga nestašno. Tako je samo on mogao da učini da se osjećam kada sam bila ovoliko zabrinuta, i zbog toga sam ga voljela: „Da si me to pitao sa sedamnaest godina, ja bih priredila roditeljima srčani udar time što bih rekla *da*."

„A sada?"

Slegla sam ramenima i okrenula se: „Razmisliću o tome." Dvije sekunde kasnije, bila sam stegnuta njegovim rukama i smijala sam se dok je režao iz usta: „Razmisliću o tome?"

Klimnula sam glavom, obuhvatila sam ga rukama i zagrlila ga jako.

„Misli brzo", zagrizla sam usnu.

„U redu, u redu..."

„Hana", Marko me upozorio.

Stajala sam na vrhovima prstiju, očešala sam usnama njegovo uvo i prošaputala: „Reći ću *da*. Obećavam."

„Onda reci to sad", prošaputao je. „Ti si mi najbolji prijatelj."

„Hana."

„Uvijek si bio, uvijek ćeš i biti", povukla sam se, držeći to zgodno lice u rukama.

„To ću da prihvatim kao *da*", odgovorio je, glasa promuklog od emocija.

Pustila sam da mi sve nježne emocije zasijaju iz očiju, nasmijala sam se: „Uvijek si umio da me pročitaš."

Poljubio me je i odvojio me tek toliko da može da me pogleda u oči. Razumijevanje se pronijelo bez riječi. Možemo mi to.

Do sada nije bilo lako putovanje. Pokušali smo da letimo nekoliko puta od kada smo se upoznali i padali smo više puta nego što bismo to mogli da prebrojimo. To je bio život.

Usponi i padovi.

Sljedeće nedjelje, koliko znamo, mogli smo i da padnemo, ali u tom trenutku, bili smo srećni jer smo znali da, ako padnemo, pašćemo sigurno zajedno... i onda ćemo zajedno da pokušamo da stanemo na noge.

Chia&Milica111

Chia&Milica111

Riječi zahvalnosti

Hanina i Markova priča nikada ne bi došla u ruke čitalaca da nije bilo moje sjajne, posvećene agentice Loren Albano, nevjerovatno pune podrške. Kao i uvijek, Loren, hvala ti što si išla mnogo dalje od opisa svog posla.

Pored toga, željela bih da se zahvalim svom sjajnom uredniku Keriju Donovanu, ne samo zato što voli ediciju *Dublin strit* isto koliko i ja nego zato što mi je pomogao da je učinim boljom nego što sam mislila da je moguće. Keri, raditi sa tobom na ovoj ediciji je san snova.

Moram puno da se zahvalim Erin Gelovej i timu *Nju ameriken lajbreri* (*New American Library*), za njihov posao na ovom izdanju. Vi ljudi ste fenomenalni!

Hvala i Ani Botmen, i timu u Piatkusu što su vjerovali u ovo izdanje i što su donijeli priču o Hani i Marku pred čitaoce u Velikoj Britaniji. Vaš entuzijazam mi znači više od svega.

Džordžijo Kejts, puno ti hvala, ne samo što si veliki prijatelj i dio fantastičnog sistema podrške koji zovemo *Helkets*, nego što si podijelila sa mnom dio svog petnaestogodišnjeg iskustva u poslu medicinske sestre i što si mi time obezbijedila nevjerovatno vrijedne savjete i medicinske informacije za Haninu priču.

I Šanin Kristofsen i Kejt Mekdženet, hvala vam što ste tako divni profesori i divna inspiracija. Djeca kojoj vi predajete nemaju pojma koliko imaju sreće što vas imaju i koliko je bitno što ste toliko posvećeni poslu. Kejt, hvala ti za informacije koje si mi dala kao profesorka engleskog jezika. Hana je oživjela kao profesor dok sam pisala i mnogo toga došlo je od tebe. Takođe hvala ti što si mi dozvolila da ukradem tvoju ideju za *Mračnog viteza*. Veoma originalno.

Na kraju, najveća zahvalnost ide vama, mojim čitaocima. Vi znate zašto.